

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ 10-

1935

ΑΡ. 467

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Είς τὸ 1935

Νά ἐνα εὐχάριστον γεγονός πού σᾶς ἐνδιαφέρει. Εἶνε ἡ τελευταία μέθοδος τῆς Περμανάντ. Ἄνευ ἡλεκτρισμοῦ. Τελείως ἀκίνδυνος καὶ δι-
αρκείας 8 μηνῶν. Παρέχομεν ἀπόλυτον ἐγγύησιν. Προσέξτε στὴν ἐπεξεργασία αὐτῆς τῆς Περμανάντ πού παρουσιάζεται εἰς τὴν ἀνωθεν εἰκόνα.

Ἴδου ἡ ἐπεξεργασία τῆς :

Ἐκτελεῖται μόνον, στὰ ἀνώτερα καὶ τελειότερα ἐν Ἑλλάδι ἐργατήρια Περμανάντ

ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

Χάριν ρεκλάμας, ὥρισamen τιμὴν διὰ ἕνα μῆνα Δραχ. 100.

Κρατήσατε ἀκριβῆ Διεύθυνσιν.
13-Χαλκοκονδύλη-13. Τηλ. 24-961

ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΣ

Καὶ Κοι Κομμωταί, προμηθευθῆτε τὴν ἀνωτέρω μέθοδον.

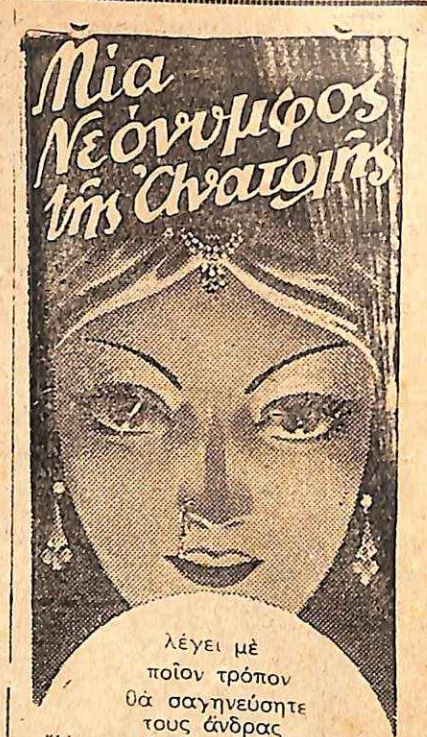

ΕΦΑΡΜΟΖΟΥΝ ΚΑΛΑ ;
Καθημερινῶς μποροῦν νὰ ὑπάρξουν περιπτώσεις, ὅπου οἱ κάλτσες νὰ παῖσουν ἕνα σημαντικὸ ρόλο. Ἐπεὶ, λοιπὸν μεγάλη σημασία τὸ ἀν ἡ κάλτσα σᾶς ἐφαρμόζη σφιχτὰ στὸ πόδι ἢ ξεχειλῶν. Γι' αὐτὸ μὴν παίρνετε ποτὲ μιὰ φθηνὴ κάλτσα, ἀλλὰ μιὰ πού νὰ ἐφαρμόζη τελείως, ὅπως ἡ κάλτσα

ELBEO
ΠΩΛΕΙΤΑΙ Εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα
Αἱ γνήσιαι ELBEO ἔχουν ἐπ' αὐτὴν τὴν ΜΑΡΚΑΝ κεντητὴν
Ἀντιπροσωπεία καὶ παρακαταθήκη : Μητροπόλεως 46
ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΕΤΣΙΑΒΑΣ Α. Ε.
Τηλέφ. 21-318

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΧΗΜΙΚΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ Α. Α. ΤΣΙΦΛΑΚΟΥ

ΕΙΔΙΚΟΤΗΣ
ΜΕΛΑΝΑΙ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΓΡΑΦΙΚΑΣ ΤΕ-
ΧΝΑΣ, ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΝ - ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΑΝ ΚΑΙ OFFSET
Τὸ μόνον συστηματικὸν ἐργοστάσιον τοῦ κλάδου τοῦ
εἰς τὰ Βαλκάνια
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΝ ΑΜΑΡΟΥΣΙΩ
Λεωφόρος Βασιλίσσης Σοφίας
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΤΗΡΙΑ: ΠΕΤΡΑΚΗ 18
Τηλέφ. 21-378
ΘΕΣ ΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΦΡΑΓΚΩΝ 37
Ἡ μεγάλη πείρα μας ἐν τῷ κλάδῳ καὶ αἱ σύγχρονοι
ἐγκαταστάσεις μας ἐγγυῶνται διὰ τὴν ποιότητα τῶν
ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΜΑΣ

λέγει μὲ
ποῖον τρόπον
ὁ σαγηνεύετε
τους ἄνδρας
Ἦμουν ἀπελπισμένη. Ἄλλαι νέαι ἔκαμαν πλουσίους γάμους καὶ ἦσαν εὐτυχεῖς. Ἐγὼ δὲν εἶχα καμμίαν πρότασιν. Μία Τσιγγάνα μὲ ἐπληροφόρησεν ὅτι μαραμμένη ὄψις, γυαλιστερὴ μύτη καὶ λιπαρὰ ἐπι-
δερμς, ὅπως ἡ ἰδική μου, ἠνάγκα-
ζαν τοὺς ἄνδρας νὰ ἀπομακρύνων-
ται. Μὲ συνεβούλευσε νὰ δοκιμάσω
τὴν πούδρα Τοκαλὸν μὲ Mousse de
Crème. Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε σχε-
δὸν μαγικόν, τελείως διαφορετικὸν
ἐκείνου τῶν ἄλλων εἰδῶν πούδρας.
τῶν ὁποίων ἔκαμα χρῆσιν. Κάθε
ἴχνος γυαλάδας ἔφυγεν, οἱ διεσταλ-
μένοι πόροι ἡλαττώθησαν καὶ νέα
ὄψις μὰτ ἐνεφανίσθη εὐαμασίας ὁ-
ρασιότητος, ἡ ὁποία ἔκαμε τὴν καρ-
διά τῶν ἀνδρῶν νὰ σκιρτᾷ. Μία μό-
νον ἐπίθεσις πούδρας διαρκεῖ καθ'
ὅλην τὴν ἡμέραν ἢ ὅλην τὴν νύκτα,
ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκωμαι ὅτι κα'
ἂν κάμω. Εἶμαι βέβαια ὅτι κάθε γυ-
ναῖκα ἡμπορεῖ ν' ἀποκτήσῃ ἀμέσως
χάριν πιδ σαγηνευτικὴν, μεταχειρι-
ζομένη πούδρα Τοκαλὸν μὲ Mousse
de Crème. Γεν. Ἀντίπ. Α. Π. Ρε-
μπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Ἀθ-
ῆναι.

ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΙΣ ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ ΛΟΓΩ ΤΕΛΟΥΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Τὸ Κατάστημα «ΑΚΡΟΠΟΛ» πωλεῖ ὅλα
τὰ μεταξωτά, ἐμπριμέ, κουκουλάρικα, ὡς καὶ
βαμβακερά εἶδη, μὲ μεγάλας ἐκπτώσεις.
ΗΤΟΙ :

Κρέπ ντὲ σὶν ἐμπριμέ τῶν 90	δρχ. 65.-
Κρέπ ντὲ σὶν ἐμπριμέ τῶν 120	80.-
Κουκουλάρικα φορεμάτων τῶν 60	45.-
Κουκουλάρικα παλτῶν τῶν 120	80.-
Κουκουλάρικα ἀνδρῶν τῶν 150	110.-
Μεταξωτά παλτῶν τῶν 200	150.-
Σεμιζιέ τῶν 90	65.-
Τουὰλ ντὲ σουά ἀσπροτῶν 55	40.-
Κρέπ ζωρζέτ τῶν 75	60.-
Κρέπ μαροκαῖν ἔστρα τῶν 130	100.-
Κρέπ σατέν ἔστρα τῶν 120	90.-

Τοῖς τιμὰς, μουσουλινέτες, φλέρ κρέπὸν κλπ.,
κατ' ἐκλογὴν ὁ πῆχυς δρ. 10, Βουαλάξ δι-
πλόφαρδα δρ. 20, ὡς καὶ κρέπ ντὲ σὶν βαμ-
θακερά ἐμπριμέ δρ. 20, φλέρ Κοτὸν δρ. 30,
Κρέπ Πικὸν δρ. 25, καθὼς καὶ ρετάλια σὲ
ἐξαιρετικὰς τιμὰς.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΥΨΩΝ
10.000 ζεγὴ κάλτσες, ἀπὸ καθαράν μέ-
τασαν μὲ μικρὸν ἐλάττωμα, τῶν 90 δρ 58.
Ἐμφεληθῆτε τὴν μεγάλαν ἐκπτώσιν,
λόγω τέλους ἐποχῆς, τοῦ Καταστήματος «Α-
ΚΡΟΠΟΛ», Ἐρμού 18Α.
Προσρχή εἰς τὴν ἀκριβῆ διέθυνσιν μας.

ΥΔΡΑΥΛΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΝΑΙΑ ΛΟΥΜΑΚΗ
Τετράγ. 112, ὁρ. 12
Νέα Σμύρνη
Ἐκτελοῦνται παντὸς εἶδους ἐργασίαι.
Τοποθετοῦνται θερμοστάται, θερμοσίφω-
ντες, ἀντλίας, λουτήρες κλπ.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἴδου ἡ πιδ παρὰ-
δόξη, ἡ πιδ ἀξιο-
περίεργη κόττα τοῦ
κόσμου. Ἀνήκει
στὸν Τράγκ Σού-
πλη, ὁ ὅποιος κα-
τοικεῖ στῇ Βυγκὸτ
τῆς Πενσυλβανίας.
Ἡ κόττα λοιπὸν
αὐτὴ ἀλλάζει χρώ-
μα κάθε φορά πού
θα γεννηθῇ αὐγό.
Γίνεται ὀχρεὰ ἢ
πὺ ἀσπρὴ μαῖρη
καὶ ἀπὸ μαύρη
πάλιν ἀσπρὴ!

Νά ἐνα ξυράφι... Μαβουσάλας ! Ἀνήκει στὸν
κ. Ὀλῆφερ Μπόλλαρντ, ἀπὸ τὸ Μπέρλιν τοῦ
Μισσιγκάμ. Τὸ ξυράφι αὐτὸ δουλεύεται ἀπὸ
200 ἐτῶν, κί' ὅμως διατηρεῖται θαυμάσια !

Σᾶς παρουσιάζομε
τώρα τὴν κ. Σίμσον
ἀπὸ τὸ Λος Ἀντζελες.
Ἡ κυρία αὕτη κοιμά-
ται μόνον τρεῖς ὧρες
τὸ ἡμερησίον, κί' ὁ-
μως εἶνε ὑγιεινὴ.

Τέλος σᾶς παρουσιάζομε τοὺς πρῶ-
τους Σιαμαίους ἀδελφούς,
τὸν Τσάγκ καὶ τὸν Ἐγκ. Οἱ ἀδελφοί
αὗτοι παντρεύτηκαν κί' ἔφεραν στὸν
κόσμον 22 φυσιολογικά, καλονικώτατα
παιδιά !...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ" ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΣΚΑΝΔΑΛΑ!... ΣΚΑΝΔΑΛΑ!... ΣΚΑΝΔΑΛΑ!...

(Η πόλις του κινηματογράφου αναστατώθηκε έχοντας από μια συνταρακτική κλοπή. Ένας Αμερικανός δημογράφος, ο Ρέντ Τζόν, έκλεψε από την περιφέρεια χειρομάντιδα των «αστέρων» Μις Άρσενιους, το «Ημερολόγιο της Κι' άρχισε τη δημοσίευσή του στο «Σουαίτ Φέν», με τον τίτλο: «Σκάνδαλα!... Σκάνδαλα! Σκάνδαλα!...». Από αυτές λοιπόν τις πολύκροτες αποκαλύψεις, δημοσιεύουμε δύο χαρακτηριστικές περιπέτειες).

«Όταν ήρθε να με ιδί για πρώτη φορά η Τζόν Κράουφορντ, δεν ήταν ακόμη η σημερινή μορφή «γύφου», με μια απλή δακτύλο-γράφος.

—Πρέπει να σ' έχω συστηθεί κάποιον, μου είπε, με μια φωνή γεμάτη λύσσα και πόνο. Θέλω να σου δείξω κάποιον που δεν τολμά να το εμπιστευθεί ούτε στον εξομολογητή μου. Έχω ανάγκη από τη συμβουλή σου, για να εκδικηθώ έναν ήρωα, που θέλω να τον καταστρέψω.

Εγώ της έδωσα θάρρος μ' ένα γνέφισμα. Η Τζόν Κράουφορντ τότε εξακολούθησε με περισσότερη λύσσα:

—Εκείνα τα είκοσι χρόνια κι' είμαι ένα φρόνιμο κορίτσι ή καλύτερα ήμουν μέχρι χθές... Σήμερα όμως...

—Εμπρός, αγαπητή μου, της είπα. Μη διστάσεις. Άνοιξε μου την καρδιά σου.

—Εδώ και πέντε μέρες, συνέχισε η Τζόν, βγαίνοντας από το γραφείο μου, συναντώσα ένα νέο με όμοιο πρόσωπο, με μελαγχολικά μάτια, που με παρακολουθούσε ως το σπίτι μου, δίχως ποτέ να τολμήσει να μου μιλήσει. Χθές τέλος, που ψιθύρισε με τρεμουλιαστή φωνή:

—Μις, από μέρες σ' αγαπώ και σ' αγαπώ! Σήμερα μπορώ πια να σ' κάνω αυτή την εξομολογήσει, γιατί αύριο θα εξομολογηθώ. Μη με ρωτήσετε για τον λόγο. Σ' έχω λέω μόνο πως θα φύγω για πολύ μακριά κι' ότι δεν θα με ξαναδείτε πια. Γι' αυτό σ' ικετεύω να μου κάνετε μια χάρη: να μ' αγαπήσετε, λίγη ώρα, λίγες στιγμές. Αύριο φεύγω από αυτήν την πόλη και κανείς πια δεν θα μάθει τί απόγιναι... Μις Κράουφορντ, γάμπε ευσταθισμένο έναν άνθρωπο που σ' αγαπεί...

«Αυτός ο νέος μου άρεσε. Τον αγαπούσα κι' εγώ ίσως. Ήταν τόσο διακριτικός, τόσο ευγενής, τόσο άθως!... Τού έδωσα λοιπόν το χέρι μου και τον πήρα μαζί μου στο σπίτι μου... Αυτά συνέβησαν χθές το βράδυ. Σήμερα το πρωί, όταν ξύπνησα, βρήκα πάνω στο κομμωτήριο αυτό το άχαρο κτήριον σημείωμα. Διαβάστε το...

Περίεργη, έριξα μια ματιά σ' εκείνο το χροτί, που έγραφε τα εξής:

«Θελκτική μου φίλη. Δεν έβρω πώς να σου εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου για τα φλογερά φιλήματα σου και τις

θείες ώρες, που πέρασα με την αγάπη σου. Ελπίζω λοιπόν ότι θα μου συγχωρήσεις το μικρό πέμμμα που σου έιπα. Έτσι μόνο θα μπορούσα να γίνω ευτυχισμένος. Σο εύχομαι καλή επιτυχία στη ζωή».

—Ξέρεις ποιός είναι αυτός ο άχρεός; ρώτησα στενωχωρημένη τη Τζόν Κράουφορντ.

—Ναι, μου απάντησε. Είναι ο Τζάιμς Μπαϊλ, ο γιός του τραπεζίτου Ντίν Μπαϊλ. Αύριο, όπως έμαθα, παντρεύεται την Λούσιλ Χάροφοντ. Μα ο γάμος αυτός δεν θα γίνει, γιατί δ' αναστατώσω τον κόσμο με το σκάνδαλο που θα δημιουργήσω...

—Με τα σκάνδαλα δεν καταφέρνει κανείς τίποτε, την συμβούλεψα. Γιατί δεν καταφεύγεις στον πατέρα του, τον γέρο Ντίν;

—Αυτό είνε μια έξοχη ιδέα!... φώναξε η Τζόν Κράουφορντ, κι' έφυγε, μ' ένα ανιματικό χαμόγελο στα χείλη.

«Υστερ' από ένα μήνα με ξαναεπισκέφθηκε, γεμάτη κοσμήματα και πολυτελή γυναικεία, σαν μια κυρία της αριστοκρατίας.

Η Τζόν Κράουφορντ

—Παντρεύτηκε τον Ντίν Μπαϊλ, μου είπε. Ξέρεις για ποιόν σου λέω. Είναι ο πατέρας εκείνου του ψευτορωμειμένου νέου, που με κορόιδευε.

Η φωνή της ήταν τόσο άγρια, που για μια στιγμή φοβήθηκα ελλοχεύει για τη ζωή του νεαρού Μπαϊλ.

—Τι σκέπτεσαι να κάνεις; την ρώτησα άνησχη.

—Θα το μάθω από τις εφημερίδες! μου φώναξε μ' ένα σαρκαστικό γέλιο.

Κι' έφυγε πάλι, ανιματική και μυστηριώδης. Τι θα έκανε, άραγε; Ποιά θα ήταν η εκδίκησή της;... Περιμένα με αγωνία να μάθω και μια είδησή της, όταν ξάφανα, ένα πρωί, διάβασα στις εφημερίδες ότι ο Τζάιμς Μπαϊλ είχε χωρίσει από τη γυναίκα του, την Λούσιλ Χάροφοντ, ύστερ' από σαράντα μόνο ημερών συζυγική ζωή... Τό τότε βράδυ συνάντησα στο «Μετρο-πόλιταν» την Τζόν, που έσπευσε άμέσως να μου εξηγήσει αυτό το μυστήριο. Η Τζόν στήριξαν δ' λόγαρη στο χέρι ενός δούλου νέου.

—Λοιπόν, τη ρώτησα, εκδικήθηκες;

—Ω, ναι!... μου απάντησε κατενθουσιασμένη. Έπληρωσε μου να σου παρουσιάσω τον άνδρα μου: ο μίστερ Τζάιμς Μπαϊλ...

—Ο ψευτορωμ... ..

—Ακριβώς! Έκανε η Τζόν. Χάρη από τον πατέρα του για να τον παντρευτώ. Τι λες τώρα; Δεν είναι άρεστη αυτή η εκδίκησή;

Κι' η Τζόν μ' αποχαλάρησε, λαμπαζοποιώντας από τη χαρά της. «Υστερ' από λίγο καιρό, έμαθα κατάληξη ότι ο τραπεζίτης Μπαϊλ είχε χρεωκοπήσει. Η Τζόν είχε καταστρέψει και τους δύο Μπαϊλ, πατέρα και γιό, με τις απάντατες σπατάλες της. Κι' έτσι είχε συντελεστεί την εκδίκησή της...

Μα επίσης παράξενη και άγνωστη είνε και αυτή η περιπέτεια του Τζόν Μπάροουμ, που συνέβη την εποχή που επρόκειτο να παντρευτεί την Μόλλυ Κόεν, την κόρη του πασίγνωστου αδαμαντοπώλη του Μπροντγουάι.

Μια μέρα λοιπόν ο Τζόν Μπάροουμ ήρθε να με δη, φορώντας ένα ξυγυρί μαύρο γυναικό. «Επειτα, όταν κάθισε απέναντί μου, τ' έβγαλε, κι' έτσι είδα ότι το αριστερό του μάτι ήταν κατάρυνο από μια δυνατή γροθιά.

—Βλέπετε, έκανε. Είχα μια παράξενη περιπέτεια, που δεν τελείωσε ακόμα και γι' αυτό ήρθα να σ' ζητήσω τη συμβουλή σου. Άκούστε την ιστορία μου: Προχθές, που είμαστε στο ντάινγκ «Σίγκ-Σίγκ»...

—Ποιοι; τον ρώτησα.

—Εγώ, ο Κλάου Γκέϊμπελ, η Μάτζ Ήθαν, ο Μπόμπι Μοντγκόμερι, η Νόρμα Σήρεν και άλλοι. Έγινε λοιπόν εκεί πέρα λόγος για την επιτυχία μου στον «Άρσεν Λουπέν». Ο Κλάου λοιπόν είπε σε μια στιγμή ότι έμοιαζε περισσότερο μ' έναν Άγγλικανό πύστορα, παρά μ' ένα βασιλιά των λωποδυνών!...

Εγώ τότε υποχρεώθηκα να του εξηγήσω ότι είχα μελετήσει αρκετό καιρό το ρόλο μου, κι' ότι είχα πάρει μαθήματα από τον γκάγκστερ Μπάτλινγκ Ντόντ, που άνιχε στη συμμορία του Μίκεϊ Ράιτ. «Επειδή όμως ο Κλάου δεν με πίστευε, σποχίτισσα πως μπορούσα εκείνη τη νύχτα να κάνω μια διάρρηξη και να πάρω κάτι, για να το έχω ως απόδειξη της... επιτυχίας μου!

«Υστερ' από τα μεσάνυχτα λοιπόν μπήκα κρυφά σε μια εξοχική βίλλα κι' άρχισα να τρυπώ με το όξυγόνο ένα χρηματοκιβώτιο. Φυσικά δεν ήμουν μόνος. Μαζύ μου ή Ντόντ. Αυτό όμως δεν θα το έλεγα στους φίλους μου. Όλα λοιπόν πήγαιναν καλά, όταν ξάφανα ακούσαμε κάποιο θόρυβο στο διά-

δρομο. Αφεντικό! μου ψιθύρισε ο

Ντόντ. Λάσπη ή δουλειά! Άς το στρίβουμε...

Μα πριν προφτάσουμε να κάνουμε ένα βήμα, η πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε ένας άνθρωπος μ' έναν ηλεκτρικό φανό στο χέρι. Ο γκάγκστερ Ντόντ πυροβόλησε άμέσως κι' έσπασε το φανό. Μέσα τότε στο σκοτάδι άρχισε μια θανάσιμη πάλη. Σε μια στιγμή δέχτηκα μια δυνατή γροθιά στο αριστερό μάτι. Ο πόνος με τρέλλανε κι' άρχισα κι' εγώ να χτυπώ με τις γροθιές μου τον αντίπαλό μου, ώσπου τον ξάπλωσα ανάστροφο, καταγής.

«Επειτα, το έβαλα στα πόδια, και την άλλη μέρα το πρωί διάβασα στις εφημερίδες ότι δύο άγνωστοι είχαν λεηλατήσει τη βίλλα του γυναικείου Νόν Ζουάν Μπίλ Φάρντν κι' είχαν «σπείσει» στο ξύλο τον καμιαφιό του. Ο δυστυχής καμιαφιός βρισκόταν πια στο νοσοκομείο...

—Μα δεν βλέπω το λόγο ν' ανησυχής... είπα τότε στο Τζόν Μπάροουμ. Αφού δεν σε γνώρισε κανείς;

—Δεν άνοιχω γι' αυτό, μου άπάντησε χαμογελώντας ο «Άρσεν Λουπέν». Η υπόθεσις αυτή έχει άπρόοπτα. Ο Μπάτλινγκ Ντόντ, πριν φύγει, άρπάξε από το χρηματοκιβώτιο ένα μύστο χαρτονομίσματα κι' ένα δέμα με γραμμάτια. Κι' όπως ήταν φυσικό, μου έδωσε έμένα τα γραμμάτια και κράτησε αυτός τα δολάρια. Αυτό όμως δεν έχει καμιά σημασία. Εκείνο που έχει σημασία και μεγάλη μάλιστα, είναι ότι τα γραμμάτια αυτά είναι εξοχικές επιτολές της αραβωνιστικής μου πρύς των καρδιοκλέφτη Μπίλ Φάρντν!...

«Ε, τι ξαφνική κεραυίδα!... Ποιός θα το περίμενε;... Περιττόν είναι τώρα να σ' πω ότι δεν έχω κανένα σκοπό να παντρευτώ τη Μόλλυ Κόεν...

—Αφήστε την υπόθεσι σε μένα, του είπα. Και την ίδια μέρα έστειλα και φώναξα τη Μόλλυ Κόεν, που είχε παρατήσει από καιρό το Μπροντγουάι για το Χόλλυγουντ.

—Μικρούλα μου, της είπα, η συμμορία του Μίκεϊ Ράιτ λεηλάτησε τη βίλλα του Μπίλ Φάρντν κι' έκλεψε τα γραμμάτια σου, τα οποία πούλησε δυο χιλιάδες δολάρια στο Τζόν Μπάροουμ, τον αραβωνιστικό σου. Αυτός φυσικά δεν έχει σκοπό να σε ξείθει, θέλει όμως να διαλύσει τον αραβώνα μαζί σου. Βρές λοιπόν εσύ μια πρόφασιν, για να διορθωθεί αυτή η ιστορία με τον καλύτερο τρόπο...

«Η Μόλλυ Κόεν μ' αγκάλιασε όλόχαρη, με φίλησε πολλές φορές κι' ύστερα μου υπέγραψε ένα τσέκ 2.000 δολαρίων, για να το δώσω στον Τζόν Μπάροουμ, με την όποια σκοπώ να εντός της εβδομάδος θα διέλυε τους αραβώνες τους.

Το περίεργο τώρα είναι ότι ο καμιαφιός του Μπίλ Φάρντν έλαβε την άλλη μέρα από έναν άγνωστο ένα τσέκ δυο χιλιάδων δολαρίων, για να παρηγορηθεί από το ξύλο που είχε φάει!...

Μις ΑΡΣΕΝΙΟΥΣ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε απόλυτως Ικανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και δολέκλρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν, Λέκα 7,

ΑΠ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

της μυτιγες!

Οι άνθρωποι αυτοί ονομάζονται «μυιοκνηγοί» και τους χρησιμοποιούν οι διευθυνταί των Κινέζικων καμιαφιερών όπιου.

Η δουλειά τους είναι, οσάκις οι πελάτες του καταστήματος βρίσκονται παραδομένοι στον λήθαργο, που τους βυθίζει το όπιο, να διώχνουν με φτερά από τα πρόσωπά τους τις εννοχλητικές μυτιγες!

«Αν η πληροφωρία των Αμερικανικών εφημερίδων είναι εξακριβωμένη, φαίνεται ότι στο εξής η μεταγγίσις αίματος από άρρώστους δεν θα γίνεται από το αίμα των άλλων ανθρώπων, αλλά από φυτά!

Πράγματι, σύμφωνα με μια τελευταία ανακάλυψη, η «χλωροφύλη», η έγχρωμη ουσία μερικανικών φυτών της Νοτίου Αμερικής, έχει τόσο ομοιότητα στην σύνθεσις της με αιμογλομίνη του ανθρώπινου αίματος, ώστε μπορεί κάλλιστα να την αντικαταστήσει.

«Ένας γιατρός από το Γιόρκσάιρ, μαζί με τη γυναίκα του, προσπαθούν με διάφορα πειράματα που κάνουν, να επιτύχουν την θεραπεία του καρκίνου με το δηλητήριο του Κόμπρα.

«Ένας χωρικός, ονομαζόμενος Ντεμοέρ Κυπίνια, ο οποίος κατοικεί σ' ένα χωριό κοντά στην Πράγα, πήγε πρό έξαμήνου σε μια δανειστική Τράπεζα κι' έκανε ένα δάνειο 12 λιρών.

«Όταν όμως η προθεσμία της εξοφλήσεως του δανείου έληξε, ο χωρικός δεν μπορούσε να το πληρώσει, κι' έτσι η υπόθεσις κατέληξε στα χέρια των δικηγόρων.

Πράγματι, ο κακοπληρωτής χωρικός εκλήθη από τον δικηγόρο του πιστωτικού ιδρύματος, υπό γραφείο του, κι' εκεί του παρουσίασε την απόδειξη του δανείου που είχε υπογράψει.

«Ο χωρικός όμως με άσπρα πια τα χέρια άρπαξε την απόδειξη, την έσχισε και κατόπιν την έφαγε!

Στις τελευταίες άνασκαφές που έγιναν στην πόλη Μπρέικ της Πολωνίας, άπεκαλύφθη ένα δολέκλρο χωριό, το όποιου όλα τα ξύλινα στίτια ήταν άπολιθωμένα.

Μολονότι η ύπαρξις του έν λόγω χωριού χρονολογείται πριν από 4.000 χρόνια, ώστόσο τ' άπολιθωμένα στίτια του δεν είχαν ύποστη την παραμικρή μεταβολή στον σχηματισμό τους.

«Ένα έκνευριστικό άγώνισμα σκακιού έγινε τον περασμένο μήνα στο ξενοδοχείο «Κλάρτον» του Λονδίνου, το όποιον... δεν ήτορεσε να παρακολουθήσει κανείς ως το τέλος.

Οι αντίπαλοι ήσαν κι' οι δυο διάσημοι σκακιστά, αλλά για ν' άποφασίσουν κάθε μια κινήσι τους, έπρεπε να σκεφθούν 70 λεπτά της ώρας.

«Όλη η παρτίδα διήρκεσε 25 μέρες!

Οι σεισμοί, όπως εκείνο που συνέβη έχοντας στην Κέττα των Ινδιών, άποτελούν δίχως άμφισβόλια την πιο καταστρεπτική έκδήλωσι των στοιχείων της φύσεως.

Κι' όμως, παρ' όλες τις καταστροφές που προκαλούν, οι σεισμοί είναι καμιά φορά τηγή εύτυχας!

«Ένα από τα εύχάριστα γεγονότα που συμβαίνουν ύστερα από κάθε καταστρεπτικό σεισμό, είναι και η πληθώρα των γάμων.

«Υστερ' από τον μεγάλο σεισμό που συνέβη στον «Άγιο Φραγκίσκο το 1906, έγιναν εντός ενός μηνός, 3.500 γάμοι.

Στην Νέα Υόρκη ζή σήμερα ένας άνθρωπος, το όποιον οι χειρούργι άήρεσαν το 1)7 του έγκεφάλου του!

Η τολμηρή αυτή έγχείρησις έγινε άπαιχώς στο νοσοκομείο «Τζών Χόπκινς», στη Βαλτιμόρη, κι' είχε σκοπό την άπαλλαγή του έγκεφάλου του άρρώστου από έναν επικίνδυνον όγκον. Μαζύ δέ με τον όγκον έδωσαν κι' ένα τμήμα του έγκεφάλου.

Μεγάλο ενδιαφέρον προκαλεί η έφευρεσις δυο Γερμανών, του Χέρ Μπάς και του καθηγητού Βόρβρεκ, οι όποιοι με την συνδρομή πολλών άλλων τεχνικών, κατάρθωσαν να κατασκευάσουν μια πλάκα γραμμοφώνου, της όποιας το γύρισμα θα κρατάη πενήντα λεπτά της ώρας.

Με άλλα λόγια, δηλαδή θα μπορεί κανείς ν' άκούση από το γραμμοφώνον το περιεχόμενο ένός... μυθιστορήματος.

Η έφευρεσις αυτή θα είναι σωτηρία για τους τυφλούς, οι όποιοι θα μπορούν να σχηματίσουν και να μελετούν ολόκληρες βιβλιοθήκες άπό... πλάκες γραμμοφώνου.

Η μέθοδος αυτή της μελέτης θα είναι χρησιμωτάτη και στα σχολεία, όπου οι λέγονται τα έργα των κλασικών συγγραφέων άποτυπώνονται στις πλάκες αυτές, κι' έτσι οι μαθηταί θα διατηρούν καλύτερα στη μνήμη τους το... κείμενο που θ' άκούει.

«Η Ισπανία τον τελευταίο καιρό άπέκτησε και τον θηλυκό ταυρομάχο της.

«Η ταυρομαχία αυτή, η όποιον κερδίζει 5.000 λίρες τον χρόνο, ονομάζεται Ζουαντί Κρούζ και είναι μόλις 20 χρονών.

Πριν έλασκηθί στο επικίνδυνον και άνδρικό αυτό έπάγγελμα, ήταν δακτυλόγράφος.

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ

Οι επιθυμούντες να συμβουλευθούν τον ιατρόν της «Οικογένειας», πρέπει να γράφουν στο φάκελλο των επιστολών την φράσι: «Διά τον Ιατρόν», και να υπογράφουν με ψευδώνυμο.

Ενοχλητική η Άνα-γνώστρια ν. Έρωτάτε ποία τά αίτια του προφρου γήρατος. Δυστυχώς ο χώρος δεν είναι κατάλληλος διά να σ' απαντήσω έκτενώς. Μ' έρωτάτε δι' έν θέμα, το όποιον έχει έκτατον πολυ μεγάλην. Εντούτοις, αναλόγως του χώρου και του τάπου, θα σ' πω όλίγα τινά σχετικά. Ο γενετισμός, ο άρθρωτισμός, ο έρπητισμός, η κλιματιστική ήλμια, είναι μετξύ των κυριωτέρων ένδειξεων της αρχής του γήρατος, πολλάς και πρό του τεσσαρακοστού έτους. Τί γήρας είναι συνέπεια και της κακής εκπαίδευσής ένίου άδένου, άδένου έσωτερικής εκπαίδευσής, ήτις αλλοιούται εν διαφόρων μολύνσεων του οργανισμού και συνέπεια άκόμη δηλητηριάσεως του αίματος, χρόνιος και προοδύσσης. Δυστυχώς τοίτο είναι θέμα έπιστημονικής συζητήσεως, ουχι καταλήπτον έν άτομα άπεχόμενα της ιατρικής. Έκκεινο το όποιον πρέπει να έχετε υπ' όψιν σας, άφού έμάθατε περίπου τας γενικάς γραμμάς της αιτίας του γήρατος, είναι και το εξής: Το γήρας προέχεται και από άλλας αίτιας. Είναι δέ αυτά ο θυμός, το μίσος, η έρητυρία κλπ., έξ ου το ρητόν του λαού ότι όλα αυτά κάκουν κακό αίμα. Προσπαθήσατε λοιπόν να είσθε όσον το δυνατόν περισσότερο ήρεμοι και βεβαιώητε ότι η γαλήνη του βίου σας άσφαλώς θ' αντίδραση εις τά αίτια του προφρου γήρατος.

Ο νεύροπολοισαν Δακτυλόγράφον, Βόλον. Γράψατέ μου το ύψος του άναστήματός σας, το βάρος του σώματός σας, μετρήσατε την περιμέρειαν του θώρακος μετά το στήθος, της μέσης, των γλουτών μετά της κοιλίας, το μήκος των μηρών, το μήκος των κνήμων από γόνατος μέχρι άστράγαλου, και την περιμέρειαν της κνήμης και στείλετέ μου ένα σχετικόν σημείωμα. Προσθέσατε, σας παρακαλώ, εις όλα αυτά και λεπτομερείας της ύγιεινής και φυσιολογικής σας έν γενεί καταστάσεως, ως και της ψυχικής σας. Αί πληροφορίες αυτές μου είναι απαραίτητα διά να σ' απαντήσω εις τά έρωτήματά σας. Διά το πρόσωπον σας μεταχειρισθήτε έπιεικείαν με οιαδήποτε λιπαράν ουσίαν.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. Α.

γαι και τα έργα των κλασικών συγγραφέων άποτυπώνονται στις πλάκες αυτές, κι' έτσι οι μαθηταί θα διατηρούν καλύτερα στη μνήμη τους το... κείμενο που θ' άκούει.

«Η Ισπανία τον τελευταίο καιρό άπέκτησε και τον θηλυκό ταυρομάχο της.

«Η ταυρομαχία αυτή, η όποιον κερδίζει 5.000 λίρες τον χρόνο, ονομάζεται Ζουαντί Κρούζ και είναι μόλις 20 χρονών.

Πριν έλασκηθί στο επικίνδυνον και άνδρικό αυτό έπάγγελμα, ήταν δακτυλόγράφος.

«Η Ισπανία τον τελευταίο καιρό άπέκτησε και τον θηλυκό ταυρομάχο της.

«Η ταυρομαχία αυτή, η όποιον κερδίζει 5.000 λίρες τον χρόνο, ονομάζεται Ζουαντί Κρούζ και είναι μόλις 20 χρονών.

Πριν έλασκηθί στο επικίνδυνον και άνδρικό αυτό έπάγγελμα, ήταν δακτυλόγράφος.

«Η Ισπανία τον τελευταίο καιρό άπέκτησε και τον θηλυκό ταυρομάχο της.

«Η ταυρομαχία αυτή, η όποιον κερδίζει 5.000 λίρες τον χρόνο, ονομάζεται Ζουαντί Κρούζ και είναι μόλις 20 χρονών.

Πριν έλασκηθί στο επικίνδυνον και άνδρικό αυτό έπάγγελμα, ήταν δακτυλόγράφος.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΡΥΘΡΟ ΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΩΝ ΣΟΒΙΕΤ

Η τρομακτική επιδρομή των όρφανων παιδιών της έπαναστάσεως. Πώς έζησαν και πώς ζουν σήμερα στη Ρωσία. Η ανατροφή της καινούργιας γενιάς των μπολσεβίκων. Η διδασκαλία στη Ρωσία. Είναι τ' άριστο χέρι των εργατών. Η συνεισφορά τους και ο διαφορετικός τρόπος της ανατροφής τους. Ένα χαρακτηριστικό έπεισόδιο, κλπ.

Άρθρο για τη ζωή των σημερινών Ρώσων. Έν' από αυτά είναι και το ακόλουθο, το οποίο αναφέρει πως ζουν και πώς σκέπτονται τα παιδιά των μπολσεβίκων. Είναι δε τόσο καταπληκτικές αυτές ή αποκαλύψεις, ώστε αξίζει να τις διαβάσετε. Ίδου λοιπόν τι γράφει ο Άγγλος δημοσιογράφος :

«Υστερα από την επικράτηση των μπολσεβίκων, μια τρομακτική αθλιότητα και δυστυχία ξέσπασε πάνω στην Αγία Ρωσία. Από τον Κασκασό ως την τρομακτική Σιβηρία και το Τουρκμενιστάν, έβλεπε κανείς σακαμμένους στη γη κατά χιλιάδες τους σκελετούς των ανθρώπων, που είχαν πεθάνει από την πείνα. Εκείνο όμως που προκαλούσε τη μεγαλύτερη φρίκη, ήταν τα παιδιά, ένα άμετρο πλήθος παιδιά, βρώμικα και ορακένδυτα, που είχαν εξαχρησθεί από τις στεργήσεις. Δεν είχαν κανένα να τα κυριεύσει. Οι γονείς τους είχαν πεθάνει ή είχαν τουφεκιωθεί από τα όργανα της Γκεπεσθ. Κι' έτσι αυτά έμειναν ολόκληρα, σ' ήλικία πέντε, έξη, δέκα χρόνων, για να φροντίσουν για τη συντήρησή τους. Στην αρχή έκαναν συμμαχίες, τρομακτικές κυριολεκτικώς σπείρες, που λεηλατούσαν τα χωριά και τις πόλεις κι' ήταν ο φόβος των δυστυχισμένων μουζίκων.

Έκαιγαν τα σπύρια, σκότωναν τους ανθρώπους κι' ήταν τόσο εξαχρησμένα, που μιούσαν με μικρούς σατανάδες. Πολλοί γιαιτοί υπεστήριξαν άοργότερα ότι αυτά τα παιδιά είχαν τυφλαθεί από τις αποτρόπαιες σκηνές της έπαναστάσεως και δεν ήξεραν τί έκαναν. Οι κομμουνιστές, για να γλυτώσουν από αυτά, τα σκότωναν αλύπητα στον τόπο ανατολής, σαν τα λυσισαμμένα σκυλιά! Χιλιάδες παιδιά είχαν δολοφονηθεί έτσι από τις σφαίρες των Ρώσων, αλλά και πολλές χιλιάδες κατάφεραν να γλυτώσουν το θάνατο και να ζήσουν σαν άγρια, πάνω στα βουνά!...

Αυτά τα παιδιά έπεφταν στα μέλη των πιο επικίνδυνων σημερινών λησυσυμμοριών και τις πιο άπαιστες σπείρες των αληττών. Τα όρφανα παιδιά, οι σημερινά άλφητες, είναι ένα από τα μαύρα σημεία της κομμουνιστικής έπαναστάσεως κι' έχουν προκαλέσει ένα σωρό επικρίσεις των ανθρωπιστών της Εξόφησης.

Μα οι εξορθόδοξοι ποτέ δεν ασβάνθησαν την επιθυμία να δικαιολογηθούν. Δεν τών ένοιαφέρον τα παιδιά αυτά, γιατί είναι πειά άδύνατο να τα συμμορφώσουν. Αντιθέτως, τους απασχολεί τεραστίως

ή νέα γενιά, στην οποία εφάρμοσαν όλα τα τομμερά σχέδιά τους. Αιτή τη γενιά με κάλεσαν να δώ στη Μόσχα και στις διάφορες κοινότητες των εργατών. Κι' όμολογώ ότι έμεινα κατάπληκτος απ' ότι αντίκρισα.

Τό παιδί στη Ρωσία ανατρέφεται μ' ένα έντελώς καινούργιο τρόπο, προσαρμοσμένο στις ανάγκες της σημερινής ζωής.

Μια παλιά ρωσική παροιμία λέει ότι στα κλωσσοπούλια δεν ταίζουν την κόττα, κι' όμως, στην απέραντη δημοκρατία της Ε.Σ.Σ.Δ., συμβαίνει το αντίθετο. Οι μικροί Ρώσοι σήμερα βοηθούν υπερβολικά τους μεγάλους σ' όλες τις δουλειές τους κι' είναι το...άριστο χέρι τους στις αγροτικές ασχολίες τους. Τα παιδιά του σχολείου δαδώνουν επίσης μέρος σ' όλη την πολιτική και την οικονομική ζωή της χώρας. Σ' αυτά έχει ανατεθεί η μόρφωση των...ένηλκων και η μεταμόρφωση της

ση ή Ε.Σ.Σ.Δ. γιατί υπάρχουν πολλές επαρχίες, στις οποίες οι μουζίκοι είναι τυφλά άφωτισμένοι στο Θεό και φυσικά τους έχει αφήσει άδιόφορος η ασηρηότης των Σοβιέτ.

—Σεβόμαστε, λένε, τους νόμους σας. Έτσι πρέπει! Όλοι οι άνθρωποι να εργάζονται και ν' απολαμβάνουν τ' αγαθά του κόσμου. Άλλά τί άνακατεύετε στη μέση το Θεό; Ο Θεός δεν είναι χωράφι, ούτε σπύτι, ούτε νόμισμα. Είναι κάτι άνώτερο. Κάτι που απλώνεται πάνω από τον κόσμο των άστρων. Άφήστε μας λοιπόν να τον λατρεύουμε, όπως οι πατεράδες μας κι' όλοι οι πρόγονοί μας.

Κι' ήταν τόσο η έπιμονή των άπλοίκων αυτών μουζίκων, ώστε τα Σοβιέτ άναγκάστηκαν να κάνουν μερικές υποχωρήσεις, για να μη δυσαρεστήσουν το μισό πληθυσμό της Ρωσίας!

—Είπε παροδικό αυτό το φαινόμε-

«δικάζεται» από τους συνηθισμένους του κι' αυτοί μόνο είναι ικανοί να κρίνουν το σφάλμα του. Υπάρχει μάλιστα ένας «κώδικς ήθους», με τον οποίο κανονίζονται περίφημα αυτά τα πράγματα.

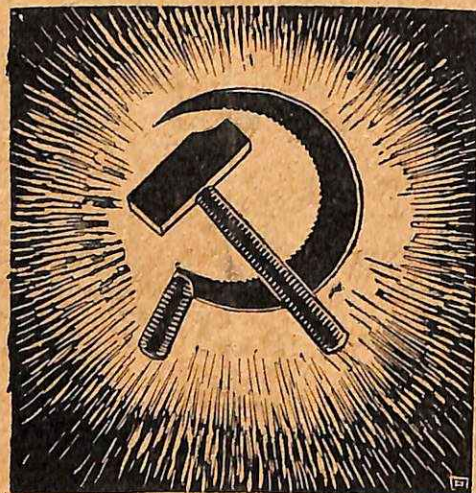
Τό παιδί των Σοβιέτ βρίσκεται σε διαρκή επαφή με το περιβάλλον του. Στην ήλικία που ένα άλλο παιδί αρχίζει να ξεχωρίζει το «εγώ» και το «εμείς», το «εγώ» του, του μαθαίνουν να λέη το «εμείς».

Έτσι βλέπει κανείς μικρούλες και παιδιά πέντε χρόνων να ποτίζουν τ' άνθη των δημοσίων κήπων και να ταίζουν τις κόττες των χωματιών όρνιθώνων με τόση προσοχή, ώστε καταλαβαίνετε ότι έχουν πλήρη συνείδηση της ώριμης πράξεως που κάνουν. Δεν περιορίζουν δε τις γνώσεις του παιδιού. Τό αφήνουν και τό βοηθούν να μάθη όσα δα τό κάνουν ώφελιμο στη μεγάλη κοινωνία των Σοβιέτ. Τό παιδί, από τον καρό που δ' αρχίζει να περπατά μέχρι τις μεγάλες συντροφές του στις καθημερινές δουλειές τους, χωρίς να ξεχωρίζει οικογένειες, τάξεις, συμφέροντα και θρησκεία. Είναι σαν ένα αυτόματο ή σαν μια μικρή βίδα στη μεγάλη έρυθρή μηχανή της Ρωσίας, ή όπως μπορεί να μη είναι βελανίδα, αλλά είναι πάντως άπαραίτητη για την κανονική λειτουργία της.

Τό παιδί στα Σοβιέτ δεν μπορεί να καταλάβη καθόλου ένα παιδί άλλου κράτους. Δεν θα μπορούσε ποτέ να συνεννοηθή μαζί του. Έτσιγε κάποτε να παρακολουθήσω μια τέτοια σκηνή και γι' αυτό σας την αναφέρω. Βρισκόμουν στο σπίτι ενός εκπαιδευτή, ο οποίος φιλοξενούσε ένα συμπατριώτη μου μηχανικό με τη γυναίκα του και τό παιδί του. Αυτό τό παιδί μάλωνε διαρκώς με τό παιδί του επιτρόπου, γιατί δεν μπορούσε να τό καταλάβη. Έκανε άναρκώς τό αντίθετο απ' ό,τι του είχαν διδάξει του μικρού Άγγλου οι δάσκαλοι της καλής συμπεριφοράς κι' η γκουνιερνάτσε του. Έπειτα, ήταν άδύνατο να συνεννοηθούν. Κι' άναγκάστηκαν να τα χωρίσουν, για να μη δέρονται!

Όστόσο, πρέπει να όμολογήσω ότι τό παιδί στη χώρα των Σοβιέτ ανατρέφεται κι' είναι αληθινά ήποδειγματικό τρόπο κι' είναι πάντοτε ικανό να βοηθήσει τη μάζα των εργατών για την καλύτερευσή των συνθηκών της καθημερινής βιοπάλης.

Αυτά γράφει ο Άγγλος δημοσιογράφος Τζον Βίκονσον. Κατά κόμμα όμως άναπαράχονται πρὸς την πραγματικότητα, δεν ξεροίμε. Τα δημοσιεύουμε εκ δημοσιογραφικού καθήκοντος.

Τό σύμβολο, στο οποίο πιστεύει σήμερα όλη η μπολσεβικική νεολαία

«νοστράτιας τους!» Όλοι οι παλαιοί Ρώσοι είναι κεφάλια άγρίοι... Είναι προσκολλημένοι στις παροδόσεις των πατέρων τους, στην εκκλησία και στη βότκα. Δεν μιλάνε βέβαια για τους κατοίκους της Μόσχας ή του Λένινγκραντ. Μιλάνε γι' αυτούς και κατοικούν στις μακρινές επαρχίες της χώρας των Ε.Σ.Σ.Δ. Έκεί που η συγκοινωνία κι' η επαφή με τον άλλο κόσμο είναι λιγνά δύσκολη. Σ' αυτά τα μέρη υπάρχουν ακόμη πολλές έκκλησιες, στις οποίες μοιούνται οι χριστιανοί με χλιές προσφιλές για να προσευχηθούν, κινδυνεύοντας, αν αμαρτυρούν, να σπαστούν άλισσοδεμένοι στα τρομακτικά αλάτορνεα της Σιβηρίας! Σε μερικές επαρχίες μάλιστα τα Σοβιέτ έχουν επιτρέψει έλεύθερα τη λατρεία του Θεού, με τη διαφορά όμως ότι οι χριστιανοί δεν έχουν τό ίδια προνόμιο με τους άλλους εργατές. Ένώ δουλεύουν σαν αυτούς, όστόσο δεν άμειβονται τό ίδιο κι' έχουν στερόχη τα πολιτικά τους δικαιώματα! Κι' αυτό τό μέτρο άναγκάστηκε να τό εφαρμό-

μενο, μου έξηγήσε ένας επίτροπος της Ε.Σ.Σ.Δ. Θά κρατήση όσα δα ζήσουν αυτοί οι γέροι μουζίκοι. Τα παιδιά τους, όταν δα τους διαδεχθούν, θα είναι έντελώς διαφορετικά και θα ύπακούουν στους νόμους της έρυθρής δημοκρατίας. Φροντίσουμε για τό μέλλον. Τα παιδιά αυτά, καθώς γεννήθηκαν σ' ένα καινούργιο κοινωνικό καθεστώς, δεν έχουν ιδέα από τον άστικό κόσμο, ο οποίος μάλιστα τους φαίνεται άληθινή κόλαση!...

Και είναι συνηθισμένο θέμα ή συζητήσεις παιδιών δέκα χρόνων με ήλικιωμένους μουζίκους, στους οποίους προσπαθούν να έξηγήσουν ότι αυτός ο τρόπος της σημερινής ζωής τους είναι καλός, ότι η γη δεν άνηκε σε κανέναν κι' ότι η θρησκεία δεν έχει καμιά σχέση με τις καθημερινές ασχολίες των ανθρώπων.

Κάθε σχολείο έχει την έφημερίδα του, την οποία γράφουν οι ίδιοι οι μαθητές. Οι δάσκαλοι κι' οι γονείς δεν τιμωρούν καθόλου τα παιδιά, ούτε τα δέρονουν. Δεν έχουν αυτό τό δικαίωμα. Τό ίδιο τό παιδί

Η ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΠΤΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Εκείνοι που περιφρονούν τον κίνδυνο και τον θάνατο. Τά κατορθώματα μιάς Αμερικανίδος ακροβάτιδας. Ο νικητής του Νικητάρ. Η περίεργη περιπέτεια του στραγγαλιστού Τζαίμς Πούνκ. Η θανάσιμη πτώση του Φράντς Βέργκεν. Η τελευταίες στιγμές του γκάγκστερ Τζακ Μόργκαν. Η καρδιά του Φρέντερικ Έντουαρντς, κλπ.

Α φίλιμ της έπικαιρότητος δεν μάς παρουν σ' άζουον πάντοτε γραφικές γιορτές ή πολιτικές διαδηλώσεις. Πολύς φορές μερικά θεάματα μάς δείχνουν τον άνθρωπο να παλεύει άπεγνωσμένα ή να περιφρονεί με άπάθεια τον θάνατο. Ο κίνδυνος στην έποχή μας έχει χάσει την έννοιά του. Τό ίδιο και ο θάνατος.

Μιά Αμερικανίδα ακροβάτις, ή μίς Φαίυ Μπρέντ, έχει χάσει τόσο την αίσθηση του κίνδυνου, του τρόμου και του θανάτου, ώστε κατωφέρνει με μιά αξιοθαύμαστη ψυχραιμία να κάνει τις έξηξ έπιδείξεις. Δένει ένα γερό σύρμα μεταξύ δυο ούρανοευστών της Νέας Υόρκης, που έχουν πάνω από 50 πατώματα κι' ύστερα κρεμίζεται με τά δόντια της από τό πετό ένός κρίκου, ο οποίος γλιστράει κατά μήκος του σκουριού, από τον ένα ούρανοευστή στον άλλο. Μ' αυτό τον τρόπο ή μίς Φαίυ Μπρέντ βοήσεται στο κενό και σε ύψος 150 μέτρων από τά έξωφους, επί δέκα λεπτά της ώρας!...

Έπίσης ο Έομπερτ Τζάκσον, που ήταν άλλοτε πυγμάχος και παλαιστής, κατάφερε έχοντας να νικήση τόν... Νισαγάσα. Όπως τόσοι και τόσοι τρελλοί, πέρασε κι' αυτός τους καταρράκτες του Νισαγάσα μέσα σ' ένα βαρέλι, αλλά με την έξηξ διαφορά: Ο Έομπερτ Τζάκσον νοσηματούπησε ένα έξιλινο βαρέλι κι' όχι ένα σιδερένιο, όπως όλοι οι άλλοι. Κι' έκανε στο έξιλινο βαρέλι του, μέσα στο οποίο ήταν χωμένος, κινδύνευε να διαλυθή από τη μιά στιγμή ως την άλλη άναμεια στις δίνες των νερών του Νισαγάσα. Ο Τζάκσον δεν έκανε αυτό τό άπίστευτο κατορθώμα μόνο μια φορά. Είναι σήμερα τό «νούμμερο» του Νισαγάσα και έπαναλαμβάνει κάθε τόσο αυτές τις έπιδείξεις του, οϊφκινδύνευοντας κάθε φορά τη ζωή του. Κι' όστόσο ο νικητής του Νισαγάσα δεν είναι κανέναν τεράλλος. Είναι ένας φρόνιμος και λογικός άνθρωπος στην ιδιότητά του ζωή.

Ποιές είναι τώρα ή συνκίνησις που δοκιμάζουν αυτοί οι άνθρωποι τις στιγμές που περνούν με τον θάνατο; Οι άσροπτόηροι που πέφτουν με τό άλεξίπτωτο στο κενό, όταν αυτό δεν άνοίγει από κενό ποια βλάβη, νοιάθουν τις συγκινήσεις που δοκιμάζουν κατά τις τελευταίες τους στιγμές οί κρεμασμένοι. Ένός κρεμασμένου που σώθηκε κι' ενός άεροπόρου που έπεσε από ύψος 3.000 μέτρων, δίχως να καταφέρει ν' άνοίξη τό άλεξίπτωτό του πρίν, παρά μόνο 200 μέτρα πάνω από τό έδαφος. Ο κρεμασμένος που σώθηκε ως εκ θαύματος, είναι ο περίφημος Άγγλος στραγγαλιστής Τζαίμς Πούνκ, ο οποίος είχε καταδικασθή εδώ και λίγους καιρούς στον δι' άγχόνης θάνατο. Μά φαίνεται ότι ήταν πολύ καρπός στον δι' άγχόνης θάνατο. Μά φαίνεται ότι ήταν πολύ καρπός στον δι' άγχόνης θάνατο. Μά φαίνεται ότι ήταν πολύ καρπός στον δι' άγχόνης θάνατο.

Α φίλιμ της έπικαιρότητος δεν μάς παρουν σ' άζουον πάντοτε γραφικές γιορτές ή πολιτικές διαδηλώσεις. Πολύς φορές μερικά θεάματα μάς δείχνουν τον άνθρωπο να παλεύει άπεγνωσμένα ή να περιφρονεί με άπάθεια τον θάνατο. Ο κίνδυνος στην έποχή μας έχει χάσει την έννοιά του. Τό ίδιο και ο θάνατος.

Μιά Αμερικανίδα ακροβάτις, ή μίς Φαίυ Μπρέντ, έχει χάσει τόσο την αίσθηση του κίνδυνου, του τρόμου και του θανάτου, ώστε κατωφέρνει με μιά αξιοθαύμαστη ψυχραιμία να κάνει τις έξηξ έπιδείξεις. Δένει ένα γερό σύρμα μεταξύ δυο ούρανοευστών της Νέας Υόρκης, που έχουν πάνω από 50 πατώματα κι' ύστερα κρεμίζεται με τά δόντια της από τό πετό ένός κρίκου, ο οποίος γλιστράει κατά μήκος του σκουριού, από τον ένα ούρανοευστή στον άλλο. Μ' αυτό τον τρόπο ή μίς Φαίυ Μπρέντ βοήσεται στο κενό και σε ύψος 150 μέτρων από τά έξωφους, επί δέκα λεπτά της ώρας!...

Έπίσης ο Έομπερτ Τζάκσον, που ήταν άλλοτε πυγμάχος και παλαιστής, κατάφερε έχοντας να νικήση τόν... Νισαγάσα. Όπως τόσοι και τόσοι τρελλοί, πέρασε κι' αυτός τους καταρράκτες του Νισαγάσα μέσα σ' ένα βαρέλι, αλλά με την έξηξ διαφορά: Ο Έομπερτ Τζάκσον νοσηματούπησε ένα έξιλινο βαρέλι κι' όχι ένα σιδερένιο, όπως όλοι οι άλλοι. Κι' έκανε στο έξιλινο βαρέλι του, μέσα στο οποίο ήταν χωμένος, κινδύνευε να διαλυθή από τη μιά στιγμή ως την άλλη άναμεια στις δίνες των νερών του Νισαγάσα. Ο Τζάκσον δεν έκανε αυτό τό άπίστευτο κατορθώμα μόνο μια φορά. Είναι σήμερα τό «νούμμερο» του Νισαγάσα και έπαναλαμβάνει κάθε τόσο αυτές τις έπιδείξεις του, οϊφκινδύνευοντας κάθε φορά τη ζωή του. Κι' όστόσο ο νικητής του Νισαγάσα δεν είναι κανέναν τεράλλος. Είναι ένας φρόνιμος και λογικός άνθρωπος στην ιδιότητά του ζωή.

Ποιές είναι τώρα ή συνκίνησις που δοκιμάζουν αυτοί οι άνθρωποι τις στιγμές που περνούν με τον θάνατο; Οι άσροπτόηροι που πέφτουν με τό άλεξίπτωτο στο κενό, όταν αυτό δεν άνοίγει από κενό ποια βλάβη, νοιάθουν τις συγκινήσεις που δοκιμάζουν κατά τις τελευταίες τους στιγμές οί κρεμασμένοι. Ένός κρεμασμένου που σώθηκε κι' ενός άεροπόρου που έπεσε από ύψος 3.000 μέτρων, δίχως να καταφέρει ν' άνοίξη τό άλεξίπτωτό του πρίν, παρά μόνο 200 μέτρα πάνω από τό έδαφος.

Α φίλιμ της έπικαιρότητος δεν μάς παρουν σ' άζουον πάντοτε γραφικές γιορτές ή πολιτικές διαδηλώσεις. Πολύς φορές μερικά θεάματα μάς δείχνουν τον άνθρωπο να παλεύει άπεγνωσμένα ή να περιφρονεί με άπάθεια τον θάνατο. Ο κίνδυνος στην έποχή μας έχει χάσει την έννοιά του. Τό ίδιο και ο θάνατος.

Μιά Αμερικανίδα ακροβάτις, ή μίς Φαίυ Μπρέντ, έχει χάσει τόσο την αίσθηση του κίνδυνου, του τρόμου και του θανάτου, ώστε κατωφέρνει με μιά αξιοθαύμαστη ψυχραιμία να κάνει τις έξηξ έπιδείξεις. Δένει ένα γερό σύρμα μεταξύ δυο ούρανοευστών της Νέας Υόρκης, που έχουν πάνω από 50 πατώματα κι' ύστερα κρεμίζεται με τά δόντια της από τό πετό ένός κρίκου, ο οποίος γλιστράει κατά μήκος του σκουριού, από τον ένα ούρανοευστή στον άλλο. Μ' αυτό τον τρόπο ή μίς Φαίυ Μπρέντ βοήσεται στο κενό και σε ύψος 150 μέτρων από τά έξωφους, επί δέκα λεπτά της ώρας!...

Έπίσης ο Έομπερτ Τζάκσον, που ήταν άλλοτε πυγμάχος και παλαιστής, κατάφερε έχοντας να νικήση τόν... Νισαγάσα. Όπως τόσοι και τόσοι τρελλοί, πέρασε κι' αυτός τους καταρράκτες του Νισαγάσα μέσα σ' ένα βαρέλι, αλλά με την έξηξ διαφορά: Ο Έομπερτ Τζάκσον νοσηματούπησε ένα έξιλινο βαρέλι κι' όχι ένα σιδερένιο, όπως όλοι οι άλλοι. Κι' έκανε στο έξιλινο βαρέλι του, μέσα στο οποίο ήταν χωμένος, κινδύνευε να διαλυθή από τη μιά στιγμή ως την άλλη άναμεια στις δίνες των νερών του Νισαγάσα. Ο Τζάκσον δεν έκανε αυτό τό άπίστευτο κατορθώμα μόνο μια φορά. Είναι σήμερα τό «νούμμερο» του Νισαγάσα και έπαναλαμβάνει κάθε τόσο αυτές τις έπιδείξεις του, οϊφκινδύνευοντας κάθε φορά τη ζωή του. Κι' όστόσο ο νικητής του Νισαγάσα δεν είναι κανέναν τεράλλος. Είναι ένας φρόνιμος και λογικός άνθρωπος στην ιδιότητά του ζωή.

Ποιές είναι τώρα ή συνκίνησις που δοκιμάζουν αυτοί οι άνθρωποι τις στιγμές που περνούν με τον θάνατο; Οι άσροπτόηροι που πέφτουν με τό άλεξίπτωτο στο κενό, όταν αυτό δεν άνοίγει από κενό ποια βλάβη, νοιάθουν τις συγκινήσεις που δοκιμάζουν κατά τις τελευταίες τους στιγμές οί κρεμασμένοι. Ένός κρεμασμένου που σώθηκε κι' ενός άεροπόρου που έπεσε από ύψος 3.000 μέτρων, δίχως να καταφέρει ν' άνοίξη τό άλεξίπτωτό του πρίν, παρά μόνο 200 μέτρα πάνω από τό έδαφος.

Α φίλιμ της έπικαιρότητος δεν μάς παρουν σ' άζουον πάντοτε γραφικές γιορτές ή πολιτικές διαδηλώσεις. Πολύς φορές μερικά θεάματα μάς δείχνουν τον άνθρωπο να παλεύει άπεγνωσμένα ή να περιφρονεί με άπάθεια τον θάνατο. Ο κίνδυνος στην έποχή μας έχει χάσει την έννοιά του. Τό ίδιο και ο θάνατος.

Μιά Αμερικανίδα ακροβάτις, ή μίς Φαίυ Μπρέντ, έχει χάσει τόσο την αίσθηση του κίνδυνου, του τρόμου και του θανάτου, ώστε κατωφέρνει με μιά αξιοθαύμαστη ψυχραιμία να κάνει τις έξηξ έπιδείξεις. Δένει ένα γερό σύρμα μεταξύ δυο ούρανοευστών της Νέας Υόρκης, που έχουν πάνω από 50 πατώματα κι' ύστερα κρεμίζεται με τά δόντια της από τό πετό ένός κρίκου, ο οποίος γλιστράει κατά μήκος του σκουριού, από τον ένα ούρανοευστή στον άλλο. Μ' αυτό τον τρόπο ή μίς Φαίυ Μπρέντ βοήσεται στο κενό και σε ύψος 150 μέτρων από τά έξωφους, επί δέκα λεπτά της ώρας!...

Α φίλιμ της έπικαιρότητος δεν μάς παρουν σ' άζουον πάντοτε γραφικές γιορτές ή πολιτικές διαδηλώσεις. Πολύς φορές μερικά θεάματα μάς δείχνουν τον άνθρωπο να παλεύει άπεγνωσμένα ή να περιφρονεί με άπάθεια τον θάνατο. Ο κίνδυνος στην έποχή μας έχει χάσει την έννοιά του. Τό ίδιο και ο θάνατος.

Μιά Αμερικανίδα ακροβάτις, ή μίς Φαίυ Μπρέντ, έχει χάσει τόσο την αίσθηση του κίνδυνου, του τρόμου και του θανάτου, ώστε κατωφέρνει με μιά αξιοθαύμαστη ψυχραιμία να κάνει τις έξηξ έπιδείξεις. Δένει ένα γερό σύρμα μεταξύ δυο ούρανοευστών της Νέας Υόρκης, που έχουν πάνω από 50 πατώματα κι' ύστερα κρεμίζεται με τά δόντια της από τό πετό ένός κρίκου, ο οποίος γλιστράει κατά μήκος του σκουριού, από τον ένα ούρανοευστή στον άλλο. Μ' αυτό τον τρόπο ή μίς Φαίυ Μπρέντ βοήσεται στο κενό και σε ύψος 150 μέτρων από τά έξωφους, επί δέκα λεπτά της ώρας!...

Έπίσης ο Έομπερτ Τζάκσον, που ήταν άλλοτε πυγμάχος και παλαιστής, κατάφερε έχοντας να νικήση τόν... Νισαγάσα. Όπως τόσοι και τόσοι τρελλοί, πέρασε κι' αυτός τους καταρράκτες του Νισαγάσα μέσα σ' ένα βαρέλι, αλλά με την έξηξ διαφορά: Ο Έομπερτ Τζάκσον νοσηματούπησε ένα έξιλινο βαρέλι κι' όχι ένα σιδερένιο, όπως όλοι οι άλλοι. Κι' έκανε στο έξιλινο βαρέλι του, μέσα στο οποίο ήταν χωμένος, κινδύνευε να διαλυθή από τη μιά στιγμή ως την άλλη άναμεια στις δίνες των νερών του Νισαγάσα. Ο Τζάκσον δεν έκανε αυτό τό άπίστευτο κατορθώμα μόνο μια φορά. Είναι σήμερα τό «νούμμερο» του Νισαγάσα και έπαναλαμβάνει κάθε τόσο αυτές τις έπιδείξεις του, οϊφκινδύνευοντας κάθε φορά τη ζωή του. Κι' όστόσο ο νικητής του Νισαγάσα δεν είναι κανέναν τεράλλος. Είναι ένας φρόνιμος και λογικός άνθρωπος στην ιδιότητά του ζωή.

Ποιές είναι τώρα ή συνκίνησις που δοκιμάζουν αυτοί οι άνθρωποι τις στιγμές που περνούν με τον θάνατο; Οι άσροπτόηροι που πέφτουν με τό άλεξίπτωτο στο κενό, όταν αυτό δεν άνοίγει από κενό ποια βλάβη, νοιάθουν τις συγκινήσεις που δοκιμάζουν κατά τις τελευταίες τους στιγμές οί κρεμασμένοι. Ένός κρεμασμένου που σώθηκε κι' ενός άεροπόρου που έπεσε από ύψος 3.000 μέτρων, δίχως να καταφέρει ν' άνοίξη τό άλεξίπτωτό του πρίν, παρά μόνο 200 μέτρα πάνω από τό έδαφος.

Α φίλιμ της έπικαιρότητος δεν μάς παρουν σ' άζουον πάντοτε γραφικές γιορτές ή πολιτικές διαδηλώσεις. Πολύς φορές μερικά θεάματα μάς δείχνουν τον άνθρωπο να παλεύει άπεγνωσμένα ή να περιφρονεί με άπάθεια τον θάνατο. Ο κίνδυνος στην έποχή μας έχει χάσει την έννοιά του. Τό ίδιο και ο θάνατος.

Μιά Αμερικανίδα ακροβάτις, ή μίς Φαίυ Μπρέντ, έχει χάσει τόσο την αίσθηση του κίνδυνου, του τρόμου και του θανάτου, ώστε κατωφέρνει με μιά αξιοθαύμαστη ψυχραιμία να κάνει τις έξηξ έπιδείξεις. Δένει ένα γερό σύρμα μεταξύ δυο ούρανοευστών της Νέας Υόρκης, που έχουν πάνω από 50 πατώματα κι' ύστερα κρεμίζεται με τά δόντια της από τό πετό ένός κρίκου, ο οποίος γλιστράει κατά μήκος του σκουριού, από τον ένα ούρανοευστή στον άλλο. Μ' αυτό τον τρόπο ή μίς Φαίυ Μπρέντ βοήσεται στο κενό και σε ύψος 150 μέτρων από τά έξωφους, επί δέκα λεπτά της ώρας!...

Α φίλιμ της έπικαιρότητος δεν μάς παρουν σ' άζουον πάντοτε γραφικές γιορτές ή πολιτικές διαδηλώσεις. Πολύς φορές μερικά θεάματα μάς δείχνουν τον άνθρωπο να παλεύει άπεγνωσμένα ή να περιφρονεί με άπάθεια τον θάνατο. Ο κίνδυνος στην έποχή μας έχει χάσει την έννοιά του. Τό ίδιο και ο θάνατος.

Μιά Αμερικανίδα ακροβάτις, ή μίς Φαίυ Μπρέντ, έχει χάσει τόσο την αίσθηση του κίνδυνου, του τρόμου και του θανάτου, ώστε κατωφέρνει με μιά αξιοθαύμαστη ψυχραιμία να κάνει τις έξηξ έπιδείξεις. Δένει ένα γερό σύρμα μεταξύ δυο ούρανοευστών της Νέας Υόρκης, που έχουν πάνω από 50 πατώματα κι' ύστερα κρεμίζεται με τά δόντια της από τό πετό ένός κρίκου, ο οποίος γλιστράει κατά μήκος του σκουριού, από τον ένα ούρανοευστή στον άλλο. Μ' αυτό τον τρόπο ή μίς Φαίυ Μπρέντ βοήσεται στο κενό και σε ύψος 150 μέτρων από τά έξωφους, επί δέκα λεπτά της ώρας!...

Α φίλιμ της έπικαιρότητος δεν μάς παρουν σ' άζουον πάντοτε γραφικές γιορτές ή πολιτικές διαδηλώσεις. Πολύς φορές μερικά θεάματα μάς δείχνουν τον άνθρωπο να παλεύει άπεγνωσμένα ή να περιφρονεί με άπάθεια τον θάνατο. Ο κίνδυνος στην έποχή μας έχει χάσει την έννοιά του. Τό ίδιο και ο θάνατος.

Μιά Αμερικανίδα ακροβάτις, ή μίς Φαίυ Μπρέντ, έχει χάσει τόσο την αίσθηση του κίνδυνου, του τρόμου και του θανάτου, ώστε κατωφέρνει με μιά αξιοθαύμαστη ψυχραιμία να κάνει τις έξηξ έπιδείξεις. Δένει ένα γερό σύρμα μεταξύ δυο ούρανοευστών της Νέας Υόρκης, που έχουν πάνω από 50 πατώματα κι' ύστερα κρεμίζεται με τά δόντια της από τό πετό ένός κρίκου, ο οποίος γλιστράει κατά μήκος του σκουριού, από τον ένα ούρανοευστή στον άλλο. Μ' αυτό τον τρόπο ή μίς Φαίυ Μπρέντ βοήσεται στο κενό και σε ύψος 150 μέτρων από τά έξωφους, επί δέκα λεπτά της ώρας!...

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Τὴ μνηστήρια τῶν Περιβίων

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—'Αλήθεια, καλέ μου 'Ιωσήφ, ἔχω ὥραία φωνή; ρώτησε ὁ μαρκήσιος ντ' Ἀρβίλ γελώντας. Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, ἐτοιμάσου νὰ τευτῶνῃς καλὰ τὰ αὐτιά σου...

—Γιατί, κύριε μαρκήσιε;

—Γιατί ὁ ἀκούς κάθε μέρα τώρα αὐτὴν ὥραία φωνή πού τόσο σοῦ ἀρέσει.

—Ὡστε θὰ εἶστε κάθε μέρα εὐθύμως! φώναξε ὁ 'Ιωσήφ ἐνώνοντας τὰ χέρια του μὲ χάρα.

—Ναί, κάθε μέρα, καλέ μου 'Ιωσήφ, κάθε μέρα θὰ εἶμαι εὐθύμως. Φτάνει πάλι ἡ κατῆφεια κ' ἡ μελαγχολία! Τὸ λέω σὲ σένα, τὸ μόνο ἔμπιστο τῶν πόνων μου. Βρίσκομαι στὸ ζενιθ τῆς εὐτυχίας! 'Η σύζυγός μου εἶνε ἀγγελος καλωσύνης. Μοῦ εἶνε ἀγγελος καλωσύνης. Καὶ ζήτησε συγγνώμην γιὰ τὴ συμπεριφορά τῆς ὡς τώρα ἀπέναντί μου. 'Η σύζυγός μου μὲ ἀγαπᾷ! Μὲ ἀγαπᾷ! Φαντάσου τὴν εὐτυχία μου!

—'Αλήθεια; φώναξε ὁ 'Ιωσήφ μὲ δάκρυα στὰ μάτια. 'Αλήθεια λοιπόν, δὲν θὰ σὰς ξαναἰδῶ πειὰ μελαγχολία;

—Ναί, ναί, σοῦ τὸ εἶπα! Σὲ ποιὸν ἄλλον θὰ τὸ ἔλεγα, καλέ μου 'Ιωσήφ; Σὺ μόνον ἔρεῖς ὅλα μου τὰ μυστικά, καθὼς κ' ἐκεῖνο τὸ μεγάλο, τὸ τρομερὸ μυστικὸ μου... 'Αἱ ἄς ἀφήσουμε τὰ θλιβερά πρῶτα...

—'Η ἡμέρα σήμερα εἶνε λαμπρή... Βλέπεις ἴσως ὅτι τὰ μάτια μου ἐκκρυσσαν... Εἶνε ἀπὸ τὴ χαρά. Τόσο ἀπροσδόκητη ἦταν γιὰ μένα ἡ εὐτυχία αὐτή!... Πόσο ἀδύνατη ἔχω τὴν καρδιά μου...

—'Αφοῦ εἶνε δάκρυα χαρᾶς, ἀφήστε τα νὰ κυλίσουν ἐλεύθερα. 'Εκλάμψαν πολλὰ ὡς τώρα ἀπὸ λύπη, κύριε μαρκήσιε... καὶ ὁρὸς νὰ κλάψετε ἀπὸ χαρὰ!... Δὲν βλέπετε κ' ἐμένα... Δὲν μπορῶ νὰ συγκρατήσω τὰ δικά μου δάκρυα... Δὲν θὰ τὰ ἔλλαξα οὔτε μὲ δέκα χροῖνια ζωῆς... 'Ενα μονάχα φόβο ἔχω: μήπως, ὅταν θὰ δῶ τὴν κυρία μαρκησία, δὲν μπορέσω νὰ κρατηθῶ καὶ πέσω μπροστὰ στὰ πόδια τῆς.

—'Α! τὸν καλὸ μου 'Ιωσήφ! Τὸν δυστυχισμένον! Εἶνε κ' αὐτὸς τὸν μαρὸς σὰν τὸν κύριόν του!... Μὰ κ' ἐγὼ ἔχω κάποιον φόβο...

—Ποῖον, ἀφέντη μου;

—Μήπως ἡ χαρά μου δὲν θα στήξει πολὺ... Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένος! Τί μοῦ λείπει;

—Τίποτε, ἀφέντη μου, τίποτε.

—Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς φοβᾶμαι. Ξέρεις, συχνὰ ἔπειτ' ἀπ' αὐτὲς τὲς εὐτυχίες τὲς μεγάλες, τὲς ἀπόλυτες, ἔρχεται κάποια δυστυχία... Κ' ἡ δική μου εὐτυχία ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε μοῦ φάνταζε ὅτι ἀπολυτρώθηκα πειὰ ἀπὸ...

—'Απὸ τί, ἀφέντη μου;

—Πολλές φορές μοῦ εἶπε ὁ

γιατρός μου, ὅτι ῥτάνει καμμιὰ φορά μιὰ μεγάλη συγκίνησι, νὰ θεραπεύσω τὴν τριμερὴ ἀρρώστειά ἀπὸ τὴν ὁποία ὑποφέρω...

—Μάλιστα, κύριε μαρκήσιε... Θεραπευθήκατε... Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό... Τί χαρὰ Θεοῦ ἡ σημερινὴ μέρα! 'Α, καλὰ τὸ λέγατε ὅτι ἡ κυρία μαρκησία εἶνε ἀγγελος καλωσύνης!... Καὶ πραγματικὰ ἡ σημερινὴ χαρὰ μου εἶνε τόσο μεγάλη, ὥστε ἀρχίζω κ' ἐγὼ νὰ φοβᾶμαι... 'Αλλὰ ἀλήθεια... θέλετε καὶ μιὰ μικρὴ λύπη... Δόξα τῷ Θεῷ, ἔχω κάτι νὰ σὰς ἀναγγεῖλω πού θὰ σὰς λυπήσῃ λίγο...

—Τί;

—'Ενας ἀπὸ τοὺς φίλους σας πληγώθηκε ἐλαφρὰ σὲ μιὰ μονομαχία. Τὸ τραῦμα του εἶν' ἐπιτόλαιο... Συνεπῶς ἡ λύπη πού πρέπει νὰ νοιώσετε ἐκτὸς πύθ... Μὰ δὲν πειράζει... Φτάνει γιὰ ν' ἀποτελέσῃ μιὰ μικρὴ κηλὶδα στὴ λαμπρὴ αὐτὴ ἡμέρα.

—Τί λές!... Καὶ ποὺς εἶνε αὐτός ὁ φίλος μου;

—Ὁ κύριος δοῦξ ντὲ Λυσινάι.

—Πληγώθηκε.

—'Η αἰχμή τοῦ σπαθιοῦ τοῦ ἀντιπάλου του τοῦ ἔγδαρε λίγο τὸ μπράτσο. Δὲν εἶνε ἀπολύτως τίποτε... Χτές τὸ θρόδου μάλι-

στα, ὁ κ. δοῦξ ἦρθε νὰ σὰς δῇ καὶ εἶπε ὅτι θὰ ξανάρθῃ σήμερα γιὰ νὰ προγευματίσῃ μαζί σας...

—'Α! τὸ δυστυχισμένον Λυσινάι!... Καὶ γιατί δὲν μοῦ τὸ εἶπε;

—Γιατί χθές τὸ θρόδου, δὲν μπόρεσα νὰ σὰς δῶ.

—'Επειτ' ἀπὸ μιὰ μικρὴ σκέψι, ὁ μαρκήσιος ντ' Ἀρβίλ εἶπε:

—Καλὰ τὸ εἶπες... ἡ μικρὴ αὐτὴ λύπη θὰ ἱκανοποιήσῃ χωρὶς ἄλλο τὴ ζηλόφθονη τύχη. 'Αλλὰ μοῦ ἦρθε μιὰ ἔμπνευσις: Νὰ ὀργανώσουμε γιὰ σήμερα ἕνα πρόγευμα, στὸ ὅποιον νὰ προσκαλέσω ὅλους τοὺς φίλους τοῦ δοῦκος ντὲ Λυσινάι καὶ νὰ γιορτάσουμε ὅλοι μαζί τὴν εὐτυχισμένη ἔκβασι τῆς μονομαχίας του... Ὁ δοῦξ ἀσφαλῶς θὰ εὐχαριστηθῇ ἀπὸ τὸ ἀπρόοπτο αὐτό...

—Πράγματι, κύριε μαρκήσιε. Ζήτη λοιπόν ἡ εὐθύμια... Αὐτὴ εἶνε ζωὴ κ' ὄχι ἐκείνη πού κάνατε ὡς τώρα... Καὶ γιὰ πόσους ποσοκαλεσμένους νὰ εἰσιμασῇ ὁ μάγειρος φαγητῆ;

—Γιὰ ἔξη. Θὰ φᾶμε στὴ μικρὴ χειμωνιάτικη τραπέζια.

—Καὶ τίς προσκαλίσω;

—Τώρα καὶ τίς συντάξω μόνος μου. Κι' ἀμέτῳς κοτόπινξ.

—Ὡραία! 'Ὡραία! εἶπε μὲ φωνὴ θαθεῖα. Τὰ μάγουλά μου εἶνε κόκκινα... τὸ βλέμμα μου λαμπρὸ... 'Αν εἶν' αὐτὸ ἀπὸ χαρὰ ἢ πυρετό, δὲν ἔχει σημασία. Φτάνει νὰ ξεγελαστοῦν οἱ ἄλλοι... Καὶ τώρα, ἄς προσπαθῶ νὰ χαμογέλωσα... 'Υπάρχουν τόσοι εἰδῶν χαμόγελα... 'Αλλὰ ποὺς μπορεῖ νὰ ξεχωρίσῃ τ' ἀληθινὸ ἀπὸ τὸ ψεύτικο; Ποὺς μπορεῖ νὰ μὴν ξεγελασθῇ ἀπ' αὐτὴ τὴ μάσκα πού ἔχω φορέσει σήμερα καὶ νὰ πῇ: «Κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ χαμόγελο κρύβεται μιὰ τριμερὴ, μιὰ θανάσιμη ἀπελπισία!...» Ποὺς μπορεῖ νὰ τὸ μαντέψῃ αὐτό;... Κανείς... Εὐτυχῶς κανείς...

—'Ακούω ὅμως τὰ θήματα τῆς γυναίκας μου... Προσυχὴ τώρα, φριχτὴ θεατρίνα, νὰ παραστήσῃς καλὰ τὴν κωμῶδα σου...

—Πράγματι, ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ Κλημεντίνη μῆκε μέσα.

—Καλημέρα, Ἀλβέρτε, ἀγαπημένε μου ἀδελφέ, τοῦ εἶπε μὲ σιγὴ γεμάτη ἀγάπης καὶ γλυκύτητας, ἀπλώνοντας πρὸς αὐτὸν τὸ χεῖρ της. Καὶ κυττάζοντας τὸ χαμογελαστὸ πρόσωπό του, ἐπρόσθεσε: —Μὰ τί ἔχεις; Σὰν πολὺ χαρούμενος μοῦ φαίνεται...

—Ναί, εἶμαι χαρούμενος, μικρὴ μου καὶ πολυαγαπημένη μου ἀδελφή, γιατί σκεπτόμουν ἑσένα καὶ γιατί ἔλαζα μιὰ σπουδαία ἀπόφασι. 'Ὅλα ὅσα συνέβησαν χτές, ἡ ὑπέροχη μεγαλοψυχία σου, ἡ εὐγενικὴ διαγωγή τοῦ πρίγκηπος, μ' ἔκα-

ναν νὰ σκεφθῶ πολὺ... καὶ τώρα συμφωνῶ... συμφωνῶ ἐντελῶς μὲ τὴν ἰδέα σου.

—Τί εὐτυχία! φώναξε ἡ μαρκησία. 'Αλλὰ ἡμῶν κ' ἐγὼ θέβαιν ὅτι δὲν θ' ἀγοῦσε νὰ μὲ καταλάβῃς. Τώρα πειὰ δὲν ἀμφισβᾶλλω καθόλου ὅτι μὰς περιμένει τὸ πῶς εὐτυχισμένον μέλλον... 'Ὁ ναί, θὰ ζήσουμε στὸ ἔξης εὐτυχισμένοι... Τρισευτυχισμένοι...

—Ναί, Κλημεντίνη μου, εἶπε ὁ μαρκήσιος μὲ κάποια συγκρατημένη συγκίνηση.

Κ' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, ἐπρόσθεσε εὐθύμως:

—Σὲ παρακάλωσα νὰ περάσῃς πρὶν φύγῃς νὰ σὲ δῶ, γιὰ νὰ σοῦ πῶ ὅτι δὲν θὰ προγευματίσω σήμερα μαζί σου. Θὰ προγευματίσω ἐδῶ μαζί μὲ τὸν δοῦκα ντὲ Λυσινάι καὶ μὲ τέσσερες ἄλλους φίλους γιὰ νὰ ἐορτάσουμε ἔτσι τὸ εὐτυχισμένον ἀποτέλεσμα τῆς μονομαχίας τοῦ φτωχοῦ μας δοῦκος.

—Τί παράδοξο ἀκρίτως! εἶπε ἡ μαρκησία. Ἀκριβῶς κ' ἐγὼ πηγαίνω τώρα νὰ δῶ τὴ δοῦκισσα ντὲ Λυσινάι γιὰ νὰ τὴ ρωτήσω γι' αὐτὲς τὲς δυο δυστυχισμένες γυναῖκες, γιὰ τὲς ὁποῖες μὲν μιλοῦσε χθές ὁ πρίγκηπος Ροδόλφος. 'Απὸ καὶ σκοπεῖω νὰ πάω στὴ γυναικεία φυλακὴ τοῦ Σαιν-Λαζάρ... Ξέρεις, πρόκειται νὰ ἐγγραφῶ μέλος στὴν ἑταιρεία ἀπὸ τῶν τῶν φυλακισμένων κοριτσιῶν...

—'Αλήθεια; εἶπε ὁ μαρκήσιος χαμογελώντας.

Κι' ἀμέσως ἐξακολούθησε μὲ κάποια συγκίνηση:

—Λοιπόν, δὲν θὰ σὲ ξαναἰδῶ πειὰ... σήμερα; ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ.

—Μήπως δὲν σ' εὐχαριστεῖ τὸ ὅτι θ' ἀγαπᾶς τόσο πρῶτ' ἔξω; ρώτησε μὲ προθυμία ἡ Κλημεντίνη, ἀπορνώντας γιὰ τὸν τόνο τῆς φωνῆς του. 'Αναβάλλω, ἀν θέλῃς, τὴν ἐπίσκεψί μου στὴ δοῦκισσα.

Ὁ μαρκήσιος λίγο ἔλειψε νὰ προβοθῇ, ἀλλὰ συγκρατηθῇ κ' ἐξακολούθησε μὲ γλυκεῖα φωνή:

—Ναί, ἀγαπημένη μου ἀδελφή, λυτὰμαί πού σὲ βλέπω νὰ φεύγῃς νωρίς, καὶ ἀνυπομονῶ νὰ σὲ δῶ νὰ ξαναγυρίσῃς. 'Αλλὰ δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος ν' ἀναβάλλῃς τὴν ἐπίσκεψί σου.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνας ἀπηρέτης παρουσιάστηκε καὶ ἀνήγγειλε τὴν ἀφίξι τοῦ δοῦκος ντὲ Λυσινάι.

—Οἱ προσκεκλημένοι σου ἀρχίσαν νὰ ἔρχονται, εἶπε ἡ μαρκησία ντ' Ἀρβίλ. Λοιπόν, ἐγὼ φεύγω... 'Αλήθεια, πὸς σκοπεύεις νὰ περάσῃς ἀπόψε τὴ βραδυὰ σου. 'Αν δὲν ἔχῃς νὰ πᾶς πούθενά ἄλλο, ἀπαιτῶ νὰ μὲ συνοδεύσῃς στὸ ἰταλικὸ θέατρο.

—Μὲ μεγάλη μου χαρὰ θὰ σὲ συνοδεύσω, εἶπε ὁ μαρκήσιος.

—Μετά τὸ πρόγευμα, φίλε μου, θὰ πᾶς πούθεν;

—Ὁχι, δὲν θὰ γῶ καθόλου. Θὰ μὲ ξαναβρῇς... ἐδῶ.

—Τότε λοιπόν, ἄμα ξαναγυρίσω, θάρρῶ νὰ μάθω ἂν τὸ πρόγευμά σας ἦταν εὐχάριστο.

—'Α! εἶμαι χαρούμενος, μικρὴ μου καὶ πολυαγαπημένη μου ἀδελφή, γιατί σκεπτόμουν ἑσένα καὶ γιατί ἔλαζα μιὰ σπουδαία ἀπόφασι. 'Ὅλα ὅσα συνέβησαν χτές, ἡ ὑπέροχη μεγαλοψυχία σου, ἡ εὐγενικὴ διαγωγή τοῦ πρίγκηπος, μ' ἔκα-

ναν νὰ σκεφθῶ πολὺ... καὶ τώρα συμφωνῶ... συμφωνῶ ἐντελῶς μὲ τὴν ἰδέα σου.

—Τί εὐτυχία! φώναξε ἡ μαρκησία. 'Αλλὰ ἡμῶν κ' ἐγὼ θέβαιν ὅτι δὲν θ' ἀγοῦσε νὰ μὲ καταλάβῃς. Τώρα πειὰ δὲν ἀμφισβᾶλλω καθόλου ὅτι μὰς περιμένει τὸ πῶς εὐτυχισμένον μέλλον... 'Ὁ ναί, θὰ ζήσουμε στὸ ἔξης εὐτυχισμένοι... Τρισευτυχισμένοι...

—Ναί, Κλημεντίνη μου, εἶπε ὁ μαρκήσιος μὲ κάποια συγκρατημένη συγκίνηση.

Κ' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, ἐπρόσθεσε εὐθύμως:

—Σὲ παρακάλωσα νὰ περάσῃς πρὶν φύγῃς νὰ σὲ δῶ, γιὰ νὰ σοῦ πῶ ὅτι δὲν θὰ προγευματίσω σήμερα μαζί σου. Θὰ προγευματίσω ἐδῶ μαζί μὲ τὸν δοῦκα ντὲ Λυσινάι καὶ μὲ τέσσερες ἄλλους φίλους γιὰ νὰ ἐορτάσουμε ἔτσι τὸ εὐτυχισμένον ἀποτέλεσμα τῆς μονομαχίας τοῦ φτωχοῦ μας δοῦκος.

—Τί παράδοξο ἀκρίτως! εἶπε ἡ μαρκησία. Ἀκριβῶς κ' ἐγὼ πηγαίνω τώρα νὰ δῶ τὴ δοῦκισσα ντὲ Λυσινάι γιὰ νὰ τὴ ρωτήσω γι' αὐτὲς τὲς δυο δυστυχισμένες γυναῖκες, γιὰ τὲς ὁποῖες μὲν μιλοῦσε χθές ὁ πρίγκηπος Ροδόλφος. 'Απὸ καὶ σκοπεῖω νὰ πάω στὴ γυναικεία φυλακὴ τοῦ Σαιν-Λαζάρ... Ξέρεις, πρόκειται νὰ ἐγγραφῶ μέλος στὴν ἑταιρεία ἀπὸ τῶν τῶν φυλακισμένων κοριτσιῶν...

—'Αλήθεια; εἶπε ὁ μαρκήσιος χαμογελώντας.

Κι' ἀμέσως ἐξακολούθησε μὲ κάποια συγκίνηση:

—Λοιπόν, δὲν θὰ σὲ ξαναἰδῶ πειὰ... σήμερα; ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ.

—Μήπως δὲν σ' εὐχαριστεῖ τὸ ὅτι θ' ἀγαπᾶς τόσο πρῶτ' ἔξω; ρώτησε μὲ προθυμία ἡ Κλημεντίνη, ἀπορνώντας γιὰ τὸν τόνο τῆς φωνῆς του. 'Αναβάλλω, ἀν θέλῃς, τὴν ἐπίσκεψί μου στὴ δοῦκισσα.

Ὁ μαρκήσιος λίγο ἔλειψε νὰ προβοθῇ, ἀλλὰ συγκρατηθῇ κ' ἐξακολούθησε μὲ γλυκεῖα φωνή:

—Ναί, ἀγαπημένη μου ἀδελφή, λυτὰμαί πού σὲ βλέπω νὰ φεύγῃς νωρίς, καὶ ἀνυπομονῶ νὰ σὲ δῶ νὰ ξαναγυρίσῃς. 'Αλλὰ δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος ν' ἀναβάλλῃς τὴν ἐπίσκεψί σου.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνας ἀπηρέτης παρουσιάστηκε καὶ ἀνήγγειλε τὴν ἀφίξι τοῦ δοῦκος ντὲ Λυσινάι.

—Οἱ προσκεκλημένοι σου ἀρχίσαν νὰ ἔρχονται, εἶπε ἡ μαρκησία ντ' Ἀρβίλ. Λοιπόν, ἐγὼ φεύγω... 'Αλήθεια, πὸς σκοπεύεις νὰ περάσῃς ἀπόψε τὴ βραδυὰ σου. 'Αν δὲν ἔχῃς νὰ πᾶς πούθενά ἄλλο, ἀπαιτῶ νὰ μὲ συνοδεύσῃς στὸ ἰταλικὸ θέατρο.

—Μὲ μεγάλη μου χαρὰ θὰ σὲ συνοδεύσω, εἶπε ὁ μαρκήσιος.

—Μετά τὸ πρόγευμα, φίλε μου, θὰ πᾶς πούθεν;

—Ὁχι, δὲν θὰ γῶ καθόλου. Θὰ μὲ ξαναβρῇς... ἐδῶ.

—Τότε λοιπόν, ἄμα ξαναγυρίσω, θάρρῶ νὰ μάθω ἂν τὸ πρόγευμά σας ἦταν εὐχάριστο.

—'Α! εἶμαι χαρούμενος, μικρὴ μου καὶ πολυαγαπημένη μου ἀδελφή, γιατί σκεπτόμουν ἑσένα καὶ γιατί ἔλαζα μιὰ σπουδαία ἀπόφασι. 'Ὅλα ὅσα συνέβησαν χτές, ἡ ὑπέροχη μεγαλοψυχία σου, ἡ εὐγενικὴ διαγωγή τοῦ πρίγκηπος, μ' ἔκα-

ναν νὰ σκεφθῶ πολὺ... καὶ τώρα συμφωνῶ... συμφωνῶ ἐντελῶς μὲ τὴν ἰδέα σου.

—Τί εὐτυχία! φώναξε ἡ μαρκησία. 'Αλλὰ ἡμῶν κ' ἐγὼ θέβαιν ὅτι δὲν θ' ἀγοῦσε νὰ μὲ καταλάβῃς. Τώρα πειὰ δὲν ἀμφισβᾶλλω καθόλου ὅτι μὰς περιμένει τὸ πῶς εὐτυχισμένον μέλλον... 'Ὁ ναί, θὰ ζήσουμε στὸ ἔξης εὐτυχισμένοι... Τρισευτυχισμένοι...

—Ναί, Κλημεντίνη μου, εἶπε ὁ μαρκήσιος μὲ κάποια συγκρατημένη συγκίνηση.

Κ' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, ἐπρόσθεσε εὐθύμως:

—Σὲ παρακάλωσα νὰ περάσῃς πρὶν φύγῃς νὰ σὲ δῶ, γιὰ νὰ σοῦ πῶ ὅτι δὲν θὰ προγευματίσω σήμερα μαζί σου. Θὰ προγευματίσω ἐδῶ μαζί μὲ τὸν δοῦκα ντὲ Λυσινάι καὶ μὲ τέσσερες ἄλλους φίλους γιὰ νὰ ἐορτάσουμε ἔτσι τὸ εὐτυχισμένον ἀποτέλεσμα τῆς μονομαχίας τοῦ φτωχοῦ μας δοῦκος.

—Τί παράδοξο ἀκρίτως! εἶπε ἡ μαρκησία. Ἀκριβῶς κ' ἐγὼ πηγαίνω τώρα νὰ δῶ τὴ δοῦκισσα ντὲ Λυσινάι γιὰ νὰ τὴ ρωτήσω γι' αὐτὲς τὲς δυο δυστυχισμένες γυναῖκες, γιὰ τὲς ὁποῖες μὲν μιλοῦσε χθές ὁ πρίγκηπος Ροδόλφος. 'Απὸ καὶ σκοπεῖω νὰ πάω στὴ γυναικεία φυλακὴ τοῦ Σαιν-Λαζάρ... Ξέρεις, πρόκειται νὰ ἐγγραφῶ μέλος στὴν ἑταιρεία ἀπὸ τῶν τῶν φυλακισμένων κοριτσιῶν...

—'Αλήθεια; εἶπε ὁ μαρκήσιος χαμογελώντας.

Κι' ἀμέσως ἐξακολούθησε μὲ κάποια συγκίνηση:

—Λοιπόν, δὲν θὰ σὲ ξαναἰδῶ πειὰ... σήμερα; ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ.

—Μήπως δὲν σ' εὐχαριστεῖ τὸ ὅτι θ' ἀγαπᾶς τόσο πρῶτ' ἔξω; ρώτησε μὲ προθυμία ἡ Κλημεντίνη, ἀπορνώντας γιὰ τὸν τόνο τῆς φωνῆς του. 'Αναβάλλω, ἀν θέλῃς, τὴν ἐπίσκεψί μου στὴ δοῦκισσα.

Ὁ μαρκήσιος λίγο ἔλειψε νὰ προβοθῇ, ἀλλὰ συγκρατηθῇ κ' ἐξακολούθησε μὲ γλυκεῖα φωνή:

—Ναί, ἀγαπημένη μου ἀδελφή, λυτὰμαί πού σὲ βλέπω νὰ φεύγῃς νωρίς, καὶ ἀνυπομονῶ νὰ σὲ δῶ νὰ ξαναγυρίσῃς. 'Αλλὰ δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος ν' ἀναβάλλῃς τὴν ἐπίσκεψί σου.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνας ἀπηρέτης παρουσιάστηκε καὶ ἀνήγγειλε τὴν ἀφίξι τοῦ δοῦκος ντὲ Λυσινάι.

—Οἱ προσκεκλημένοι σου ἀρχίσαν νὰ ἔρχονται, εἶπε ἡ μαρκησία ντ' Ἀρβίλ. Λοιπόν, ἐγὼ φεύγω... 'Αλήθεια, πὸς σκοπεύεις νὰ περάσῃς ἀπόψε τὴ βραδυὰ σου. 'Αν δὲν ἔχῃς νὰ πᾶς πούθενά ἄλλο, ἀπαιτῶ νὰ μὲ συνοδεύσῃς στὸ ἰταλικὸ θέατρο.

—Μὲ μεγάλη μου χαρὰ θὰ σὲ συνοδεύσω, εἶπε ὁ μαρκήσιος.

—Μετά τὸ πρόγευμα, φίλε μου, θὰ πᾶς πούθεν;

—Ὁχι, δὲν θὰ γῶ καθόλου. Θὰ μὲ ξαναβρῇς... ἐδῶ.

—Τότε λοιπόν, ἄμα ξαναγυρίσω, θάρρῶ νὰ μάθω ἂν τὸ πρόγευμά σας ἦταν εὐχάριστο.

—'Α! εἶμαι χαρούμενος, μικρὴ μου καὶ πολυαγαπημένη μου ἀδελφή, γιατί σκεπτόμουν ἑσένα καὶ γιατί ἔλαζα μιὰ σπουδαία ἀπόφασι. 'Ὅλα ὅσα συνέβησαν χτές, ἡ ὑπέροχη μεγαλοψυχία σου, ἡ εὐγενικὴ διαγωγή τοῦ πρίγκηπος, μ' ἔκα-

ναν νὰ σκεφθῶ πολὺ... καὶ τώρα συμφωνῶ... συμφωνῶ ἐντελῶς μὲ τὴν ἰδέα σου.

—Τί εὐτυχία! φώναξε ἡ μαρκησία. 'Αλλὰ ἡμῶν κ' ἐγὼ θέβαιν ὅτι δὲν θ' ἀγοῦσε νὰ μὲ καταλάβῃς. Τώρα πειὰ δὲν ἀμφισβᾶλλω καθόλου ὅτι μὰς περιμένει τὸ πῶς εὐτυχισμένον μέλλον... 'Ὁ ναί, θὰ ζήσουμε στὸ ἔξης εὐτυχισμένοι... Τρισευτυχισμένοι...

—Ναί, Κλημεντίνη μου, εἶπε ὁ μαρκήσιος μὲ κάποια συγκρατημένη συγκίνηση.

Κ' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, ἐπρόσθεσε εὐθύμως:

—Σὲ παρακάλωσα νὰ περάσῃς πρὶν φύγῃς νὰ σὲ δῶ, γιὰ νὰ σοῦ πῶ ὅτι δὲν θὰ προγευματίσω σήμερα μαζί σου. Θὰ προγευματίσω ἐδῶ μαζί μὲ τὸν δοῦκα ντὲ Λυσινάι καὶ μὲ τέσσερες ἄλλους φίλους γιὰ νὰ ἐορτάσουμε ἔτσι τὸ εὐτυχισμένον ἀποτέλεσμα τῆς μονομαχίας τοῦ φτωχοῦ μας δοῦκος.

—Τί παράδοξο ἀκρίτως! εἶπε ἡ μαρκησία. Ἀκριβῶς κ' ἐγὼ πηγαίνω τώρα νὰ δῶ τὴ δοῦκισσα ντὲ Λυσινάι γιὰ νὰ τὴ ρωτήσω γι' αὐτὲς τὲς δυο δυστυχισμένες γυναῖκες, γιὰ τὲς ὁποῖες μὲν μιλοῦσε χθές ὁ πρίγκηπος Ροδόλφος. 'Απὸ καὶ σκοπεῖω νὰ πάω στὴ γυναικεία φυλακὴ τοῦ Σαιν-Λαζάρ... Ξέρεις, πρόκειται νὰ ἐγγραφῶ μέλος στὴν ἑταιρεία ἀπὸ τῶν τῶν φυλακισμένων κοριτσιῶν...

—'Αλήθεια; εἶπε ὁ μαρκήσιος χαμογελώντας.

Κ

χρήματα ;

—Σε βεβαίω πώς κι' εγώ ό ίδιος άγνοώ τί σκοπεύει να τά κάνει τα χρήματα αυτά ή σύζυγός μου. Άλλά τί με μέλει... Σίγουρα θα έχω να πληρώσω τίποτε χρέη για τις τουαλέτες.

Έκείνη τη στιγμή, ό γέρο Ιωσήφ ξαναπαρουσιάστηκε, συνοδεύοντας τόν κοσμηματοπώλη Μποντέν, ό όποιος κρατούσε μιά μεγάλη κασσετίνα.

—Μπα! Ό κύριος Μποντέν! είπε ό δούξ ντε Λουσινάι.

—Επιτρέψατέ μου να σάς υποβάλω τα σέβη μου, κύριε δούξ.

—Είμαι βέβαιος, εξακολουθήσε ό δούξ, ότι σείς βάζετε σε τόσα έξοδα τη γυναίκα μου με τά άρτιά σας κοσμήματα... —Εφέτος ή κυρία δούκισσα μονάχα να έπισκευάσω μού έδωσε τά κοσμήματά της, είπε ό κοσμηματοπώλης, παραγμένους λίγο. Μάλιστα, καθώς έρχόμουν έδώ, πέρασα και από της κυρίας δουκίσσης και της τά έπέστρεψα επιδιωρθωμένα.

Ό Σαιν Ρεμί ήξερε ότι ή δούκισσα ντε Λουσινάι, για να τόν ένισχύση χρηματικά, είχε αντικαταστήσει τά κοσμήματά της με ψεύτικα και φοβήθηκε μήπως εξακολουθήσει αυτή ή συζήτηση. Εύτυχως, έκείνη τη στιγμή, μπήκαν μέσα κι' ό άλλοι προσκαλεσμένοι του μαρκησίου και με τούς άμοιβαίους χαιρετισμούς, ξεχάστηκε τό πράγμα.

Στό μεταξύ, ό Μποντέν εξέθετε άπάνω σ' ένα τραπέζι διάφορα υπέροχα κοσμήματα.

—Τί λαμπρότης!... Καί πόσο υπέροχα δουλεμένες είνε αυτές ή πέτρες! είπε ό λόρδος Ντούγκλας, ένας άπ' τούς νεοφερμένους καλεσμένους.

—Πρέπει να μάθετε, κύριέ μου, είπε ό κοσμηματοπώλης, ότι έχω τόν καλύτερο λιθογλύφο του Παρισιού, κάποιον Μορέλ... Δυστυχώς, ό άνθρωπος αυτός τρελλάθηκε από τη μεγάλη του φτώχεια...

—Από τη μεγάλη του φτώχειας!... Κι' έμπιστεύεσθε τά κοσμήματά σας σε τόσο φτωχούς ανθρώπους ;...

—Μάλιστα, κύριέ μου. Ό λιθογλύφος αυτός, παρ' όλη του τη φτώχεια, ήταν εντιμότερος... —Πόσο έχει αυτό τό κολλιέ ; ρώτησε ό μαρκήσιος ντ' Αρβίλ, διαλέγοντας τά όμοιότερα περιδέραιο της συλλογής.

—Βλέπετε, κύριε μαρκήσιε, πόσο κυλά είνε έπεξεργασμένα όλα τά περάδια του! Είπε ό Μποντέν. Και όλα έχουν τό ίδιο μέγεθος.

—Νά ένας πρόλογος έπικίνδυνος για τό πορτοφόλι σου! Έκανε ή Σαιν Ρεμί γελώντας. —Ετοιμάσου, άγαπητέ μαρκήσιε, ν' άκούσης μιά τιμή έξω φρενική.

—Κύριε Μποντέν, σάς παρακαλώ να μου πείτε την τελευταία σας τιμή, είπε ό μαρκήσιος.

—Δέν θέλω να κάνω παζάρια μαζί σας, ήπάντησε ό κοσμηματοπώλης. —Η τελευταία τιμή μου είνε πενήντα χιλιάδες φράγκα.

—Σιωπή, κύριοι! φώναξε ό δούξ ντε Λουσινάι. Πρέπει να

θαυμάσουμε όλοι τό δούκα που κάνει όδρο πενήντα χιλιάδων φράγκων στη σύζυγό του... Δι' άθολο! φροντίστε να μη μαθευτή τό πράγμα, γιατί τότε κι' ή δική μας γυναίκες θα έθελον παρόμοια δώρα...

—Γελάτε όσο θέλετε, κύριοι μου! είπε εύθυμα ό μαρκήσιος ντ' Αρβίλ. —Εγώ τη γυναίκα μου την αγαπώ και γι' αυτό της κάνω τέτοια δώρα.

Σέ λίγο ή άγοραπωλησία τελείωσε και ό κοσμηματοπώλης έφυγε, άφού προηγουμένως έβαλε πάλι μέσα στην κασσετίνα του, χωρίς να τά μετρήσει τά κοσμήματά του, τά όποια ό Σαιν Ρεμί περιεργαζόταν με περιέργεια όση ώρα κρατούσε ή συζήτηση.

Έκείνη τη στιγμή, ένας θαλαμηπόλος μπήκε μέσα και άνήγγειλε ότι τό πρόγευμα ήταν έτοιμο. —Αμέως οι προσκαλεσμένοι του μαρκησίου πέρασαν στην τραπέζια, όπου και κάθισαν γύρω άπ' τό τραπέζι.

Έκει τούς περίμενε σεβασμένο ένα έκλεκτό πρόγευμα.

Σταύρωσε τά χέρια του στο στήθος

—Έφαγαν με τη μεγαλύτερη δρεζί του κόσμου και κατόπιν πέρασαν στο καπνιστήριο, όπου ένας υπηρέτης τούς σεβρίωσε τά πιο σπάνια λικέρ. —Όλη αυτή ή ώρα πέρασε μέσα σε μιά γενική φαιδρότητα, ας πούμε φαιδρός άπ' όλους φαιδύται ό μαρκήσιος, πράγμα που έκανε εξαιρετική έντύπωση στους ξένους του, οι όποιοι τόν ήξεραν πάντα μεγαλοχολικό και κατηφής.

Σέ κάποια στιγμή όμως σταύρωσε τά χέρια του έπάνω στο στήθος του κι' έμεινε λίγη ώρα σκεφτικός. —Επειτα είπε :

—Καί τώρα, κύριοι, περβστε άν θέλετε στο γραφείο μου. Σας έτοιμάζω μιά έκπληξη. —Ελάτε να σάς δείξω τη συλλογή των όπλων μου.

Όλοι σηκώθηκαν και πέρασαν στο γραφείο του μαρκησίου. —Από κει έμπαινε κανείς στην κρεβατοκάμαρα, της όποιας ή πόρτα ήταν άνοιχτή. Ό μόνος στολισμός του δωματίου αυτού ήταν δυο πανοπλίες από άρτιά και σπάνια όπλα.

Ό δούξ ντε Λουσινάι στάθηκε και κύτταζε τά όπλα αυτά με θαυμασμό. Ό μαρκήσιος τόν

πλησίασε και του είπε :

—Βλέπετε, είμαι πάντα φίλος των όπλων...

—Ναί, έχετε πράγματι εξαίρετα τουφέκια, Άγγλικά και Γαλλικά... Δέν ξέρω ποιά να προτιμήσω... Ντούγκλας! φώναξε ό δούξ. —Ελα να δής αυτά τά όπλα όπλα...

Ό λόρδος Ντούγκλας, ό Σαιν Ρεμί κι' οι δυο άλλοι προσκαλεσμένοι πλησίασαν κι' αυτοί κι' άρχισαν να κυττάζουν με θαυμασμό την έκλογή των όπλων.

Ό μαρκήσιος ντ' Αρβίλ πήρε τότε ένα πιστόλι, τράβηξε τό λύκο του και είπε γελώντας :

—Νά, κύριοι, τό μοναδικό φάρμακο για όλες τις άρρώστειες... για την άνία... για την θλίψη...

Και σαν ν' άστεινούταν, πλησίασε τό στόμιο του πιστολιού στο χεili του.

—Α! σε μένα δέν μ' άρσσει καθόλου αυτό τό φάρμακο, είπε ό Σαιν Ρεμί. Αυτό είνε καλό μονάχα σε στιγμές άπελπι-

Μά ό μαρκήσιος, του όποιου τό πρόσωπο είχε πάρει τώρα μιά έπίσημη έκφραση, εξακολούθησε :

—Πιέσετε — να έτσι!... — τη σκανδάλη... και τραβάτε κατ' ευθείαν για την αινιότητα, στην όποια πηγαίνω τώρα εγώ!...

Καί, καθώς είπε τά λόγια αυτά, ένας πυροβολισμός άντήχησε.

Ό μαρκήσιος ντ' Αρβίλ σωριάστηκε κάτω νεκρός.

Θερούμε περιττό να περιγράψουμε έδώ την έκπληξη και τόν τρόμο των προσκαλεσμένων του.

Την άλλη μέρα διάβαζε κανείς στις έφημερίδες τά εξής :

«Ένα θλιβερό κι' άπροσδόκητο περιστατικό άναστάωσε χθές ό λόκληρο τό άριστοκρατικό προσάσιο του Σαιν Ζερμαίν. Μιά άπροσέξια, άπ' αυτές που συμβαίνουν κάθε τόσο, στοίχισε τη ζωή σ' ένα άπό τά πιο διακεκομμένα μέλη της παλαιάς άριστοκρατίας. —Ιδού, σύμφωνα με τις εξακριβωμένες πληροφορίες μας, πώς διαδραματίστηκε τήν άλη γιορτή :

«Ό μαρκήσιος ντ' Αρβίλ, νέος μόλις είκοσιέντε έτών, κάτοχος μεγάλης πλούσιας, άριστοκρατικής φημισμένης για την κάλωση της ψυχής του και σπάνιος μιά άπό τις όμορφότερες κι' ευγενέστερες κυρίες της πρωτεύουσας, είχε προσκαλέσει νεόνυμους φίλους του να προγευματίσουν μαζί του. Οι προσκαλεσμένοι, άφού σηκώθηκαν από τό τραπέζι, πέρασαν στο γραφείο του μαρκησίου, όπου ύπρχε μιά συλλογή όπλων μεγάλης άξιας. —Εκεί ό μαρκήσιος, άστεινούμενος, πήρε ένα πιστόλι, πού τό νόμιζε άδειανό, και τό πλησίασε στο χεili του. —Επειτα, βέβαιος πάντοτε ότι τό πιστόλι ήταν άδειανό, πέρασε τη σκανδάλη... Καί τό πιστόλι έπληξε. Τό πιστόλι έκαρποκόπησε και ό δυστυχισμένος νέος σωριάστηκε κάτω νεκρός, με τό κεφάλι του συντεταγμένο.

—Καί γιατί τη φυλάκισαν ; —Γιατί βρέθηκε μόνη της μιά νύχτα στο 'Ηλύσια Πεδία... Ξέρετε, άπαγορεύεται στις όμοιές της να συχνάζουν σε μερικά δημόσια μέρη... Τη βρήκαν λοιπόν στο 'Ηλύσια και τη συνέλαβαν...

—Καί σάς φαίνεται πραγματικά άξια προστασίας ; ρώτησε ή μαρκήσια.

—Ποτέ μου δέν είδα σεμνότερο πρόσωπο από τό δικό της... Έχει ένα πρόσωπο έντελώς παρθενικό. Φορούσε μάλιστα ρούχα χαριτικής των περιγύρων του Παρισιού και της έδιναν τόση χαρά!

—Είνε λοιπόν από τά περιχωρά ;

—Όχι, κυρία μαρκήσια. Στην άστυνομία την άναγνώρισαν... Κατοικούσε άλλοτε σ' ένα υποποπτο σπίτι κάποιας βρωμερής συνοικίας, άπ' τό όποίο έφυγε πρό δυο-τριών μηνών. —Άλλά, έπειδή πήγε στην έξοχή χωρίς ν' άναφερθή στην άστυνομία, τη συνέλαβαν και τη φυλάκισαν έδώ...

—Άλλά ίσως έφυγε από τό Παρίσι για ν' αλλάξει ζωή, να καλυτερεύει τη θέσι της...

—Αυτό νομίζω κι' εγώ, κυρία μου, και γι' αυτό εύθους έξ άρχής έννοιασα μεγάλη συμπάθεια προς αυτή... Τίς είπα να μου διηγηθή την περασμένη ζωή της και τη ρώτησα άν έπιθυμούσε πραγματικά να ξαναγυρίσει στο δρόμο της άρετής.

—Καί τί σάς άπάντησε ; —Ύψωσε προς έμένα τά μεγάλα μάτια της, τά γαλάζια

«Η γυναίκες φυλάκες του Άνίου Λαζάρου προσοιζόντουσαν άποκλειστικά να τις νουτίσκε έλαφρών ήσαν και τις αποδιδόσαν. Πς φυλάκες όμως αυτές τις έπισκεπτόντου-

σαν καθημερινώς διάφορες κυρίες, πού ή φιλανθρωπία τους, τόνισα τους και ή κοινωνική τους θέσις προκαλούσαν τόν γενικό σεβασμό. —Η κυρίες αυτές περιούσαν όλόκληρες ώρες μαζί με τις φυλακισμένες, ψάχνοντας να βρουν στα βάθη της ψυχής των διεφθαρμένων αυτών πλασμάτων μιά έλαχίστη τάσι προς τό καλό και προσπαθώντας να τά τραθήξουν από τό βούρκο.

Καί τώρα άς συνοδεύσουμε την μαρκήσια ντ' Αρβίλ στην έπίσκεψή της στις φυλάκες του Άγίου Λαζάρου.

Άγνοώντας την τραγωδία πού είχε διαδραματιστή σ' ό σπίτι της, ή μαρκήσια διευθύνθηκε προς τις φυλάκες, άφού προηγουμένως έλαβε μερικές πληροφορίες από τη δούκισσα ντε Λουσινάι για τίς δυστυχισμένες έκείνες γυναίκες, τις όποιες ή άισχροκέρδεια του Ζακ Φεράν είχε ρίξει στην έσχάτη ένδεια.

Ό διευθυντής και μερικές άπ' τις κυρίες τού διοικητικού συμβουλίου της φυλάκης την υποδέχτηκαν μ' έξαιρετικές φιλοφρονήσεις και μιά άπ' τις κυρίες αυτές, ή κ. Άρμάν, άνέλαβε να τη συνοδεύσει στην έπίσκεψή της.

Καθώς προχωρούσαν ή δυο κυρίες, ή κ. Άρμάν είπε στη μαρκήσια :

—Θά ήθελα να σάς συστήσω μιά δυστυχισμένη φυλακισμένη, πού μου φαίνεται άξια της προστασίας σας. Είνε μιά νέα δεκάξη, δεκαεφτά χρόνων τό πολύ.

—Καί γιατί τη φυλάκισαν ;

—Γιατί βρέθηκε μόνη της μιά νύχτα στο 'Ηλύσια Πεδία... Ξέρετε, άπαγορεύεται στις όμοιές της να συχνάζουν σε μερικά δημόσια μέρη... Τη βρήκαν λοιπόν στο 'Ηλύσια και τη συνέλαβαν...

—Καί σάς φαίνεται πραγματικά άξια προστασίας ; ρώτησε ή μαρκήσια.

—Ποτέ μου δέν είδα σεμνότερο πρόσωπο από τό δικό της... Έχει ένα πρόσωπο έντελώς παρθενικό. Φορούσε μάλιστα ρούχα χαριτικής των περιγύρων του Παρισιού και της έδιναν τόση χαρά!

—Είνε λοιπόν από τά περιχωρά ;

—Όχι, κυρία μαρκήσια. Στην άστυνομία την άναγνώρισαν... Κατοικούσε άλλοτε σ' ένα υποποπτο σπίτι κάποιας βρωμερής συνοικίας, άπ' τό όποίο έφυγε πρό δυο-τριών μηνών. —Άλλά, έπειδή πήγε στην έξοχή χωρίς ν' άναφερθή στην άστυνομία, τη συνέλαβαν και τη φυλάκισαν έδώ...

—Άλλά ίσως έφυγε από τό Παρίσι για ν' αλλάξει ζωή, να καλυτερεύει τη θέσι της...

—Αυτό νομίζω κι' εγώ, κυρία μου, και γι' αυτό εύθους έξ άρχής έννοιασα μεγάλη συμπάθεια προς αυτή... Τίς είπα να μου διηγηθή την περασμένη ζωή της και τη ρώτησα άν έπιθυμούσε πραγματικά να ξαναγυρίσει στο δρόμο της άρετής.

—Καί τί σάς άπάντησε ;

—Ύψωσε προς έμένα τά μεγάλα μάτια της, τά γαλάζια

και μελογχολικά, πού ήσαν γεμάτα δάκρυα και μου είπε με φωνή γλυκύτατη : —Σας εύχαριστώ, κυρία μου, για την κάλωση σας... Άλλά για την περασμένη μου ζωή, δέν μπορώ να σας πω τίποτε... —«Άλλ' από πού έρχεσαι ; Πού βρισκόσουν ; Άν έπήγες στην έξοχή για να ζήσης τιμία, πες τό, άποδείξέ τό, για να φροντίσουμε για την άπελευθερώσ σου.»

Μά έκείνη μου άποκρίθηκε πάλι : —Σας παρακαλώ, κυρία, μη με ρωτάτε... Δέν μπορώ να σάς άποκριθώ... —Άλλά τότε, τίς είπα θέλεις όταν θα βγής από δώ να ξαναγυρίσεις στο ύποπτο έκεينو σπίτι... —«Ο! ποτέ!... φώναξε έκείνη με φρίκη. —«Τότε τί θα κάνης ;» τη ρώτησα. —«Ό Θεός ξέρει...» μου άποκρίθηκε κι' έγειρε τό κεφάλι της έπάνω υπρ στήθους της.

—Περιέργο!... Καί ή όμιλία της πώς είνε ; ρώτησε ή μαρκήσια.

—Ω, να δήτε πόσο καλά μιλάει!... Φαίνεται πολύ δειλή και ταπεινή... Κι' όμως στο ύψος της και στη φωνή της είχε μιά άξιοπρέπεια πού εξαφνιάζει... —Αν δέν ήξερε κανείς σε ποιά τάξι άνήκει, θάλεγε ότι ή νέα αυτή καταγεται από καλό σπίτι.

—Αλλά έδώ βλέπω όλόκληρο μυθιστόρημα! φώναξε ή Κλημεντίνη, ή όποια είχε γοητευθή άπ' αυτά πού άκούσε και ή όποια συναισθανόταν τώρα ότι πράγματι, καθώς της είπε ό Ροδόλφος, δέν υπάρχει πρᾶγμα πιο εύχριστο, από τό να κάνει κανείς τό καλό.

Καί σε λίγο ρώτησε συγκινημένη : —Καί προς τις άλλες φυλακισμένες πώς φέρεται ; Άφού υπερέχει τόσο ηθικά άπ' αυτές, πρέπει να υποφέρει πολύ με τη συναντροφή τους!...

—Σας βεβαιώνω, κυρία μαρκήσια, ότι εγώ πού μελετώ τόν συναισθηματικό και γλυκά στο χλωμό πρόσωπό της... —Επειτα είνε πάντα σιωπηλή, πράγμα πού προκαλεί στις άλλες θανάσιμο, γιατί είνε συνηθισμένες να θορυβούν και να φωνάζουν διαρκώς... Δέν περνούσαν δέ καθόλου από την ψυχρότητα της, γιατί, μολοντι είνε σεμνή κι' άξιοπρέπης, φέρεται με μεγάλη συμπάθεια προς όλες...

—Ακούστε σχετικώς κάτι περιέργο : Έχουμε έδώ πρό μηνός μιά άλλη νέα είκοσι περίπου χρόνων, ή όποια, έπειδή άνδρου φέρνει κι' έχει θηριώδη έντοικία, έπαινομάστηκε από τις άλλες Λύκαινα. Είνε μιά κοπέλλα ψηλή, δυνατή, αρκετά όμορφη, αλλά και πολύ άγρια στο πρόσωπο. —Επειδή κάνει συχνά φασαρίες, αναγκάζομαστε να την κλείνουμε στο ειδικό κρατητήριο. Προχθές λοιπόν ή Λύκαινα, ή όποια μόλις είχε βγί άπ' τό κρατητήριο, θυμωμένη καθώς ήταν, κάθισε να φάη στο κοινό τραπέζι με τις άλλες. —Η άλλη, ή μικρή, για την όποια σάς μιλάω, δέν είχε

κισμένες πώς φέρεται ; Άφού υπερέχει τόσο ηθικά άπ' αυτές, πρέπει να υποφέρει πολύ με τη συναντροφή τους!...

—Σας βεβαιώνω, κυρία μαρκήσια, ότι εγώ πού μελετώ τόν συναισθηματικό και γλυκά στο χλωμό πρόσωπό της... —Επειτα είνε πάντα σιωπηλή, πράγμα πού προκαλεί στις άλλες θανάσιμο, γιατί είνε συνηθισμένες να θορυβούν και να φωνάζουν διαρκώς... Δέν περνούσαν δέ καθόλου από την ψυχρότητα της, γιατί, μολοντι είνε σεμνή κι' άξιοπρέπης, φέρεται με μεγάλη συμπάθεια προς όλες...

—Ακούστε σχετικώς κάτι περιέργο : Έχουμε έδώ πρό μηνός μιά άλλη νέα είκοσι περίπου χρόνων, ή όποια, έπειδή άνδρου φέρνει κι' έχει θηριώδη έντοικία, έπαινομάστηκε από τις άλλες Λύκαινα. Είνε μιά κοπέλλα ψηλή, δυνατή, αρκετά όμορφη, αλλά και πολύ άγρια στο πρόσωπο. —Επειδή κάνει συχνά φασαρίες, αναγκάζομαστε να την κλείνουμε στο ειδικό κρατητήριο. Προχθές λοιπόν ή Λύκαινα, ή όποια μόλις είχε βγί άπ' τό κρατητήριο, θυμωμένη καθώς ήταν, κάθισε να φάη στο κοινό τραπέζι με τις άλλες. —Η άλλη, ή μικρή, για την όποια σάς μιλάω, δέν είχε

δρεζί και ρώτησε τις συντρόφισσές της : «Ποιά θέλει τό ψωμί μου ;» —Αμέως ή Λύκαινα έσπευσε νάπαντήση : «Εγώ!» —Συγχρόνως όμως φώναξε : «Εγώ!» και μ' άλλη φυλακισμένη, πού την έπαινομάζουν «Βουνό του Άη-Γιάννη» για τό κακόχημο κορμί της και ή όποια είνε έγκυος άρκετών μηνών... —Η νέα λοιπόν έδωσε τό ψωμί της σ' αυτή τη δεύτερη. Τότε ή Λύκαινα της φώναξε μανιασμένη : «Γιατί τώδωσες σ' αυτήν, ενώ εγώ σου τό ζήτησα πρώτη ;» —Ναί, έσύ μου τό ζήτησες πρώτη, αλλά αυτή ή δυστυχισμένη είνε έγκυος, άπάντησε ή μικρή. —Η Λύκαινα ωστόσο άρπάξε τό ψωμί από τά χέρια της άλλης και ύψωνοντας τό ψωμομάγαρο, άρχισε να τό σαλεύη άπειλητικά. —Επειδή δέν είνε πολύ άγρια και ή ζήτησε πρώτη, καμιά δέν τόλμησε να λάβη τό μέρος της Κελσίδιστρας, μολοντι όλες έθλεπαν πώς είχε δικήν.

—Πώς τό είπατε, κυρία, τό θνομα της μικρής ; ρώτησε ή μαρκήσια ντ' Αρβίλ.

—Την έχουν βγάλει Κελαϊδίστρα, γιατί έχει γλυκειά φωνή. —Κελαϊδίστρα... Μου φαίνεται πολύ νόστιμο... Καί πώς ξεμπερδεψε με τη Λύκαινα ;

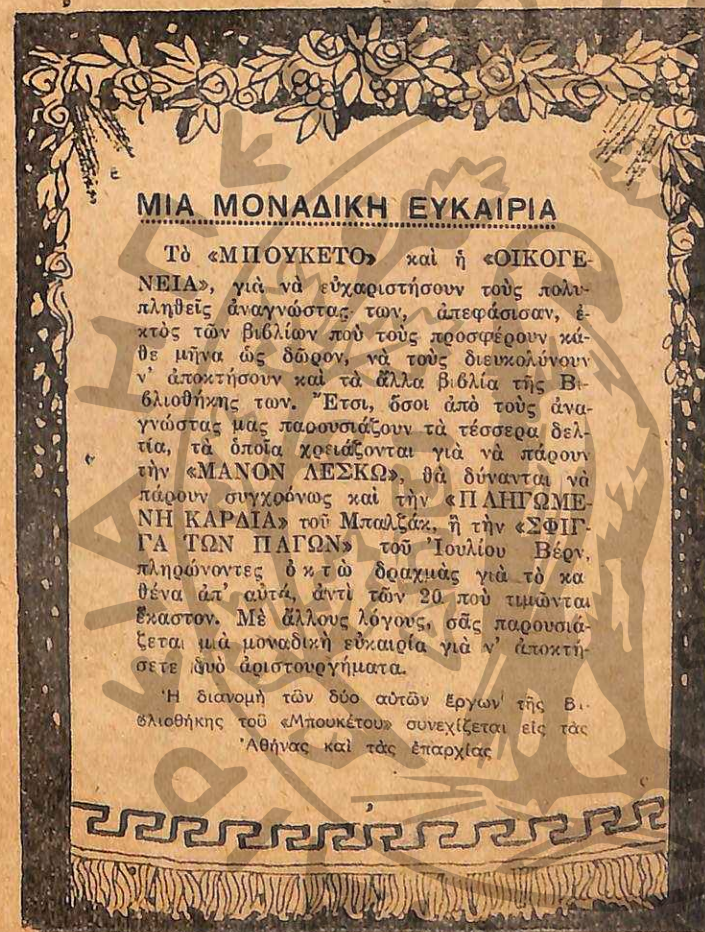
—Ό θυμός της Λύκαινας, καθώς έθλεπε την άταραξία της Κελαϊδίστρας, μεγάλωσε άκόμα περισσότερο... —Ορμησε λοιπόν εναντίον της, έκοιτοζώντας φοβερές βλαστήμιες και με τό μαχαίρι της, έτοιμή να τη χτυπήσει... —Όλες ή άλλες έθαλαν μιά κραυγή φρίκης. Μονάχα ή Κελαϊδίστρα, κυττάζοντας χωρίς κανένα φόβο την έξαγριωμένη Λύκαινα, χαμογέλασε γλυκά και της είπε με μ' άγγελική γλυκύτητα : «Σκότώσέ με!... Σκότώσέ με!... Αυτό θέλω κι' εγώ... Μονάχα μη με τυραννήσεις πολύ!...» Τά λόγια αυτά, όπως μου είπαν κατόπιν, τά πρόφερε με μιά απλότητα τόσο συγκινητική, ώστε ή άλλες φυλακισμένες δάκρυσαν.

—Τό πιστεύω, είπε ή μαρκήσια ντ' Αρβίλ, συγκινημένη ζωηρά.

—Εύτυχως, εξακολούθησε ή κ. Άρμάν, κι' οι πιο άγριοι χαρκτηρες άλλαζούν καμιά φορά στη στιγμή. Μόλις ή Λύκαινα άκουσε τά γεμάτα σπαραχτική ύποταγή αυτά λόγια, ένωισσε, όπως έλεγε κατόπιν, κάτι πού την άγγιξε βαθιά στην καρδιά της. Πέταξε άμέσως τό μαχαίρι της καταγής και φώναξε : —Συγγνώμη, Κελαϊδίστρα, πού σε φοβέρισα, ενώ ήμουν δυνατότερη άπό σένα... Είσαι γενναία κι' εγώ τούς γενναίους τούς αγαπώ!... —Από δώ και πέρα, άν κανένας σε πειράξει, εγώ θα σε υπερασπιστώ!...

—Τί παραδόξος χαρακτήρας.

—Ακολουθεί

ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Τό «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», για να εύχαριστήσουν τούς πολυπληθείς αναγνώστες των, άπεφάσαν, έκτός των βιβλίων πού τούς προσφέρουν κάθε μήνα ως δώρον, να τούς διευκολύνουν ν' άποκτήσουν και τά άλλα βιβλία της Βιβλιοθήκης των. Έτσι, όσοι από τούς αναγνώστες μας παρουσιάζουν τά τέσσερα βιβλία, τά όποια χρειάζονται για να πάρουν την «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ», θα δύνανται να πάρουν συγχρόνως και την «ΠΑΛΗΓΜΕΝΗ ΚΑΡΑΙΑ» του Μπαλζάκ, ή την «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» του Ίουλίου Βέρν, πληρώνοντας δε τώ δαπάνη για τό καθενα άπ' αυτά, αντί των 20 πονημάτων έκαστον. Με άλλους λόγους, σάς παρουσιάζω μιά μοναδική ευκαιρία για ν' άποκτήσετε δυο άριστοεργήματα.

Η διανομή των δύο αυτών έργων της Βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου» συνεχίζεται εις τάς Αθήνας και τάς επαρχίας.

ΕΝΑ ΕΡΓΟ ΠΟΥ ΧΑΛΑΣΕ ΚΟΣΜΟ

ΤΗΣ ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΗΝ

ΚΔ'.

Και τώρα μία σπουδαία έρω-
τησι :

Πώς προκόβει ένας έρωτας ;
Με τί πρέπει να τον τρέφου-
με ;

Μ' αλήθειες ή με ψέμματα ;
Πολλοί υποστηρίζουν πως ή
αλήθεια σκοτώνει τον έρωτα.
Και δεν έχουν ίσως άδικο. Ται-
ριάζει πιο πολύ στο έρωτα το
ψέμμα, έτσι καθώς σερβίρεται
ζαχαρωμένο, στολισμένο με χί-
λια μυχλιμπιδία, γεμάτο άπα-
τηλές λάμψεις.

Ας αφήσουμε όμως να μι-
λήσει, σχετικά με την περίπτω-
ση αυτή, ένας καθηγητής της
αγάπης, ο Γάλλος συγγραφέας
Κατούλ Μαντές.

Του δίνω ευχαρίστως το λό-
γο στο σημείο αυτό :

«Νεαρέ — λέει ο Κατούλ
Μαντές σ' έναν έρωταμένο—έ-
χεις την απαραίτητη εκείνη δύ-
ναμι, χωρίς την οποία δεν ήμ-
πορεί να γεννηθεί, σε καμιά
περίπτωση, μήτε να βαστάξει ή
αληθινή αγάπη ; Τη δύναμη του
να βρούκεις το άτάραχο και τα-
κτικό ψέμμα ;

Γιατί ο έραστής και όταν ά-
κόμα λατρεύει, δεν πρέπει πο-
τέ να είναι ειλικρινής. Έκείνος
που δεν ξέρει να λήψ ψέμματα,
δεν είναι άξιος ν' αγαπηθεί, και
ακόμη χειρότερα : Δεν ήμπο-
ρεί ν' αγαπηθεί.

«Ακουσε, νέε μου.

Δεν νομίζεις πως είναι μάταιο
να περιμένεις όλη την τρυφερό-
τητα μιας γυναίκας — την μόνη
που αξίζει τον κόπο να λαχτα-
ρήσει κανείς — αν δεν έχεις ό-
λα τα προτερήματα, με τα ό-
ποια ή φαν-
τασία της έ-
στόλισε από
πρίν, πολ-
ύ πριν τον γνο-
ρίσει, εκείνον
που θα έρχό-
ταν ; Αν δεν
είσαι απόλυτα
ο ίδιος μ' έ-
κείνον που πε-
ριμένει, ύπο-
τάξου στην
περιφρόνηση
της πολυγα-
πημένης σου,
ή χειρότερα
άκόμα — αν
κατά κακήν
τύχη μπόρε-
ις και ύπό-
ταξες την γυ-
ναίκα — στην
πιο σκληρήν
εγκατάλειψη.
Δεν υπάρχει
πιο τυραννική

κόλαση για τον άνδρα, από το
να μην γλεντά άκέραια τη σκέ-
ψη, την καρδιά, την κάθε αίσθη-
ση εκείνης που κρατά στην α-
γκαλιά του. Γι' αυτό λοιπόν είναι
απαραίτητο να γίνης δλωσιό-
λου παρόμοιος με τον αγαπη-
μένο που έφαντάστηκε, να γίνης
για κάθε γυναίκα με τη σειρά,
το ίδιο το ιδανικό της.

Αυτό μπορεί να γίνει ;

Ναι. Μπορείς να μοιάσης, πε-
ρισσότερο από κάθε άλλον με
το ιδανικό της γυναίκας που ά-
γαπάς. Άρκεί να το θέλεις.

«Έχεις την υποχρέωση να φαί-
νεσαι εκείνο που δεν είσαι. Χρει-
άζεται εκ μέρους σου μία έξα-
κολογητική υποκρισία.

Η πρώτη σου και άναπόφευ-
κτη υποχρέωση, είναι να ψεύδε-
σαι άδιάκοπα και με κάθε τρό-
πο, να ψεύδεσαι με τα λόγια, με
τις χειρονομίες, με τις ματιές,
να ψεύδεσαι στην έξομολόγησι,
να ψεύδεσαι στο άγκάλιαμα,
να φτιάχνεις πάντα με το γοητευ-
τικό αποτράβηγμα του έαυτού
σου, όχι τον άνθρωπο που εί-
σαι, μα τον άνθρωπο που έπρε-
πε να είσαι, να μεταμορφώνε-
σαι και στη φυσική σου άκόμα
κατασκευή, με το δυνάμωμα
της θελήσεώς σου, που κατορ-
θώνει ν' αλλάξει τις γραμμές
του προσώπου, ή με μέσα πιο
πραγματικά, σε τέτοιο βαθμό,
που να έχεις το μελαγχολικό
μέτωπο του Βέρθερου, αν και
το πρόσωπό σου είναι ολόχαρο,
να έχεις μουστάκια μαύρα, αν
και τα δικά σου είναι ξανθοκόκ-
κινα, να μεταχειριστής τέλος δ-

λες τις μεταλλαγές για να έυ-
ρη σε Σένα ή αγαπημένη σου,
ΕΚΕΙΝΟΝ ! Εκείνον που όνει-
ρευόταν. Και αν σε μία στιγ-
μή, πάνω στη φόρα του πόθου,
ή στη λιποθυμία της ήδονής, ά-
ποκαλυφθεί, αν δείξης το πρα-
γματικό σου Έγώ, τότε πεία δ-
λα έτελείωσαν, δεν αγαπιέσαι
πεία.

Βέβαια, ή κωμωδία αυτή έ-
χει ανάγκη από ένα έξαιρετικό
θεατρίνο, είναι σκληρή ενόχλησι
ή άδιάκοπη αυτή προσπάθεισι.
Μά δεν βαρύνεσαι... Μήπως ό
πιο συνηθισμένος προσορισμός
του λόγου, δεν είναι το να έκ-
φράζει το αντίθετο της σκέψε-
ως ;

Ναι, έτσι είναι. Για να πλου-
τίσει κανείς, για να βγίη στον
κόσμο, για να κερδίσει την έκ-
τίμησι των ανθρώπων, κατα-
φεύγει σε στρατηγήματα και
ψευτιές. Θά διατάξεις λοιπόν έ-
σύ να είπης ψέμματα για ν' ά-
ποκτήσης την άσυγκριτη αυτή
χαρά : Το στόμα μιας γυναι-
κας ;

Η δικαιολογία πως το ψέμ-
μα είναι άσυμβίβαστο με την έ-
ρωτική φιλία, είναι ή μάταιη δι-
καιολογία εκείνων, που είναι ά-
νικανοι για κάθε προσπάθεια.
Τό αληθινό έγκλημα, θά ήταν
να μην απάτα κανείς εκείνην
που αγαπά. Έκείνος που είναι
ένοχος, και κουτός συνάμα, είναι
τί για το ψεύτικο που την με-
θάει, τό αληθινό που την αδη-
άζει, και ως τό τέλος της ζω-
ής μου θα λέω ψέμματα, για
να σιωπή ή αγαπημένη μου

στα ύποκριτικά μου χείλη, μ'
ένα χαμόγελο που θα μεταβλή-
θι σε φίλημα.

Μά δεν φτάνει στον έραστή
να λήψ το ψέμμα άδιάκοπα και
άκούραστα, πρέπει επίσης να
έπιδοκιμάζει και να σέβεται
και το ψέμμα της φιλενάδας
του. Ψεύδεστε και σείς, πολ-
υαγαπημένες. Λέγετέ μας ψέμ-
ματα. Για να γίνετε όμοιες μ'
εκείνης που όνειρευτήκαμε, για
να μάς γλυτώσετε από την πί-
κρα της άπογοητεύσεως.

Με τα φιλά σας που δίδον-
ται όπως τα θέλουμε και τα
χείλια σας που ζητάνε στο φκι-
σάιδι, τό κοκκινάδι που μάς ά-
ρρέσει, με τις ματιές σας που μάς
προσφέρουν μία ψυχή που δεν
είναι ή δική σας, με τα μάτια
σας που τό κάρθουν τό κάνει
πιο ξεψυχισμένα έρωτικά, με
τα βελουδένια μπράτσα σας, με
το στήθος σας που φουσκώνει
και την καρδιά σας που χτυπά
λαχταρισμένα, με όλο το θέλ-
γητρό σας τέλος, μάς αφήνετε
να γνωρίσουμε ολόκληρη την έ-
ρωτική ικανοποίησι. Σας ευχα-
ριστούμε καλές ξεγελάστρες !

Θά είναι βάρβαρος και κουτός
ο άνδρας, που για την ήλιθια
περιέργειά του, θά σας άναγ-
καζε να φανήτε ποιές εισθε...

Αυτά γράφει ο Κατούλ Μαν-
τές στην «Τέχνη της Αγάπης».
Έρως χωρίς ψέμματα δεν γίνε-
ται. Το ψέμμα είναι ή γοητεία
του, είναι ο στολισμός του.

Η αλήθεια σκοτώνει την
αγάπη. Γι' αυτό άλλωστε
κι' ο έρωτας ξεθυμαίνει ό-
σο περισσότερο γνωρίζου-
με μία γυναί-
κα.

Τι γοητεία
πούχει ο έρω-
τας στα πρώ-
τα του βήμα-
τα. τις πρώ-
τες ήμέρες, έ-
ταν τό άγνω-
στο περιβά-
λει την γυναι-
κα που αγα-
πούμε, όταν
δεν ξέραμε
την αλήθεια
γι' αυτή !...

ΣΤΟ ΠΡΟ-
ΣΕΧΕΣ : Η
συνέχεια.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Λιγάκι άμφίβολο τόνισε αυτό,
γιατί ή καταραμένη νύχτα είχε
προχωρήσει άρκετά, και μεγάλη ά-
πόστασις τον χώριζε άκόμη από τό
πανδοχείο...

ΧΙΧ

Η ΘΕΛΗΣΙΣ ΝΙΚΑΕΙ

Μόλις ο άρχιεπισ Πάδδωκ ντύ-
θηκε τη φορεσιά του δυστυχισμένου
Μπαρόκ, άλλαξε άμέσως φανο-
γνωμία. Ήταν τόσο ύπουλος και
έπιδοκίμας, και τόσο τον βοηθούσε
ή επαγγελματική συμπληρωμένη μορφή
του, ώστε θά τον ένόμιζε κανένας
για τον τιμωμένο άνθρωπο του κό-
σμου !

Και έντωμεταξύ κάτο στα ύπό-
για του πανδοχείου, κοιτόντουσαν
αίμα στην καρβουνόσκινη, τά ά-
μαστολισμένα πτώματα του Μπα-
ρόκ και του ύπναιετου Τζόν !

Όταν άρχισε τό σκοτάδι της
νύχτας να πέφτι ή άνυπομονησία
του μεταμυημένου σε πανδοχέα
λαρδαρίου, έφθασε στο κατακόρυ-
φό της... Ο σκηματίας του, πε-
νασμένος και κομμένος, άντιστοι-
χούσαν κι' αυτοί στους διάφορους
κοιτώντες τους... Οι δυο γυρολό-
γοι μικροίμοροι άκόμη δεν φανόν-
τουσαν, παρ' όλο που ο Πάδδωκ
έβγαυε κάθε λίγο στην έξοπορτα,
και ψαγούλευ με γλαρά μάτια τό
μυσοσκέπτενο μονοπάτι έξω !...

Και όμως, έπρεπε να τελειώνη
αυτή ή ιστορία...

— Άπόψε πρέπει να τους «σπου-
δαίως» και τους δυό, ξάβαν-
τος ! μωγνίζεις άνάμεσα στα δόν-
τια του Πάδδωκ. Μήνες άρκε-
τάνε, τους κληγάω με λίσσα !...
Ή διαβόλογα έκείνη, που τη λέ-
νε θισοίνε Σαιν' Εριγιάλ, και ο
άλλος, ο πεντάμορφος θηλακός σα-
τανάς που λέγεται Μερνιό, με κα-
λοπληρώνουν !... Και όμως, φαί-
νεται πως σωστοί «Μαύροι Διαβό-
λοι» είναι αυτοί οι δυο που κλη-
γάνε. Έχι απτή ή Μερνιό !... Μού
ξεφαιγούν διαρκώς, σαν νύχουν ά-
πάνω τους τη μαγική σκόνη ή τό
«Τίμιο Ξύλο» !... Άπόψε όμως, πι-
στώ να τους...

Σταμάτησε να μονολογή ο Πά-
δωκ, και τινάχτηκε όρθος με λα-
γιάρα : Άπό την άνοιχτή έξοπορ-
τα, είδε δυο πλανόδιους μικροπύ-
ρους — όπως φανόνταν τό ντύσμά
τους στο φως του άναμμένου δια-
διού — να σκιάβουν και να κιντούν
μισοκροδώς κάτω...

— Χμ !... Νάτοι κιάλας οι λε-
βάντες, οι παλλημαράδες ! μου-
μύρισε ο Πάδδωκ με άγρία χα-
ρά, τρεχόντας να υποδεχθή τους
δυο αυτούς πολυποθήτους πελάτες.
Νά, ο ένας τους — ο πιο ήλιαιο-

μένος — είναι ο Ζάν Πάβ !... Και
τ' άλλο τό άμυστακό σκεδόν πε-
τεινάρι, θά είναι ο Ιππότης Τανεγ-
ζύ !...

Κατόπιν τους πλησίασε και με
πρόσωπο χαμουργαστό τους προσκά-
λεσε να μπουνε στο χάνι του...

Καθισχυασμένοι ο Ζάν Πάβ
και ο Τανεγζύ — γιατί έκείνοι ή-
σαν πρόγμια — μπήκαν στο παν-
δοχείο έντελώς άνάποτοι.

Κουρασμένοι, διασπασμένοι και
πεινασμένοι, παρήγγειλαν άφθονο
δειπνό, και ξεφορτώθηκαν τά δέ-
ματα των έμπορευμάτων τους...

Τό δείπνο ήταν άφθονώτατο
πραγματικώς, κι' όρεχτικό : Δυό
γλώσσες βοδιού κατιστές, έλε-
κτά ποταμίσια ψάρια ψητά στη
φωτιά του τζακού, άρκετά ρεσι,
και μία όγκώδης τσαγιέρα γεμάτη
από ζεστό τσάι...

Οι δυο όδοιπόροι — σύμφωνα
με όσα ξέρουμε ήδη — ένοιωσαν
μία ζάλη στα κεφάλια τους, μία
νάρση στα κορμιά τους και μία
κατάσχετη όρεξη για ύπνο, μόλις
έβγαλαν και ήπαν.

Τους ανέβασε σ' ένα δωμάτιο του δευτέρου πατώματος...

Τό απέδωσαν όμως αυτό στην
κούρασί τους από την άόσημη ό-
δοστορία τους. Άλλωστε, ή φυσιο-
γνωμία του πανδοχέως Πάδδωκ
και των δυο βοηθών του — των
γνωστών μας συμμοριτών Μπώδ
και Σόντες — φαινότανταν τό-
σο γαλήνιες, και τά πρόσωπά τους
τόσο αγαθά, ώστε μπορούσαν να
ξεγελάσουν και τον διάβολο άπό-
μην !... Έπειτα, δεν ήπνεχε κιάλας, έ-
κεί, κτή βάσι της μαύρης πέτρας,
ο μικρός στανός πούζε χαράζει ο
Μπουρζανιό :

«Όλα αυτά, έλεισαν άδίσταχτα
τον Ζάν Πάβ και τον Τανεγζύ,
ότι μπορούσαν, δέχως φόβο, να
κοιμηθούν στο πανδοχείο. Και δί-
χως την παραμικρή δισταξία στην
ψυχή τους, ζήτησαν απ' τον Πάδ-
δωκ να τους οδηγήσει στο δωμά-
τιο του ύπνου.

Πρόθυμος ο Πάδδωκ, τους ά-
νέβασε σ' ένα δωμάτιο του δευτε-
ρου και τελευταίου πατώματος. Έ-
νας φρεγγίτης φώτιζε τό δωμάτιο
αυτό, κατά την ήμερα. Δυό στρο-
φι από άφθονο φρέσκο άχρω, χρησι-

μεσαν για ισάριθμα κρεβάτια.

Ο Ζάν Πάβ και ο Τανεγζύ,
καταβλισμένοι κούστηκαν με ή-
δονη σ' αυτούς τους δυο άχρύνους
στροφές.

— Δεν μάς χρειάζεται φως, α-
φού θά κοιμηθούμε ! είπαν και οι
δυο στον Πάδδωκ, ο οποίος ήθελε
να τους άφήσει τον λήγνο. Μονάχα
πες να μάς φέροντ τά δέματά μας !

Σ' ένα γνήσιο του Πάδδωκ, ο
Μπώδ κι' ο Σάντες κατέβηκαν
κι' έφεραν άμέσως τά δυο δέμα-
τα των μικροπύρρων όδοιπόρων.

— Καληνύχτα, κι' ύπνο άνα-
φύ ! τους είπε τότε ο πανδοχέας,
με άνάλαρη ειρωνεία στη φωνή
του.

Και θγαίνοντας, έβλεπε την
πόρτα, την οποία και σφραγίδωσε
προφυλακτικά.

Ο Ζάν Πάβ, συνηθισμένος σ' ό-
λες τις περιστάσεις να κοιμάται με
μισοκρυπτά μάτια και με μισοτεν-
τωμένα αυτιά, άκουσε τό σγαλό
σφυγγίσμα του κλειδιού στη σκου-
ριασμένη κλειδονία... Και παρ' ό-
λο τό βάρος πόνιωνε στο ζυγι-
σμένο κεφάλι του, άνασηκώθηκε
λέγο κι' άφουγκράστηκε...

— Διάβολε ! μουμύρισε κοι-
διασμένος. Γιατί νά κλειδώνουν
κιάλας ;

Τά βαριά βήματα του Πάδδωκ
και των δυο βοηθών του είχαν ά-
ποκαταστήσει πεία. Και βαδίζα σω-
στή βαλίτσα, στο πηχτό κείνο σκο-
τάδι...

Μηχανικά ο Ζάν Πάβ, σηκα-
θηκε όρθος τότε. Και προσπαθόν-
τας να σπρηχθή στη πόδια του,
σκόνησε άπάνω στον έσπλωμένο
ίππαιχ, ο οποίος είχε άρχει με
ροζολιά ή θρονητά...

— Μα γιατί μάς κλειδώνουν, λοι-
πόν ; Ξανασκέφθηκε ο Ζάν Πάβ.
Και ή σκέψις του αυτή, πηγαί-
νεσχεχόταν μέσα στο ναρκωμένο και
βαρύ μυσό του, σαν γλωσσίδι χαμ-
πάνας, γεμίζοντας τό κρανίο του
από ένα έντονο διοητό...

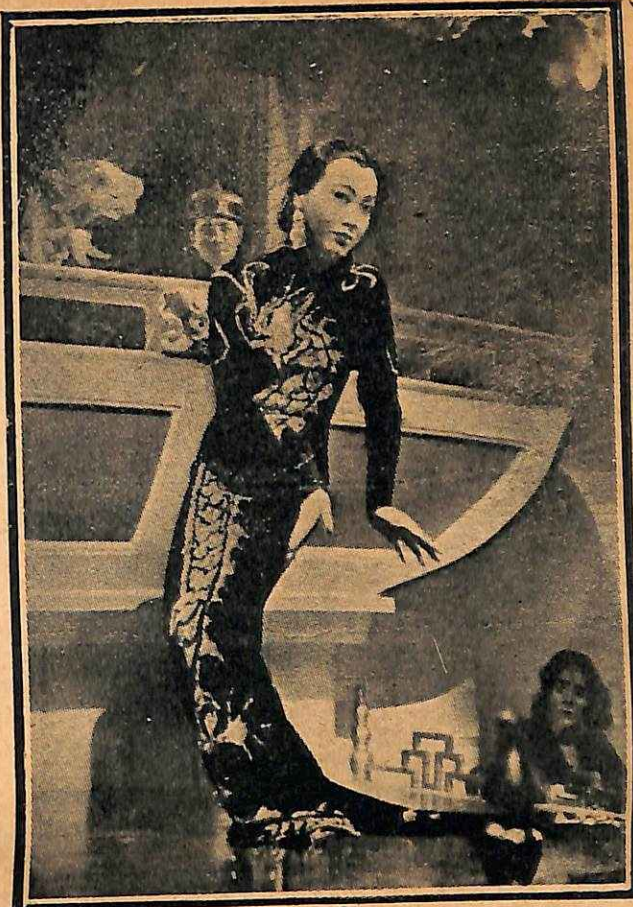
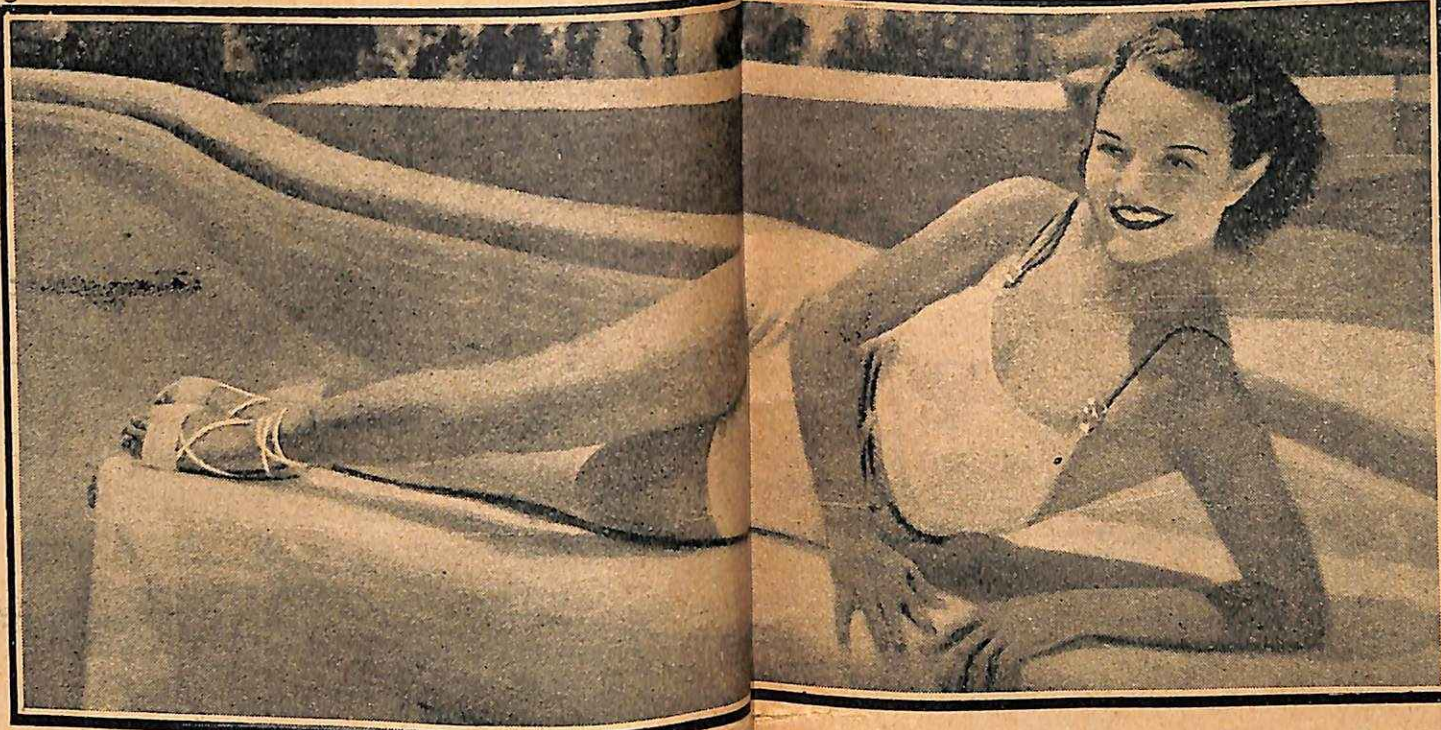
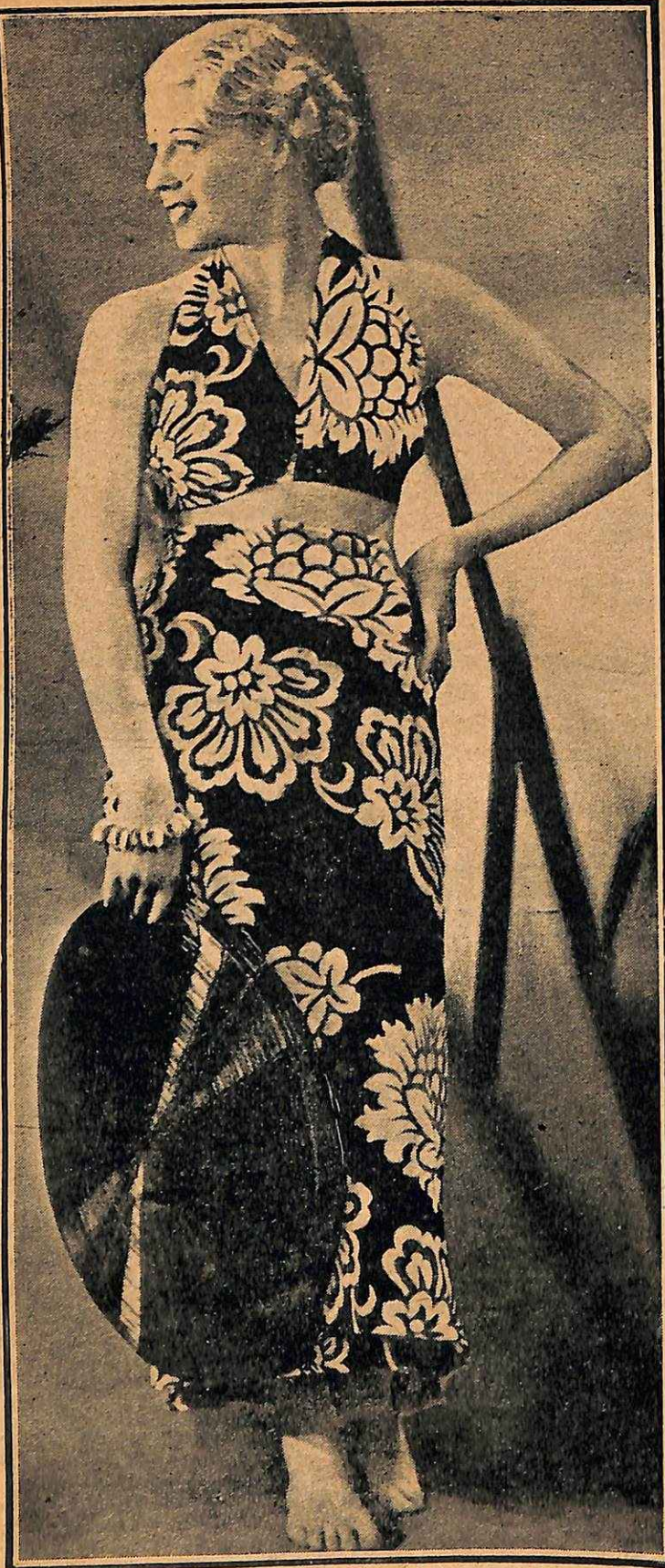
Θέλησε τότε να κάνει λίγα δη-
ματα προς την πόρτα, αλλά κλονι-
τίσαν βίαια σαν μεθύσιμος... Θέ-
λησε να φωνάξει, μα ή γλώσσα του
— σφυγμομένη άσφαρξί — αρνί-
ταν να κοιμηθή και να τον ύπαιού-
ση... Θέλησε τώρα να σταθή όρ-
θός, μα τά γόνατά του λήγαν κι'
έτρεσαν με φοβητή κι' άνεξήγητη
σφοδρότητα...

Και τέλος, παρ' όλες τις προ-
σπάθειές του ο Ζάν Πάβ κούστη-
κε βαρύς στο πάτωμα, ενώ τό κε-
φάλι του γάμπσε άπάνω στο πλά-
νιό του δέμα...

Τό δέμα έκαινο — ξύλινο κιά-
τι τυλιγμένο με πανί — άπνεσε έ-
ναν ύποχωρο κρότο, λές και ήταν
άδειο έντελώς !

Τόσο αλλόκοτος, τόσο άπροσδό-

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΕΠΑΝΩ : 'Η περίφημη Γερμανίδα βεντέτα Κάτε φόν Νάγκυ, και μεγάλη στην τέχνη της, ηθοποιός του κινηματογράφου Σίρλεϊ Τάμπλ. Φλωρίδος. — ΚΑΤΩ : 'Ενα γεγονός που αναστάτωσε την αριστοκρατία της πριγκιπίσσης Έρμίνας, με τον γραμματέα της μητέρας της. Στη φωτογραφία Κινέζα ηθοποιός του κινηματογράφου Άννα Μαϊν Βόγκ, όπως εμφανίζεται καινούργια της

— ΚΑΤΩ : 'Η μικρότερη, αλλά ΠΑΝΩ : 'Η ωραία βεντέτα Μάριον Ντίξον, στην ακρογιαλιά της σαν οι γάμοι της κόρης της δευτέρας συζύγου του τέως Καίζερ, τα νύφη λίγο μετά το γάμο της. — ΔΕΞΙΑ ΕΠΑΝΩ : 'Η περίφημη ΠΑΝΩ : 'Η ονομαστή βεντέτα Ντολνός ντελ Ρίο, στην

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Κι' η ύποχρεωτικές περιποιήσεις του σε μία γυναίκα να μην προκαλούν τίποτα άλλο από μία ευγνωμοσύνη!... Δυστυχώς όμως, στην περίπτωση τη δική μας, δεν είναι ευγνωμοσύνη μονάχα αυτό που νοιώθω για σάς!... Είναι και...

Σταμάτησα να μιλάω, σαν ταραγμένη βαθεία κι' εγώ η Ίδια, και σαν νάνοισα επιτέλους πόσο επικίνδυνα και σοβαρά ήταν τα λόγια που ξεστόμισα!...

Ο κ. Λιμπέρτ, είχε χλωμάσει απ' τη συγκίνησή του... Φαινόταν σαν να καθόταν άπαντα σε κρατήρα ήφαιστείου... Άλλα συγχρόνως, η έντιμη ψυχή του έδειχνε σημεία ζωηρής ανησυχίας... Αισθάνθηκα, ότι λίγο αν προχωρούσα ακόμη, λίγες ώρες από τρέμαξα... Ίσως να τον ανάγκαζα να φύγει πανικόβλητος από κοντά μου, για να μην άπιστη στην αγαπημένη του μηστή!

Γι' αυτό, βιάστηκα άμέσως να μετριάσω, την πρώτη αυτή και κάπως βίαιη επίθεσή μου!... Γιατί να βιαστώ, άλλωστε;... Μήπως δεν υπήρχαν γύρω στον δύστυχο αρχιτέκτονα τόσες διαισθητικές παγίδες, ή όποιες α-υφάλας θα τον έσπρωχναν—σε λίγο—στην ήθονική αμαρτία της σάρκα;

Είπα λοιπόν, με φωνή πιο σοβαρή και μετρημένη:

—Ω, μη νομίζετε, κύριε, τα λόγια μου αυτά, ως έρωτική εξομολόγηση!... Κάθε άλλο, μάλιστα!... Ή μοίρα θέλησε να γνωριστούμε υπό τέτοιες συνθήκες, ώστε... ώστε μονάχα μία άδολη φίλη να μας ενώνει, και μονάχα ένα άγνο αίσθημα συγγενικών δεσμών να υπάρχει μεταξύ μας!...

...Αλλά η φίλη αυτή, δυστυχώς, αν δεν είναι επικίνδυνη σε σας, είναι αντίθετα πολύ επικίνδυνη σε μένα!... Με καταλαβαίνετε βέβαια, τί θέλω να πω!...

Ο κ. Λιμπέρτ, πιο αστασιμένος ακόμη, κατόρθωσε να τραυλίσει:

—Τί θέλετε να πείτε, κυρία;... Δεν σας ένοω!

—Θέλω να πω, κύριε, ότι η θέσι μου είναι πιο πολύ έκτεθειμένη στον κίνδυνο μιάς αμαρτωλής αγάπης, από όσο είναι η θέσι η δική σας!... Ναί!... Έχετε όλα τα προσόντα ενός τελείου άνδρος, τα οποία μπο-

ρούν να εμπνεύσουν σφοδρό έρωτικό αίσθημα σε μία γυναίκα!... Και μου φανήκατε τόσο χρήσιμος, και τόσο φιλόφρων κι' ευγενικός, ώστε να είμαι δεμένη ήδη μαζί σας, με τους δεσμούς της ευγνωμοσύνης!... Κι' επιπλέον, η καρδιά μου είναι ελεύθερη τελείως, κι' είστε ο μόνος άνδρας τόν οποίο εκτίμησα ως τώρα!...

...Ενώ έσείς;... Έσείς είστε ήδη προφυλαγμένος απ' τον κίνδυνο μιάς ένοχης αγάπης, γιατί έχετε ήδη χαρίσει την καρδιά σας στην ευγενική αδελφή μου!... Επίσης, τίποτα δεν σας δεσμεύει μαζί μου, γιατί έσείς είστε ο δανειστής κι' εγώ η οφειλέτρια!... Λοιπόν;... Δεν βρίσκετε ότι η θέσι ή δική μου είναι πιο λεπτή και πιο επικίνδυνη απ' τη δική σας;... Δεν βρίσκετε ότι εγώ διατρέχω, από στιγμή σε στιγμή, τον κίνδυνο να σας αγαπήσω τρελά;... Κι' είναι ανάγκη να σας πω, ότι μπρός σ' ένα τέτοιο φοβερό ενδεχόμενο, πρέπει εξαπατώντας να μην ξαναδώθω—με πειρά;... Βέβαια, μου είχε

πολύ δδνηρή αυτή η θυσία!... Θα πονέσω πολύ, και θα υφίξω άγρια την καρδιά μου! Μά πρέπει!...

Και με υπόκωφη, προσποιητά ταραγμένη φωνή, πρόσθεσα:

—Ναί, πρέπει!... ΠΡΕΠΕΙ, κύριε Λιμπέρτ!

Έπαψα να μιλάω, κι' έδωσα έκφραση έγκατερήσεως και πόνο στο πρόσωπό μου... Συγχρόνως, τον κρυφούτταξα... Κι' ένα αίσθημα άπεριγράπτο θριάμβου, πλημμύριζε την αμαρτωλή ψυχή μου: 'Ο άφελής νεαρός αρχιτέκτων, τόσο πολύ υπέφερε, ώστε είχε χλωμάσει και δεν μπορούσε να μιλήσει!

—Κυρία! τραύλισε επιτέλους. Σας ευχαριστώ για την ελικρινεία σας!... Μου δείχνετε έτσι τον δρόμο του καθήκοντος!... Είστε τόσο ωραία, τόσο γοητευτική, ώστε χωρίς να το νοιώθω, άρχισα να σας λατρεύω!... Ναί!... 'Ο πόθος που βλέπετε τώρα στο πρόσωπό μου, μπορεί να σας πείσει για το τί αισθάνομαι τη στιγ-

μή αυτή!... Βασανίζεται σκληρά η ψυχή μου, με την απόφαση σας αυτή να μην ξαναδώθω!... Είναι ανάγκη όμως!... Τό άναγνωρίζω κι' εγώ, και συμφωνώ με τα όρθά σας λόγια!... Γιατί, σκεφθήτε τί θα στοίχιζε στην αδελφή σας, στη μηστή μου την άδολη κι' άθωα, ένα καταράκιμα των δυό μας στην άδυσσο της αμαρτίας!... 'Ω, Θεέ μου!... 'Ο ρεβουάρ, όσο πιο σπάνια «ώρεβουάρ», κυρία!

Και σηκώθηκε, πιο χλωμός ακόμη, για να φύγει!... 'Ω, τόν ήλιο!... Άλλά, και ώ! της άχρειότητάς μου!... Νοιώθοντας πως κόνεψα να τόν χάσω, την ύστατη στιγμή, δεκαπαλάσασα τη σατανική μου πονηριά!...

Πήγα κοντά του... Κάθησα πλάι του, αναγκάζοντάς τον να καθήσει... Δακρύβρεχτη, έξαλλη δδθεν απ' τόν πόνο μου, καταριόμουν την κακή μας μοίρα, ή όποια—ύπουλη κι' άμείλιχη—φλόγιζε την ψυχή μου από ένα πάθος έρωτικό, τόσο δυνατό, όσο κι' ένοχο!

Όπως είπα και πριν, η άτμόσφαιρα γύρω μας ήταν γεμάτη ήδυσία. Εγώ ή Ίδια είχα μισοξεσκεπάσει τα θέλητρα του κορμιού μου, κι' έστηνα διαρκώς παγίδες στον άδολο έκεινό νεο... Τα δάκρυά μου και το πάθος μου, συμπλήρωναν το ξετρέλλαμά του...

Και τα χείλη μας, άσυναίσθητα άλλα και διψασμένα, ένώθηκαν έπιτέλους, με μιά φλογερή όρμητικότητα...

Την επομένη, κατά τις έννιά ή ώρα τόν πρωί, έλαβα την έξελξη έπιστολή απ' τόν κύριο Λιμπέρτ:

«Κυρία, με θυσίασατε άνάξια, στόν βωμό της διαφθοράς σας και τόν Κύριο έδω παιών άνομολογήτων μυστικών σχεδίων σας!...

«Ω, τόν νοιώθω καθαρά αυτό, τώρα που τόν ένοχο μεθύσι τόν αίσθησών μου διαλύθηκε!... 'Υποφέρασι άπάντα, για τόν έγκλημα που διέπραξα, και στό όποιο με παρασύρατε σείς με τόσο διαβολική έπιτηδεότητα!

«Δέν με μέλει καθόλου, γιατί καταστρέψατε την έτιχία μου: 'Αμάρτησα φονικά και πρέπει να πληρώσω—έστω και με τη ζωή μου—τις συνέπειες τού άμαρτηματός μου!... Άλλά ή φτωχή αδελφή σας ή άθωα κι' άγνή Σοφία, σέ τί έφταιξε;... Σε τί ήταν τόσο ένοχη, ώστε να την τιμωρήσετε τόσο σκλη-

ρά και σατανικά;

«Ω, κυρία!... Τό έγκλημά σας αυτό, άπέναντι της άθώας αδελφής σας και μηστής μου, δέν θα σας τόν συγχωρήσω ποτέ!... Μά ποτέ! 'Υστερα απ' την τόσο ένοχη στάσι μου, ή αδελφή σας δέν μπορεί πια να είναι μηστή μου, ούτε και να γίνει σύζυγός μου!... 'Η ΑΜΑΡΤΙΑ δέν μπορεί ποτέ να ζηση άμυνά με την ά γ ο τ η τ α!

«Ότε όμως θα τομήσω ποτέ, να της εξομολογηθώ τη φονική αλήθεια!... 'Οχι!... Την άγαπή τόσο πολύ, και την εκτιμώ τόσο πολύ, ώστε δέν θα σκοτώσω την ψυχή της με την εξομολόγησή της προμελής αλήθειας!...

«Θα της γράψω όμως, μιά έπιστολή!... Θα της προφασιστώ διάφορα άτυχήματα, τα όποια έμποδίζουν προσωρινά την ένωσή μας!... Θα της άναγγέλω επίσης, ότι άναχωρώ για κάποιο έπειγον και μακρινό ταξίδι!...

«Και δίχως να τομήσω να την άντικρύσω, θα έγκαταλείνω για πάντα τόν Παρίσι, και θα πάω να αιώτησοιστώ κάπου μακριά: 'Εκει, πίνοντας μόνος μου τόν φαρμάκι τών τριγών μου, έλπίζω να μη ζήσω ποτέ πια!... 'Ελπίζω να έξλεισθώ για τόν θάνατο ολίσημά μου, σβήνοντας μακριά από την άνταρσία της άγαπημένης μου!...

«Βέβαια, θα πονέσω απ' την άνεξήγητη αυτή στάσι μου, ή γλυκύ μου Σοφία!... Θα παραξενευτή, δάκρυα άπειλάς θα βρέξουν έσως τα μάγουλά της, και ή ψυχή της μάταια θα προσπαθή να λύση τόν αίνιγμα της ύποπτης άναχωρήσεώς μου!...

«Άλλά τα προτιμώ αυτά, κυρία!... Προτιμώ ν' άγανακτήσω έναντίον της άθωας έκείνης ύπαρξης, παρά να δηλητηριασθώ για πάντα ή ζωή της απ' την άποκαύση της άνομιμίας τερατώδους ένοχής μας!

«Και τώρα, κυρία, μπορείτε έλευθερά να παραδοθήτε στίς σκληρές τύψεις της συνειδήσεώς σας!... 'Αξίζει να τυραννηθήτε από αυτές, για τόν άνεπανόρθωτο κακό που προξένησατε στην αδελφή σας και σε μένα!... Και μην προσπαθήσετε να δικαιολογήσετε στόν έαυτό σας, γιατί... γιατί τώρα που είμαι ψυχαρισμένος... μπόρεσα να δώ όλοά μου τα άνάξια τεχνάσματα, τα όποια τόν καιρό μεταχειριζόσαστε έναντίον μου, για να με κηλίσετε στό βωμό τόν πόνου σας και της ψυχής σας!

ΕΡΡΙΚΟΣ ΛΙΜΠΕΡΤ

Υποσχέθηκα να είμαι ειλικρινής, στίς εξομολογήσεις μου. Γι' αυτό, όμολογώ ότι καμμία συγκίνησι δέν μου προξένησε, ή έπιστολή αυτή τού κυρίου Λιμπέρτ!... 'Ισα-ίσα, τόν βρήκα κουτό, κι' ακόμη πιο άνόητο έβρισκα τόν διάδημά του!

Για ποιο λόγο να φύγει μακριά;... Και τί θα πείραζε αν καθόταν και παντρευόταν την αδελφή μου, τη στιγμή μάλιστα που ότε αυτός, ότε κι' εγώ—φυσικά!—θα της άναφέραμε ποτέ τίποτε;

«Μουν μάλιστα τόσο ένθουσιασμένη απ' τόν θρίαμβό μου κι' απ' τό... κατόρθωμά μου, ώστε είπα να ζήσουν τόν άμάξι μου: 'Εθάρκαν ένα άπολαυστικό και ξέννοιστον περίπατο, στό δάσος της Ειουλώνης!

Δυστυχώς, τα πράγματα δέν

συνέβησαν με όση έπιπολαότητα τα έκρινα εγώ: 'Η άτυχη αδελφή μου, πειραγμένη βαθεία απ' την άνεξήγητη άναχώρησι τού λατρευτού της μηστήρος, άρρώστησε βαρείά!... Εγώ πήγα μιά-δυό φορές και την έπισκέφθηκα, δίχως να νοιώσω καμμία άπολύτως τύψι συνειδήσεως...

Κι' όταν άνέρωσε ύστερα από έναν μήνα, τόσο άδίστασε τόν κόσμο, ώστε—άπογοητευμένη και καταπιραμένη—άποφάσισε να τόν άπαρηγή: 'Εγινε μοναχή, κλειστήκε σ' ένα μοναστήρι, και τότε μονάχα ξαναβγήκε από αυτό, όταν ήρθε στό προσκέφαλό μου για να παρασταθώ στίς ύστατες στιγμές της άθλιας ζωής μου!

Κι' ό κύριος Λιμπέρτ, πάλι, κρατιώταν με την ύπόχρεσίν μου, έφυγε ύστερα από λίγες ημέρες για τή μακρινή 'Αμερική!... 'Εκει, έρμαιο της λύπης του και τών τριγών του, έπαθε από μαρασμό!... Και πέθανε, άδικα ό άτυχής αυτός νεός, ύστερα από μιά μαρτυρική ζωή μόλις όλίγων μηνών!

Θέε μου, γιατί δέν υπέφερα λοιπόν, κάθε φορά που μάλα-

αλλάζα τις τουαλέτες μου... 'Η τεραστία περιουσία τού συζόγου μου, τόν όποιο τόσο έγκληματικά κληρονόμησα, μου επέτρεπε κάθε τρέλλα και κάθε φαντασιοληξία.

Κι' όλόκληρο τόν Παρίσι, αν και σχολίαζε διαρκώς τα έρωτικά μου σκάνδαλα, ώστόσο δέν έπαυε να μου άνοίγει τά σάλονια του με ήλιθια προθυμία και δουλοφροσύνη: 'Η άμορφία μου, ή κομπότης μου, κι' ή σπατάλη τού μεγάλου πλούτου μου, είχαν ύποτάξει και τούς πιο ύποκριτικούς άκόμη—και δδθεν άκάμπτους στά ζητήματα της ήθικης—μεμψιμοίρους!...

Μιά βραδυά, ή Καρολίνα ήρθε στό μέγαρό μου να μ' έπισκεφθεί. Σπάνια την έβλεπα τελευταία, γιατί την είχε κυριεύσει από καιρό τόν πάθος της χαρτοπαίξις. 'Αφού σπατάλησε όλόκληρη σχεδόν την περιουσία της, με την έκλυτη ζωή ποίκανε, συχνάζε τώρα διαρκώς στίς μεγαλύτερες χαρτοπακτικές λέσχες.

Έτσι, και τόν πάθος της ίκανοποιούσε, κι' έλπίδα συγχρό-

«Όστόσο, βρήκα την ευκαιρία να

να τα δυστυχήματα αυτά;... Τί είδους κολασμένη άνασθησία είχε πάθει ή ψυχή μου, ώστε ν' άκούω χωρίς καμμία τύψη, χωρίς καμμία θλίψη, τις θάνατα τα άνάξια τεχνάσματα, τα όποια τόν καιρό μεταχειριζόσαστε έναντίον μου, για να με κηλίσετε στό βωμό τόν πόνου σας και της ψυχής σας!

Δέν ξέρω!... Κι' ίσως σας φανή άπίστευτη, ή ψυχική αυτή εξαφθορά μου!... Όμως, ύποσχέθηκα να πω την καθαρή αλήθεια, και τί λέω δίχως διαταγή.

ΙΣΤ'

Εάπρεπε ίσως ν' άρχισή άμέσως ό έξιλασμός τόν άμαρτημάτων μου, γιατί ή άχαλνώση ζωής μου είχε γεμίσει πειρά απ' αυτά... Άλλά ό Θεός—στίς άνεξερεύνητες βουλές του—θέλησε να ζήσω πολλά χρόνια ακόμη, για να κολιμάει άκατάπαυστα στά ήθικά αυτά σκοτάδια, στά όποια ήμουν βυθισμένη απ' τή νεανική μου ήλιθία!

Μετά τόν φριχτό έπεισόδιο, τόν όποιο κόστισε τή δυστυχία στην αδελφή μου και τόν θάνατο στόν μηστήρα της, έχασα κάθε ίχνος έπιφυλάξεως... 'Η ζωή μου έγινε πόνος σκανδαλώδης... Άλλάζα τούς φίλους μου με την ίδια ευκολία, με την όποια

τόν προσέξω περισσότερο...

νας είχε να κερδίσει ξανά την παλιά μεγάλη περιουσία της. Τη βραδυά λοιπόν έκείνη, ή Καρολίνα, ή όποια είχε κερδίσει μερικά χρήματα στό χαρτοπαίγνιο, ήρθε να με πάρη στό θέατρο μαζί της. Θάπαζαν για πρώτη φορά ένα νέο μελωδράμα κι' όλο τόν κοσμικό Παρίσι θα ήταν συγκεντρωμένο εκεί.

Κατά τόν διάλειμμα της πρώτης πράξεως, τόν βλέμμα μου έπεσε τυχαία άπάνω σ' έναν κομψό νεό, ό όποιος καθόταν μόνος του στό πλαινό μας θεάρετο. 'Ο νέος αυτός, από άρκετη ώρα φαινόταν ότι μας κτύπαζε με ιδιαιτέρα προσοχή!... Κι' όταν ή Καρολίνα έστρεψε τυχαία κι' αυτή και τόν κύτταξε, έκείνος τη χαίρετσε με κάποια έπιφυλακτική ψυχρότητα...

—Ποιός είν' αυτός ό νέος; ρώτησα σιγαλά τη φίλη μου, σκύβοντας με τρόπο στό αυτί της.

—Είναι δικηγόρος! μου άπάντησε ή Καρολίνα. Τόν έχω πληρεξούσιο μου, σε μιά δική. Πώς λέγεται;

—Μυστικός Φρενιέρ!

—Και πού κάθεται; Ξαναρώτησα έπιμυα.

—Μά την αλήθεια, άγαπητή μου Βαλεντίνη, κι' εγώ δέν ξέ-

ρω!... Άλλωστε, σε τί θα σού χρησιμεύει τόν να μάθης πού κάθεται;

—Σέ τίποτα, πραγματικά! άπάντησα κι' εγώ, χαμογελώντας. Άλλωστε, κι' εγώ δέν ξέρω για ποιο λόγο σε ρωτάω!

Είχα όμως συνέλθει ένταμηταξύ, κι' έστρεψα τή συζήτησι σε άλλα θέματα!... Μιά άκατανόητη ταραχή μ' είχε πιάσει, απ' τη στιγμή που άντικρύσα τή μάτια τού νέου έκείνου προσχλωμένα άπάνω μου!

Φλυαρήσαμε λίγο με την Καρολίνα, ώστόσο ή παράστασις ξανάρχισε. Άλλά εγώ δέν έβλεπα πια, ότε τη σκηνή, ότε τούς ήθοποιούς, ότε τόν έργο παρακολουθούσα: Λοξοκύτταζα διαρκώς, και σκεπτόμουν διαρκώς, τόν κύριο Φρενιέρ!

Τέσσερες ώς πέντε έβδομάδες είχαν περάσει απ' τή βραδυά έκείνη, χωρίς να ξαναδω τόν κύριο Φρενιέρ, ή ν' άκούσω να γίνεται λόγος γι' αυτόν... Ότε και την Καρολίνα ξαναείδα από τότε...

Κι' ένα πρωί έπιτέλους, δίχως να ξέρω τί ήταν αυτό που μ' έσπρωχνε, πήγα να την έπισκεφθώ, χωρίς καμμία άπολύτως άφορη ή πρόφασιν. Τη βρήκα στό σπίτι της και με δέχτηκε με τή συνηθισμένη διαχρηκτικότητα της...

Έκει όμως που καθόμαστε στό σαλόνι, και μιλούσαμε για τουαλέτες και για μόδες, μπήκε ή καμαριέρα της Καρολίνας, και της είπε:

—Κυρία, ό δικηγόρος σας κύριος Φρενιέρ σας παρακαλεί να τόν δεχτήτε!... 'Ηρθε να σας ζητήσει μερικά έγγραφα, άπαραίτητα, καθώς λέει, για την ύπόθεσί σας!

Η φίλη μου τόν δέχτηκε άμέσως, στό ίδιο αυτό σαλόνι. 'Η έπίσκεψι τού νεαρού δικηγόρου ήταν συντομωτάτη, κι' άφιερώθηκε άποκλειστικά για τόν σκοπό, για τόν όποιο είχε ρηθί. Γι' αυτό, τόσο έκείνος, όσο κι' εγώ, δέν βρήκαμε τόν καιρό ν' αλλάξουμε ούτε μιά κουβέντα...

Όστόσο, βρήκα την ευκαιρία να τόν προσέξω περισσότερο... νας είχε να κερδίσει ξανά την παλιά μεγάλη περιουσία της. Τη βραδυά λοιπόν έκείνη, ή Καρολίνα, ή όποια είχε κερδίσει μερικά χρήματα στό χαρτοπαίγνιο, ήρθε να με πάρη στό θέατρο μαζί της. Θάπαζαν για πρώτη φορά ένα νέο μελωδράμα κι' όλο τόν κοσμικό Παρίσι θα ήταν συγκεντρωμένο εκεί.

Κατά τόν διάλειμμα της πρώτης πράξεως, τόν βλέμμα μου έπεσε τυχαία άπάνω σ' έναν κομψό νεό, ό όποιος καθόταν μόνος του στό πλαινό μας θεάρετο. 'Ο νέος αυτός, από άρκετη ώρα φαινόταν ότι μας κτύπαζε με ιδιαιτέρα προσοχή!... Κι' όταν ή Καρολίνα έστρεψε τυχαία κι' αυτή και τόν κύτταξε, έκείνος τη χαίρετσε με κάποια έπιφυλακτική ψυχρότητα...

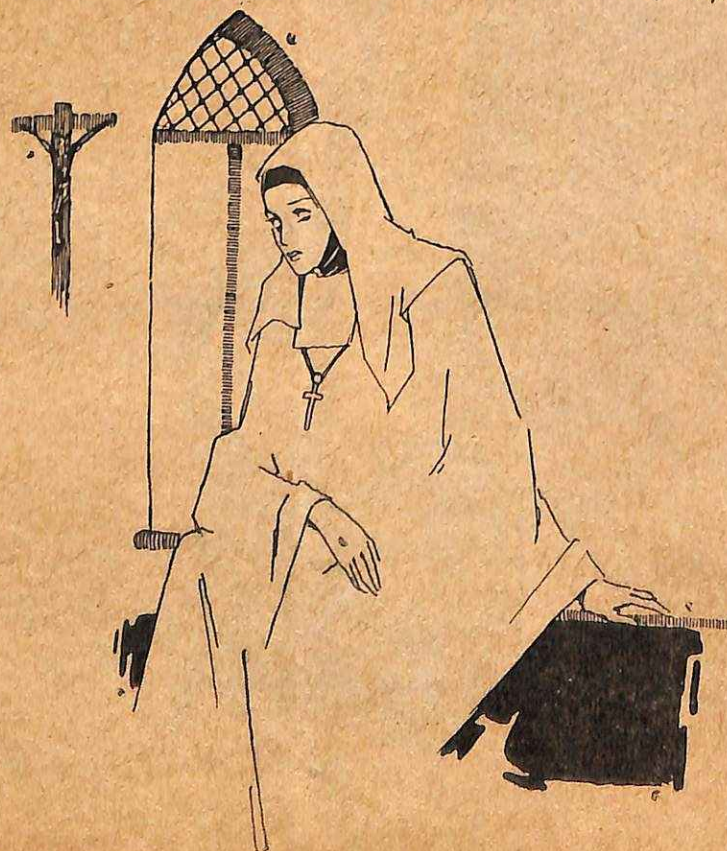
—Ποιός είν' αυτός ό νέος; ρώτησα σιγαλά τη φίλη μου, σκύβοντας με τρόπο στό αυτί της.

—Είναι δικηγόρος! μου άπάντησε ή Καρολίνα. Τόν έχω πληρεξούσιο μου, σε μιά δική. Πώς λέγεται;

—Μυστικός Φρενιέρ!

—Και πού κάθεται; Ξαναρώτησα έπιμυα.

—Μά την αλήθεια, άγαπητή μου Βαλεντίνη, κι' εγώ δέν ξέ-

Τόσο άηδίσσε τόν κόσμο, ώστε έγινε καλογρηά...

Ντελαρός, ανώτατος υπάλληλος του κράτους.

"Άλλοτε πρεσβευτής ο ανθρωπος αυτός, σπουδαία προσωπικότητας στο Παρίσι, όπου γός επίσης αρκετές φορές, ήταν ωστόσο ένα σωστό μηδενικό : Ματαιόδοξος, δίχως καμιά σθεναρή ήθικη αρχή στην ψυχή του, κούφιος κυριολεκτικά, επίδοξος, ήλιος, κι' άχρειος, μ' είχε κάνει να τον αηδιάσω πολλές φορές, και σ' πολλές περιστάσεις...

Περιφρονούσε το π'αν, ο έγωισμός του ήταν δίχως όρια, και για ν' άνεξη ψηλότερα στην κοινωνία, δεν δίσταζε να πατήση άπάνω στο κάθε ιερό κι' όσιο!... Βέβαια, για ν' είνε έραστής μου, θά' πη ότι κι' έγω δεν ήμουν καλύτερα του!...

Αυτό όμως, δεν με έμπόδιζε απ' το νά τον ζυγίζω καλά, να τον βρίσκω τέλειον παλάνθρωπο, και να αισθανώμαι γι' αυτόν την περιφρόνησι και την αντίπαθεια της οποίας ήταν αντάξιος!

Η αηδία λοιπόν, πουνιυθα πιά για τον κ. Ντελαρός, ήταν τόση, ώστε σκόπευα με την πρώτη άφορμή να διακόψω οριστικά τις σχέσεις μου μαζί του. "Όπως είπα και πρίν, αρχίζοντας να διψάω για κάτι το πιο υγιές και το πιο σκότειμο στη ζωή μου, έβλεπα συγχρόνως ότι ή ηλικία μου μεγάλωνε, κι' ή καλλονία μου δεν θ' άργούσε να μαραθί...

Σχεδιάζα λοιπόν νά διακόψω οριστικά τις άμαρτωλές κι' εφήμερες αυτές σχέσεις μου, όσο ήταν καιρός άκόμη, κι' όσο ήταν έλκυστική άκόμη ή προσωπικότης μου, και ν' άφοσιωθώ όλόψυχα σ' ένα άσθημα άγνός... σ' ένα άσθημα σοβάσος κι' υγιές, στο όποιο νά βαφτίσω άριστικά την ένοχη ψυχή μου, για νά ζήσω στο μέλλον γαλήνια και τίμια...

Κι' ακριβώς άπάνω σ' αυτή την κρίσιμη για μένα έποχή, έκανα τη γνωριμία του άδόλου εκείνου νέου: Του δικηγόρου Παύλου Φρενιέρ!

Τρεις μήνες πέρασαν άκόμη, απ' την ήμέρα που τον συνάντησα γιά δεύτερη φορά, στο σπίτι της Καρολίνας... Κατά το διάστημα των τριών αυτών μηνών, μιά ή δυο φορές μόνον κατόρθωσα νά τον ξανασυναντήσω... Η ύπερφυσική κι' άνεξηγητη γοητεία, την όποια έξαι σκούσε άπάνω μου αυτός ο νέος, είχε δυναμώσει σέ άνυπόφορο πεία σημείο!

Τόν άγαπούσα ;...

Δέν ξέρω!... Αυτό που ξέρω είνε ότι είχα μεταμορφωθεί όλότελα!... Είχα διάξει βάνουσα σχεδόν, τόν κύριο Ντελαρός... Έπαψα να συγχάζω σέ δεξιότητες και σέ κέντρα διασκεδάσεων... Η ήμέρες μου κυλούσαν μελαγχολικές, κι' ή νύχτες μου άπνεν συχνότατα... Ποθούσα τη μοναξιά, κι' όταν βρισκόμουν μόνη, λαχταρούσα και τόν κ. Φρενιέρ κοντά μου!

Και στο διάστημα αυτό, δέν έπαυα συγχρόνως νά τόν σκέπτομαι ούτε μιά στιγμή...

Τέλος, ένα πρωί, δέν μπόρεσα πεία νά κρατήσω περισσό-

τερο : "Έπρεπε νά τόν δώ με κάθε τρόπο, και νά του μιλήσω, και ν' άκούσω έστω γιά λίγο τη βαθεία και σοβαρή φωνή του...

Στης Καρολίνας, θά' ήταν πολύ άπίθανο νά τόν συναντήσω. Και γι' αυτό άποφάσισα νά πάω, με μιά όποιαδήποτε πρόσαι, στο «Μέγαρο των Δικαστηρίων», όπου ύπρχε βεβαίως σχεδόν ότι θά τόν έβλεπα...

Φεύγοντας απ' το σπίτι μου, περπατούσα κάπως σταθερά... Άλλά όσο πλησίαζα πρός τα δικαστήρια, τόσο ή συγκίνησή μου μεγάλωνε, και τόσο τά γονατά μου λυγίζαν...

"Όταν μπήκα στο μεγάλο χώλλ όπου πληθή δικηγόρων σιγερπερπατούσαν — περιμένοντας τη σειρά της έκδικάσεως των έποθέσών τους—ή καρδιά μου χτυπούσε βίαια... Τά μάτια μου σκοτεινίσαν... Φοβόμουν μήπως άντικρύσω εκεί, εκείνον για τόν όποιο πήγαινα άκριβώς!

"Ερριξα στο πρόσωπό μου

το πυκνό μου βέλο, κι' ή προφύλαξις μου αυτή μούδωσε κάποια ήρεμία ψυχής και μυσταλού... Άρχισα να ψάχνω δεξιά κι' άριστερά, μήπως τόν άντικρύσω κάπου... "Όλες ή έρευνές μου όμως, στάθηκαν άκαρπες... Κι' ένώ έτοιμαζόμουν να φύγω, άπογοητευμένη και βαθεία θλιμμένη, σκέφτηκα νά ρωτήσω κανέναν συνάδελφό του σχετικά με τόν κ. Φρενιέρ...

Τι φυσικώτερο από μιά τέτοια έρώτησι, σέ τέτοιο μέρος;... Και ποιος ήταν εύαιστόν νά με παρεξηγήσει, έστω κι' άν με γνώριζε κάτω απ' τόν πυκνό μου πέπλο ;

—Ο κύριος Φρενιέρ, τη στιγμή αυτή, πρόκειτα ν' άγορεύσει σέ κάποια δίκη! μου άπάντησε κάποιος δικηγόρος, τόν όποιο ρώτησα σχετικά. Η άίθουσα της συνεδριάσεως είνε εκεί άντίκρυ, στην πρώτη πόρτα δεξιά!

Ευχαρίστησα τόν δικηγόρο αυτόν, και χωρίς να διστάσω, βάδισα πρός την πόρτα που μούδειχνε με το δάχτυλό του.

Η αίθουσα στή έπίσημη μί-

κα, άν κι' αρκετά εύρύχωρη, ήσαν αυτόσο πλημμυρισμένη από πλήθος. Δικηγόροι, διάδικοι, μάρτυρες, χωροφύλακες, όλος αυτός ο κόσμος στριμωχνόταν άσφυκτικά εκεί μέσα.

Άνακατεύτηκα κι' έγω με τόν πλήθος αυτό, και με δυσκολία, άλλοτε σπρώχνοντας κι' άλλοτε παρακαλώντας, κατόρθωσα νά φτάσω ως τά κάγκελλα, τά όποια χωρίζουν την έδρα των δικαστών απ' το άκροατήριο. Και τη στιγμή εκείνη ακριβώς, με άνέκφραστη λαχτάρα, άκουσα τόν πρόεδρο του δικαστηρίου νά λέη :

—Ο συνήγορος της κατηγορουμένης έχει τόν λόγο!... "Ορίστε ν' άγορεύσετε, κύριε Φρενιέρ!

Κατασπυκνημένη, έκα μπήσα στα κάγκελλα και προσήλωση το βλέμμα μου στον κύριο Φρενιέρ. Είχε σηκωθεί όρθός, κι' άμέσως άρχισε ν' άγορεύη με μιά θερμή ευγλωττία...

"Οχι και πολύ ώραιος, νεανίας, όμως, άρμονικά βαθύφω-

γραφής, προκάλεσαν τόν όϊκτο και τη ζωντανή συμπάθεια των δικαστών και τού άγωνιούντος άκροατηρίου... Κι' ή βδελυρή μηχανορραφία του άθλίου συζύγου, άποδείχτηκε όλότελα!

Χειροκροτήματα αυθόρμητα δόνησαν την αίθουσα του δικαστηρίου, μόλις ο κ. Φρενιέρ τελείωσε την άγόρευσί του. Οι συνάδελφοί του και τόν πλήθος τόν συνέχαιραν γιά την ευγλωττία του, κι' ο πρόεδρος φανερά συγκινημένος κι' αυτός —ούτε δοκίμασε καθόλου νά έμποδίσει τις θορυβώδεις έκδηλώσεις του πλήθους...

"Όσο γιά την πρώην κατηγορουμένη, ή όποια άδωώθηκε πανηγυρικά, έσφιγγε ή φτωχή τά του παιδάκια της στην άγκαλιά της, και —δακρύβρεχη—δέν ήξερε με τί τρόπο νά έκφράση την άπειρη ευγνωμοσύνη της στον ευγενικό σωτήρα της: Κι' ήταν τόσο ευγενικός μάλιστα ο κ. Φρενιέρ, ώστε την είχε υπερασπίσει έντελώς δωρεάν, έπειδή ήταν πάμπωχη κι' έπειδή ή καρδιά του διψούσε πάντα γιά τη δικαιοσύνη!

"Εγώ, εξακολουθώντας νά βρέχω το μαντήλι μου με τά δάκρυά μου, βάδισα πρός την έξοδο συνταραγμένη... Πρώτη φορά δοκίμαζα νη ζωή μου, τόση πλήμμουρα άγνώστων ως τότε — όσο κι' ευγενικών — αισθημάτων!... Πρώτη φορά είχα άκούσει νά έκφράζονται, σέ τόσο ωραία διάλεκτο και με τόσο θερμή ευγλωττία, παρόμοια ύψηλά αισθήματα!... "Ο κ. Φρενιέρ είχε αναλύσει την κοινωνία, με τις άτέλειές της και με την κρυφή και φανερή διασφορά της... Και σέ πολλά δραματικά σημεία της άγορεύσεώς του, είχα άναγνωρίσει κι' έγω τόν έαυτό μου, με τη σκανδαλώδη ζωή και με τά τόσα έγκληματικά κυριολεκτικώς παρπατώματα μου!

"Ω, Θεέ μου!... Πόσο χαμηλά είχα πέσει λοιπόν, χωρίς καθόλου νά το υποψιάζομαι!... Σε τί ήθικη λάσπη κυλιδόμουν ή ίδια, και πόσες καταστροφές είχα προξενήσει γύρω μου, είτε στους άπελπιμένους απ' τόν έγωισμό μου έραστάς μου, είτε στις συζύγους των και στις οικογένειές των!...

—Ν' άνακουφίζω τούς δυστυχείς τουλάχιστον, τώρα!... Γιά νά εξιλεωθώ κι' έγω, και γιά νά έπανορθώσω επίσης λίγες απ' τις πάμπολλες συμφορές, τις όποιες έσπευρα γύρω μου με τά ένοχά μου πάθη!

(Άκόλουθε)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΕΞΙΛΑΣΜΟΣ

που τόν άνέφεραν οι συνάδελφοί του ως πρότυπο τιμότητος και άφοσίωσεως στο κράτος, ότι άναγκάστηκε νά παραιτηθί από τόν στρατό έπειδή τόν είχαν πιάσει νά κλέβη υπάχαρτιά ;

Ναί, ο ύπολοχαγός Πιέρ Σατιλάκ είχε κάνει αυτή την άτιμία στο Άλγέριο, όπου είχε τοποθετηθί πρίν από δύο μήνες... Πώς τό έκανα αυτό ; "Ούτε ο ίδιος δέν ήξερε...

"Ενα βράδυ, γνωρίστηκε σ' ένα καμπαρέ με μιά χορεύτρια, μιά γυναίκα με σατανική ώμορφιά. Η Γίρμα, έτσι έλεγαν τόν θηλυκό αυτόν διάβολο, είχε ξειτρελλάνει τόν Πιέρ. Πρός χάριν της, ο ύπολοχαγός έπηρε πολ-λούς μισθούς μπροστά, χρεώθηκε ως τόν λαϊμό—και άρχισε νά παίξει, με την άόριστη έλπιδα ότι θά κέρδιζε, και ότι θά μπόρουσε ν' άνταποκριθί στα τρελλά έξοδα της φίλης του. Καταλάβαινε ότι είχε πάρει τόν κατήφορο, ότι προχωρούσε με γοργά βήματα πρός την καταστροφή του. Μά δέν είχε την δύναμη ν' άντισταθί στον κακό του δαίμονα...

Στην αρχή, ή τύχη τόν ευνόησε. "Επειτα, όμως, τού γύρισε τις πλάτες... Κι' ένα βράδυ, στην στρατιωτική λέσχη, κατά την διάρκεια ενός παιχνιδιού με μερικούς συνάδελφους του, ο Πιέρ, άφου έχασε τοίαντα χιλιάδες φράγκα, χωρίς νά δέχη, τρελλός με την σκέψη ότι δέν θά μπορούσε ποτέ νά πληρώσει το χρέος του αυτό—ή οικογένειά του δέν είχε τά μέσα νά τόν βοηθήσουν στην έξαισθητική αυτή περιστασι—έκλεψε στα χαρτιά, γιά νά ξανακερδίσει τά χαμένα...

Οι συνάδελφοί του δέν κατάλαβαν τίποτα.

Μά ο Πιέρ έδειξε τέτοια ταραχή, έγινε ξαφνικά τόσο δέυθυμος και νευρικός, χωρίς δικαιολογημένη άφορμή, άφου το χαρτί άρχισε νά τού γίνεται και πάλι ευνόικό, ώστε οι συνάδελφοί του ύπαπευθήσαν κάτι. Σταμάτησαν τό παιχνίδι και, μετά την άναχώρησι τού Πιέρ, ξανακτύτησαν τά χαρτιά

και βεβαιώθηκαν όριστικά πεία ότι ο Σατιλάκ τούς είχε κλέψει. Τά χαρτιά ήσαν σημαδεμένα.

Την άλλη μέρα, ο διοικητής τού συνταγματος κάλεσε τόν Πιέρ στο γραφείο του.

—Υπολοχαγέ Σατιλάκ, τού είπε, χθές το βράδυ κάνατε μιά κακή πράξι... Μου την κατήγγειλαν οι συνάδελφοί σας...

"Ο Πιέρ άφησε τόν κεφάλι του νά πέση στο στήθος του. Η σιωπή του ίσοδυναμούσε με όμοιολογία.

—Λυπούμαι γι' αυτό που συνέβη! συνέχισε ο διοικητής. Λυπούμαι και γιά σας, έπειδή καταστρέψατε τό μέλλον σας, και γιά τόν πατέρα σας, που είχα την τιμή νά τόν γνωρίσω άλλοτε. Δέν θά σας παραπέμψω στο Στρατοδικείο, γιά νά μη έκτεθί τό οικογενειακό σας όνομα. Και εγώ ύπόσχομαι νά κρατήσω μυστική την θλιβερή αυτή ύπόθεσι... Σας παρακαλώ, όμως, νά μου ύποβάλετε ως αύριο τό πρωί την παραίτησί σας από τό στρατό...

...Και νά γιατί ο Πιέρ Σατιλάκ ξαναγύρισε στην Γαλλία, στο χωριό του, άπλος πολίτης πεία...

Δέν είχε άναγγείλει άκόμα στους γονείς του την τρομερή ειδησι... Δέν τούς είχε γράψει τίποτα γιά την έπιστροφή του... Και γι' αυτόν τό λόγο στεκόταν άκίνητος έξω από τό πατρικό του υπήτι, χωρίς ν' άποφασίσει νά χτυπήσει την πόρτα...

"Ωστόσο, έπρεπε ν' άνακρινώσει μιά ώρα άρχίτερα στους γονείς του τί είχε συμβή. "Είπρεπε νά τούς πη την ντροπή του... Και ύστερα, εκείνοι άγ άποφάσιζαν γιά την τύχη του...

Και ο Πιέρ, με μιά άπότομη χειρονομία, τράθηξε τό κουδούνι της πόρτας...

—Υστερ' από μιά ώρα, ο Πιέρ έβγαίνει σάν τρελλός από τό σπίτι. Οι γονείς του τού έκαναν την ύποδοχή που περιμένα...

Στην αρχή, δέν ήθελαν νά πιστέψουν τόν γιού τους. Νόμιζαν ότι ο Πιέρ ζητούσε ν' άστειευθί... Μά όταν βεβαιώθηκαν και οι δυο ότι τούς έλεγγε την αλήθεια, έμειναν σάν κεραυνόπληκτοι. Στην δδνηρή αυτή σκηνή δέν παρευρίσκονταν και ή μικρότερες αδελφές τού Πιέρ. "Ο τώος άξίωματικός φρόντισε νά τις άπομακρύνι από τό δωμάτιο, πρίν μιλήσει.

Ο γέρο συνταγματάρχης συνήλθε πρώτος από την ταραχή του.

—Εσύ ο γιός μου, ένας κλέφτης! τραύλισε. Άκόμα δέν μπορώ νά τό πιστέψω! Μου φαίνεται ότι θλέπω ένα κακό δεινό...

—Πές μας, Πιέρ, ψιθύρισε και ή μητέρα με ίκετευτική φωνή, ότι δέν είνε αλήθεια όλα αυτά...

Καί ο Πιέρ, καταλαβαίνοντας ότι δέν είχε πεία νά νιώσει τίποτα στο σπίτι του, έφυγε σάν τρελλός.

"Όλο τό άπόγευμα περιπλανήθηκε στα περίχωρα τού χωριού, κάτω από τό χιόνι που άρχισε νά πέφτει ψιλό-ψιλό, χωρίς νά ξέρη ούτε ο ίδιος πού πηγαίνει. Κατά τόν βράδυ, τά βήματά του τόν ώδήγησαν και πάλι μηχανικά στο πατρικό του σπίτι... "Ηθελε, πρίν φύγη γιά πάντα από την Γαλλία, πρίν ξεκινήσει γιά τό άγνωστο—γιά νά κρύψη την ντροπή του σέ μιά μακρινή χώρα, στην όποια κανείς δέν τόν ήξερε,—νά δη γιά τελευταία φορά τό σπίτι που γεννήθηκε, εκεί που πέραςσε άμέριμνα τά πρώτα παιδικά του χρόνια, εκεί που άπνεν τούς γονείς του και τις αδελφές του εκμυθνεσιμένους από την άπελπισία...

"Ανοίξε την πόρτα τού κήπου σιγά-σιγά και προχώρησε, σκυμμένος πίσω από τούς χιονισμένους θάμνους. Ένα παράθυρο ήταν φωτισμένο στο σπίτι: Το παράθυρο της μητέρας του. "Ο Πιέρ στάθηκε. Δέν μπόρεσε νά προχωρήσει πρσιόσσοτερο. Τά γονατά του λυγίζαν...

Ξαφνικά παρουσιάστηκε μπροστά του ο πατέρας του. "Ο Πιέρ θανάτρωσε, όταν άντίκρουσε τη φυσιογνωμία του. Πόσο είχε αλλάξει μέσα σέ λίγες ώρες!

—Τό ήξερα, Πιέρ, ότι θά έρχόσουν και σέ περίμενα! είπε ο γέρο συνταγματάρχης. Άν κουσε τί σου είπα ή μητέρα σου; "Καλύτερα είχα νά μάθω ότι πέθανες!... "Ηθελα λοιπόν, νά σέ δώ γιά νά σου πω ότι...

"Ο πατέρας δέν μπόρεσε νά συνεχίσει. Τά δάκρυα τού έπληξαν την φωνή. Άποτελείωσε, όμως, την φράση του με μιά χειρονομία: "Εθγαλε από την (Η συνέχεια εις την σελ. 1510)

Και τό χιόνι έπεφτε άργά, βουβά, πειθικά !...

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ

Ο Ζιλμπέρ Βερνέ κύτταξε πέρα τη θάλασσα, μ' ένα θολό βλέμμα κι' έπειτα στέναζε πικρά, σάν άνθρωπος που αγωνιζόταν να κρατήσει κρυφό κάποιο τραγικό μυστικό του.

— Έ, νά, είπε τέλος, Τώρα που πέρασαν όλες εκείνες ή κακές μέρες, θα προσπαθήσω νά σάς διηγηθώ την παράξενη ιστορία μου... Άκούστε: ύστερ' από το θάνατο τού πατέρα μου, ή οίκονόμειά μας σκόρπισε δώ κι' έκει κι' εγώ θρέφτηκα έτσι ολομόναχος στο Παρίσι μ' ένα σωρό διπλώματα και δίχως ένα φράγκο στην τσέπη. Ένας θεός μου τότε με δώρησε νά θρώ μιά θέσι σ' ένα γραφείο με 1200 φράγκα το μήνα. Μπόρεσα λοιπόν νά εγκατασταθώ σ' ένα μικρό δωμάτιο, στο τελευταίο πάτωμα ενός μικρού και παλιού ξενοδοχείου, σ' ένα άπομορο και ήσυχο δρόμο. Γιατί άραγε διάλεξα αυτό τον δρόμο, αυτό το ξενοδοχείο, αυτό το δωμάτιο; Έξηγησε μου, άν μπορείτε, αυτό το μυστήριο! Έτσι το είχε θελήσει ή μοίρα; Ποιός ξέρει!...

Άπέναντι στο παλιό ξενοδοχείο μου, ήταν ένα άλλο, πιό παλιό, πιό ήσυχο, πιό μυστηριώδες. Κι' έκει, στο πέμπτο πάτωμα, σ' ένα απλό κι' άμορφο δωμάτιο, καθόταν μιά θελκτική γυναίκα... Άπ' το παράθυρό μου έβλεπα όλη τη ζωή της, παρακολουθούσα όλες τις κινήσεις της, ήξερα όλες τις ιδιοτροπίες της, γιατί εκείνο το καλοκαίρι μ' είχε πιάσει μιά άρρωστη περιέργεια. Καθόμουν άδρες δόκλινες μέσ' από το παράθυρο και κατασκόπευα την όμορφη γειτόνισά μου. Πώς την έλεγαν; Ποιά ήταν; Δεν ήξερα τίποτε... Μά κι' ούτε ήθελα νά μάθω. Αυτό το μυστήριο με έστρέλλαινε, μοδ' έδινε μιά παράξενη χαρά. Τί έκανε αυτή ή γοητευτική γυναίκα; Θά ήταν ίσως δακτυλογράφος, γιατί το θράδυ, πολλές φορές, άκουγα τά χτυπήματα μιάς γραφομηχανής. Μά ποδ' έγραζόταν, Δεν ήξερα τίποτε. Έκείνο ποδ' έβλεπα ήταν ότι ζούσε μόνη της, ότι αγαπούσε τά λουλούδια κι' ότι πολλές φορές, όταν το θράδυ ήταν ζεστό και μυρωμένο, ξαπλώνόταν έναστρονικά στην πολυθρόνα της κι' έβλεπε έκουβε το πρόσωπο της μέσα στα χέρια της κι' έκλαιγε θουβά, από μιά ανεξήγητη λύπη. Υπέφερε από τη μοναξιά της; Τί νά είχε άραγε;

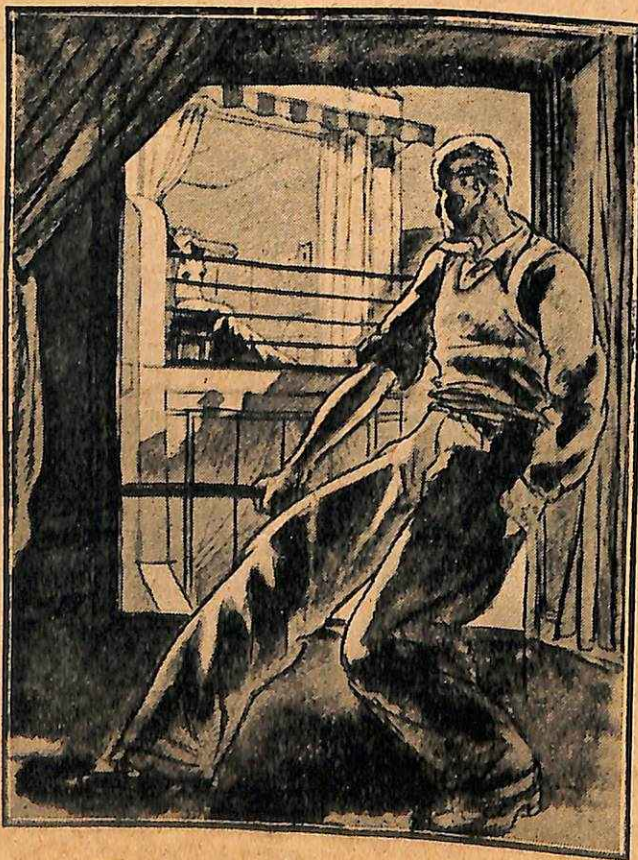
Αυτά τά θουβά κλάματά της κοάτησαν όλο τον Αυγούστο. Η όμορφη νέα άποτελούσε πειά ένα άναπόσπαστο μέρος της ζωής μου. Την αγαπούσα; Ναι... παράφορα! Μά ήμουν δειλός, άπειρος, μόλις είκοσιέντε χρόνων και δεν τολμούσα νά

της μιλήσω, ούτε νά θρώ στο παράθυρο, την ώρα που εκείνη κύτταξε μ' ένα μελαγχολικό και όνειροπόλο βλέμμα τον έρημο δρόμο... Την αγαπούσα! Ό, ναι! Τρελλά, όπως μπορεί νά λατρεύη κανείς μιά γυναίκα, γιά πρώτη φορά...

Ένα θράδυ όμως, γυρίζοντας στο δωμάτιό μου, είδα τά παραθυρόφυλλά της κλειστά. Θέέ μου! Είχε φύγει λοιπόν; Απομένει σάν χαμένος μπροστά στο σκοτεινό παράθυρο, κάνοντας ένα σωρό τρελλά σχέδια. Μόλις θά την ξανάβλεπα, θά της μιλούσα γιά τον έρωτά μου, θά την έκανα φίλη μου, θά την παρηγορούσα, θά την έσφιγγα στην άγκαλιά μου...

Πόση ώρα είχα καθήσει έκει μέσ' απ' το παράθυρο; Ποιός ξέρει... Ήταν όμως περασμένα μεσάνυχτα, όταν άξαφνα φωτίστηκαν ή γυρίλλες τού άπέναντί παραθύρου. Ήταν εκείνη! Είχε γυρ'σει! Μά δεν ήταν μόνη. Κάποιος, ένας άγνωστος, ήταν μαζί της...

Η «άγαπημένη μου», όπως την έλεγα, άνοιξε σέ λίγο τά παραθυρόφυλλα και τότε, μέσα στο φωτισμένο δωμάτιό της, είδα ένα ύψηλόσωμο νέο, με στενόμακρο κι' άχρό πρόσωπο. Αυτός ο άνθρωπος, από την πρώτη ματιά που τού έρριξα, δεν μοδ' έκανε καλή εντύπωση. Μά εκείνη τον περιποιόταν με τρυφερότητα, τον άγκάλιαζε και τον φιλούσε με πάθος στο στόμα και τον κύτταξε στά μάτια, σάν μιά γυναίκα που ήταν έτοιμη νά θυσιασθή γιά τον

Έπειτα, έμπαινε μέσα κι' έκλαιγε, έκλαιγε σάν τρελλός...

έρωτά της...

Ο Ζιλμπέρ Βερνέ σάπασε λίγες στιγμές, σάν νά ήθελε νά κρύψει το παράξενο τρεμούλιασμα της φωνής του. Έπειτα, χλωμός, με μιά λάμψη τρέλλας στά μάτια, έξακολούθησε την άλλοκοτη ιστορία του:

— Εγώ τότε κρύφτηκα, όσο μπορούσα καλύτερα, γιά νά μ' έδουν κι' άρχισα νά παραμονεύω κάθε κινήσή της, σάν νά ήταν μιά άπιστη σύζυγος που ήθελα νά πιάσω έπ' αυτοφώρω. Τότε είδα λοιπόν νά πίνουν δυο τρία ποτηράκια λικέρ, νά φιλιούνται κάθε τόσο κι' ύστερα, χωρίς καμιά ντροπή, νά θγαίνουν άγκαλιασμένοι στο μπλκόνι, πάνω από το σκοτεινό τανόραμα της κοιμισμένης πόλεως. Έπειτα, μπήκαν πάλι μέσα, έκλεισαν τά παραθυρόφυλλα και τράβηξαν τή θαρειά και χοντρή κουρτίνα. Δεν έβλεπα πειά τίποτε. Μά έμάντευα πολλά... Κι' έμεινα έτσι, με στεγνά χείλη, ως τά έξημερώματα, έκει μπροστά στο κλειστό παράθυρο της «άπιστης», κάνοντας τρελλά σχέδια γιά μιά σκληρή, άπάνθρωπη έκδίκη.

Α! Τί νύχτα ήταν εκείνη! Τί νύχτα! Όταν θύηκε ο ήλιος, έπεσα και κοιμήθηκα μ' ένα θαρδύ ύπνο, γεμάτο έφιάλτες... Έπειτα, όταν έξύπνησα, είχα γινεί άλλος άνθρωπος. Είχα πάρει πειά την απόφασή μου. Έπρεπε νά έκδικηθώ. Κι' έκδικήθηκα. Παρακολούθησα τό φίλο της «άγαπημένης μου». Πήγα στά κέντρα που σύχναζε έμαθα από τά γκαρσόνια ποι-

ός ήταν, γνώρισα μερικούς φίλους του κι' όταν ήμουν πειά βέβαιος ότι το ένστικτό μου δεν με είχε ξεγελάσει κι' ότι ήταν στ' αλήθεια ένας ύποπτος άνθρωπος αυτός ο Ραούλ Ντρεφύ, όπως τον έλεγαν, τον πρόδωσα ένα θράδακι στην άστυνομία. Ο Ραούλ Ντρεφύ ήταν λαθρέμπορος ναρκωτικών κι' εκείνο τό θράδυ άκριδώς είχε στην τσέπη του ένα πακετάκι με μιά άσπρη σκόνη...

Δεν έέρω τώρα τί άπόγινε. Είχα φοβηθ' γιά την τόλη μου και δεν είχα παρακολουθήσει τη σύλληψή του. Μά θά είχε πείσει γιά καλά στά χέρια της άστυνομίας, γιατί δεν ξαναφάνηκε πειά στο δωμάτιό της «άγαπημένης μου».

Εκείνη, καθόταν τώρα άδρες δόκλινες στο παράθυρο και τον περιέμενε με άγανά. Έπειτα, έμπαινε μέσα κι' έκλαιγε, έκλαιγε σάν τρελλή... Είχε χάσει πειά την δροσερή όμορφιά της. Ήταν χλωμή, άνήσυχη, με τά μάτια κόκκινα από τά δάκρυα, με νεύρικές κινήσεις και άπότομες και ξαφνικές άποφάσεις.

Η μοναξιά της την τρώαζε. Κι' όμως είχε ξαναγυρ'σει στη μοναξιά της. Νόμιζε ότι ο Ραούλ Ντρεφύ την είχε ξεγελάσει. Νόμιζε πως ο σκοπός του ήταν νά την καταστρέψη κι' ύστερα νά την παρατήρη στην τύχη της. Δεν ήξερε τί άνθρωπος ήταν. Η άγάπη της την είχε τυφλώσει. Και τώρα είχε θυσιάζει σέ μιά μαύρη λύπη που με φόδιζε...

Ένα θράδυ, ύστερ' από μιά έβδομάδα, στις 30 Αυγούστου τού 1926, ή «άγαπημένη μου» γύρισε στο δωμάτιό της κρατώντας πάνω στο στήθος της σπασμωδικά την τσάντα της. Τό πρόσωπό της είχε μιά τραγική έκφραση. Βλέποντάς την, νόμιζε κανείς πως είχε μπροστά του μιά έτοιμοθάνατη. Μά και κάθε άλλη γυναίκα στη θέσι της, θά ήταν έτσι χλωμή κι' άπελπιμένη. Εκείνο τό άπόγευμα ή έφημερίδες έγραφαν κάτι παύ-όμολογώ—πως δεν τό περιμένα. Ο Ραούλ Ντρεφύ είχε άναγκαστή νά όμολογήσει ένα φόνο που είχε κάνει στη Μοντ-μάρστρο. Όλες λοιπόν ή έφημερίδες δημοσίευσαν τη φωτογραφία του κι' έγραφαν πως ή άστυνομία ψάχνει νά θρη τά ίχνη μιάς μυστηριώδους φής του, με την οποία είχε συνδεθ' τον τελευταίο καιρό... Αυτή ή είδησις άφορούσε την «άγαπημένη μου». Αυτή ήταν ή φίλη τού Ραούλ Ντρεφύ. Η υπόθεσις είχε πλεχτή με τον πιό τραγικό τρόπο... Ποτέ μου δεν περιμένα μιά τέτοια συνέπεια της τρέλλας μου.

Εκείνη λοιπόν, άνοιξε δυο τρεις φορές την τσάντα της και τέλος έβγαλε με φόβο κάτι από μέσα και τό άκούμπησε πάνω στο τραπέζι. Έπειτα έκλεισε τά παραθυρόφυλλα κι' ύστερ

— Έπειτα, έμπαινε μέσα κι' έκλαιγε, έκλαιγε σάν τρελλός...

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Ο κ. Ν. Κ. (Πειραιεύς) μ' άπαντά:

«Άγαπητή «Οικογένεια»:

Σας συγχώρω διά την έρευνάν σ' ας. «Ποιά εινε ιδανική σύζυγος», ή όποια και πρωτήν χαρά μου.

τότυπος και ώφέλιμος εινε, διότι από τάς άπαντήσεις των άναγνωστών σας θά διηγηθ' κανείς νά θγάλη ένα συμπέρασμα, ποιά αντίληψη επικρατεί μεταξύ των νέων διά τον γάμον και έν γένει διά την οικογενειακή ζωήν. Και ήδη άπαντώ:

«Ιδανική σύζυγος! Μά ή σύζυγος ετάχθη ιδανική από την ίδια τη φύσι. Τά φυσικά προτερήματα με τά όποια έπικρασθή, την καθοδηγούν, την σπρώχνουν, μπορεί νά πη κανείς, στον προσορισμό της, στην άποστολή της. Τώρα άλλο αν έξαφύγει τού προσορισμού της» αλλά και σ' όλη αυτή, δυστυχώς γιά μ'ας, έλαττω εινε ο άνδρας, έκτός έλαχίστων περιπτώσεων.

Κατά την αντίληψήν μου μιά κοπέλλα συμπληρωτική, όλίγον μορφωμένη και με ήθικώς άρχάς, δύνανται νά γίνη ιδανικωτάτη σύζυγος άρκεί ο νέος με τον όποιον θά συνδεθ' νά έχη έπιβλητικόν χαρακτήρα και έπ'ανωσων της θέσεώς του ως σύζυγος.

Μ' έκτίμησε Ν. Κ.»

*** Ο κ. ΑΛΩΝΙΣ ΒΕΡΝΑΛΗΣ (Κόρινθος) μ'ας γράφει:

«Άγαπητή «Οικογένεια»,

Νά ένα έρώτημα στο όποιο θά διστάζε ν' άπαντήσει κι' αυτός ο Πόλ Μπουσέ, με όλο πούρη γνώσεσι και φυσιογνωσία την γυναίκα όσο κανένας άλλος.

«Παρ' όλο πού τό θέμα αυτό—όπως και κάθε κοινωνικό—χρειάζεται πλατεία σύζητησι άπ' όλες τους τις πλευρές, έν τούτοις, μη μποντας νά κάμω διαφωτιστά, γιά τι ο χώρος τού περιοδικού σας εινε πολύτιμος, αναγκάζομαι νά γράψω

πο λίγο έσθση τό φώς. Ο Ζιλμπέρ Βερνέ, άπέφυγε τη ματιά μου, στο σημείο αυτό της άφηγησεώς του, και κύτταξε πάλι πέρα τη θάλασσα.

—Τό πρωτό, έξηκολούθησε κατόπιν, με τραγική φωνή, θρη-όταν την «άγαπημένη» μου έακρη στο κρεβάτι της. Είχε σ'αυτήν κορμίστη με μιά ίσχυρη δόσι ναρκωτικού. Κι' ο άνθρωπος που την είχε σκοτώσει, δεν ήταν ο Ραούλ Ντρεφύ, αλλά εγώ! Εγώ είχα σκοτώσει γιάτί γάμ'οι!... Και νά γιάτι καμιά πειά έρωτική περιπέτεια δεν μπορεί νά συγκινήσει την καρδιά μου, τη ματωμένη μου καρδιά, που δεν θά θρη ποτέ λίγη χαρά, λίγη εύτυχία.

ΟΝΤΙΑ ΚΑΜΠΙΕ

με λίγα λόγια την γνώμη μου. «Γιά μένα ή ιδανική σύζυγος εινε καίνη πού έχει νοήσεσι, γνώσεσι και μελωσθήσθι βαθειά την συγχρονη μεταπολεμική ζωή, άπ' όλες της τις πλευρές.

«Αναμφιβόλως μιά τέτοια γυναίκα δεν θά εινε παρά ή ιδεώδης σύζυγος. Θάνα άνεπηρέαστη από κάθε σκέψη ταπεινής και θά συμερίζονταν τον πόνο μου, όπως και την χαρά μου.

«Αν κάποτε θρεθώ στην άνάγκη νά ακολουθήσω κάποιο άλλο δρόμο, πού μου προτάζει ή μοίρα, αυτή, αναμφιβόλως θά μ' ακολουθήσει κανένα παρόπινο παρό. Η σέψις μου θάνα ή σέψις της. Δεν με μέλει αν εινε φτωχή και ταπεινή σ'α κάλλη. Αιτή θάνα γιά μένα ή ιδεώδης γυναίκα. Ίσως γιά τον έλλον νά μ'ην εινε. Μ: υπ'ως κάθε άνθρωπος δεν εινε και ένας κόσμος;

Με πολλή έκτίμησι «Αδωνις Βερνάλης»

Φίλος μας με τό ψευδώνυμο «ΛΑΚΗΣ» μ'ας γράφει, μεταξύ άλλων:

«Άγαπητή μου «Οικογένεια». Η

λαίμα μ' εγώ κάποια γυναίκα. Της είπα: «Εινε παράξενο» κι' όμως μοδ' φαίνεται πως ως τά τώρα, εσένα μόνο είχα όνειρευτή. «Γιά πές μου πως;» με ρώτησε εκείνη. «Αυτό δεν θά μπορούσα νά στο πώ. Μονάχα, όταν σε είδα, καταλαβαίνω».

«Έλεγα την αλήθεια. Κ' είπα ξανά τά ίδια λόγια κι' άλλες φορές» άγγέλις και σέ μέγαρες, σέ στρίγγιες κι' Αφροδίτες. Κι' έλεγα κάθε φορά αλήθεια, δια αλήθεια.

Πατή ή εικόνα ή θεική, ή ιδανική που ίσως νομίζουμε πως πλάσαμε, εινε ένα πλαίσιο άνοιχτό σέ κάθε άγαπημένης την εικόνα.

Τελειώνω εδώ. Γιατί κανείς, πιστεύω, δεν θά με ρωτήσει: «Τότε, γιάτι άγατάμε αυτή ή έκείνη τη γυναίκα;» Κανείς δεν ρώτησε ποτέ γιάτι εινε ή θάλασσα πλατειά... Ούτε γιά πούιν ο ήλιος λάμπει.

Κώστας Ζερβίκης

*** Ο κ. Ν. Ε. (Πειραιεύς) μ'ας γράφει:

«Άγαπητή «Οικογένεια».

«Εγώ θεωρώ ως ιδανικό τίποτ' άλλο πού την γυναίκα έκείνη που πρώτα άπ' όλα θά μπορ' νά με

καταλαβαίν, έτσι πού νά υπάχει ημερήσις συνεννόησις μεταξύ μ'ας. «Υστερα θέλω νά υπάχη μεταξύ μ'ας άμοιβάδα, έρωτα και άγάπη, συμπάθεια και ώλληλοεκτίμησις, ειλικρίνειας όμως. Και τέλος θέλω ή γυναίκα μου νά μπορ' εις άντιστάθμισμα των έλευθεριών και της πόττητος, των έλευθ' θά άπολαύων, νά εργάζεται (κατά τό δυνατόν) και νά προσφέρει και αυτή κάτι στη βελτίωσι της συζυγικής ζωής.

Ν. Ε.»

*** Ο κ. Κ. Γ. (Θεσσαλονίκη) μ'ας άπαντά:

«Άγαπητή «Οικογένεια»,

Ζητείς νά σο γράψουμε ποιά εινε ή ιδανική σύζυγος. Άλλά, άγαπητή «Οικογένεια», λέγοντες «γνήσις έννοησις» σχεδόν πάντοτε, αν όχι πάντοτε: την έπιπορευότητα, την αστάθειαν, την περιεργαίαν, την ύποκρισίαν, την έλπίστικαν την α-περιμετρον φιλαρέτιον, τον άκατονόμαστον έγωισμόν και ίδίως την έ-

ΛΑ

(Τι άπαντεούν οι νέοι μας)

δωρητικότητα. Πώς λοιπόν κατόπιν τούτων όλων γινή τις δέξιαντα νά εινε ιδανική; Όσον άφορ' δε τον ιδανικό γάμο, ή ή ύπαρχούσης ή δανικής σύζυγου, και ούτος δεν ύφίσταται έν τη πραγματικότητα.

Μεθ' ύπολήψεως Κ. Γ.»

*** Ο κ. ΑΘ. ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΥ (Κόρινθος) μ'ας γράφει:

«Άγαπητή «Οικογένεια».

«Πρώτα σας λέω πως είμαι κι' εγώ ένας νέος πού σ'ας διαβάσω κα' σ'ας έστύλω και πού περιφρανεύομαι γιάτι έχω όλη τη σειρά σας ως και τού «Μπουκέτου» χροσάδετη στη βιβλιοθήκη μου.

«Διαβάζοντας όμως τό έρώτημα: «Ποιά εινε ή ιδανική σύζυγος;» σ'αυτοίς γιάτι άπ' ας νά νά νά ρωτούσατε: «Ποιον εινε κατά τη γνώμη σας τό ιδεώδες κρέας;» ή «Ποιον ζώον σας άρέσει καλύτερα τό κρέας του;... Τότε θάχετε μιά πρώτη τάξεως έπιτυχία!...

«Γιατί και ή γυναίκα εινε... κρέας — άρκεί της λείπει ή σέψις — ένα πλευρό (έτσι γράφει ή Παλαιά Διαθήκη) κρέας θά εινε, άμορφο, πολύ γλυκό, αλλά πού γρήγορα χαλάει, έλλείπει καταλλήλου φηγεύου!... Ψέμαπα;...

Τό έτερον ήμισυ, ή σ'ας έκ της σ'ας μ'ας, τότε μόνο θάνα ή ιδανική σύζυγος, όταν έξοι νά σ'επτεται, διότι ή σέψις εινε ή ψηζή, ο άέρας, πού τη ζωογονεί, πού την κάνει άειόλατρευτη... άλλα πού;...

Μετ' άπείρου έκτίμησεως Α.Θ. Κλεοβούλου

*** Φίλος μας με τό ψευδώνυμο «ΕΝΗΤΕΜΕΝΟΣ» (Θεσσαλονίκη) μ'ας γράφει:

«Άγαπητή «Οικογένεια».

Σαν άναγνώστης σου κι' εγώ, σοδ' στέλλω την γνώμη μου πάνω στο ζήτημα της ιδανικής σύζυγου. «Ακούω ως ιδανική σύζυγο θεωρώ την γυναίκα που θά μου χαρίσει όλη, κα' όλη τη θέρη της καρδιάς της και θά μπορέσει νά διαλύσει ένα σύννεφο πού μ' άλλοσε μιά γυναίκα πρδότες μ'ας ένδεκατοίς άγάπης μου.

«Έκείνη λοιπόν πού θά νοήση τον έαυτό της ίκανά νά κάνει από τό έργο και π'α ίσως νά βρεσμεται π'αυτή κοντά σου, άς μου τό γνωρίση καταλλήλως.

Μετά της «Ενητεμένου»

*** ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ τεύχος άλλες άπαντήσεις άναγνωστών μ'ας.

δωρητικότητα. Πώς λοιπόν κατόπιν τούτων όλων γινή τις δέξιαντα νά εινε ιδανική; Όσον άφορ' δε τον ιδανικό γάμο, ή ή ύπαρχούσης ή δανικής σύζυγου, και ούτος δεν ύφίσταται έν τη πραγματικότητα.

Μεθ' ύπολήψεως Κ. Γ.»

*** Ο κ. ΑΘ. ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΥ (Κόρινθος) μ'ας γράφει:

«Άγαπητή «Οικογένεια».

«Πρώτα σας λέω πως είμαι κι' εγώ ένας νέος πού σ'ας διαβάσω κα' σ'ας έστύλω και πού περιφρανεύομαι γιάτι έχω όλη τη σειρά σας ως και τού «Μπουκέτου» χροσάδετη στη βιβλιοθήκη μου.

«Διαβάζοντας όμως τό έρώτημα: «Ποιά εινε ή ιδανική σύζυγος;» σ'αυτοίς γιάτι άπ' ας νά νά νά ρωτούσατε: «Ποιον εινε κατά τη γνώμη σας τό ιδεώδες κρέας;» ή «Ποιον ζώον σας άρέσει καλύτερα τό κρέας του;... Τότε θάχετε μιά πρώτη τάξεως έπιτυχία!...

«Γιατί και ή γυναίκα εινε... κρέας — άρκεί της λείπει ή σέψις — ένα πλευρό (έτσι γράφει ή Παλαιά Διαθήκη) κρέας θά εινε, άμορφο, πολύ γλυκό, αλλά πού γρήγορα χαλάει, έλλείπει καταλλήλου φηγεύου!... Ψέμαπα;...

Τό έτερον ήμισυ, ή σ'ας έκ της σ'ας μ'ας, τότε μόνο θάνα ή ιδανική σύζυγος, όταν έξοι νά σ'επτεται, διότι ή σέψις εινε ή ψηζή, ο άέρας, πού τη ζωογονεί, πού την κάνει άειόλατρευτη... άλλα πού;...

Μετ' άπείρου έκτίμησεως Α.Θ. Κλεοβούλου

*** Φίλος μας με τό ψευδώνυμο «ΕΝΗΤΕΜΕΝΟΣ» (Θεσσαλονίκη) μ'ας γράφει:

«Άγαπητή «Οικογένεια».

Σαν άναγνώστης σου κι' εγώ, σοδ' στέλλω την γνώμη μου πάνω στο ζήτημα της ιδανικής σύζυγου. «Ακούω ως ιδανική σύζυγο θεωρώ την γυναίκα που θά μου χαρίσει όλη, κα' όλη τη θέρη της καρδιάς της και θά μπορέσει νά διαλύσει ένα σύννεφο πού μ' άλλοσε μιά γυναίκα πρδότες μ'ας ένδεκατοίς άγάπης μου.

«Έκείνη λοιπόν πού θά νοήση τον έαυτό της ίκανά νά κάνει από τό έργο και π'α ίσως νά βρεσμεται π'αυτή κοντά σου, άς μου τό γνωρίση καταλλήλως.

Μετά της «Ενητεμένου»

*** ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ τεύχος άλλες άπαντήσεις άναγνωστών μ'ας.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΤΡΕΜΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ
ΕΠΙ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ Γ'

ΤΩΝ Α. SIMOND ET M. C. POINSOT

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Προσθέτουν μάλιστα, ότι κάθε φορά που συμμετείχε ο αυτοκράτωρ στα «Κυνήγια των Ζαρκαδιών» αντικαθιστούσαν τις κοπέλλες του ημικόσμου, καλλιτέχνιδες του θεάτρου και συχνά κυρίες της αριστοκρατίας.

Μά τότε το κυνήγι γινόταν πιο λεπτό, πιο ευγενικό, λιγότερο άγριο. Οι άνδρες μεταμφιεζόντουσαν σε λύκους και λιοντάρια κι' η κυρίες σε αντιλόπες, γαζέλλες, κτλ. Είχαν μάλιστα και μουσική—ένα κονσέρτο που το έδιναν τυφλοί μουσικοί.

Τα «Κυνήγια των Ζαρκαδιών» είχαν και συνέχεια: «Το ψάρεμα των Κογχυλιδών».

Και ιδού πώς: «Όταν στα κυνήγια αυτά τις κοπέλλες του ημικόσμου τις αντικαθιστούσαν κυρίες της αριστοκρατίας, τα πράγματα, όπως είπαμε, γινόντουσαν με περισσότερη λεπτότητα.

Μιά μέρα μάλιστα κάποια δούκισσα είπε:

—Είπε διασκεδαστικά τα κυνήγια αυτά! Μά θα έπρεπε να κάνουμε και λουτρό κατόπιν.

Ο οργανωτής συνταγματάρχης είχε τότε μία έμπνευση: Διέλεξε στα περίχωρα του Λόζ, στις όχθες του Σηκουάνα, μία άγροικία, την οποία νοίκιασε και τη γέμισε από μικρά κούσκια. Έτσι, όταν το κυνήγι τελείωνε και οι κυρίες άλλαζαν τα δέρματα που φορούσαν με μοσχοβολήματα πενιούρα—τα οποία ωστόσο δεν τις απάλλασαν εντελώς από τη δυσάρεστη μυρωδιά του τομαριού—τις μετέφεραν με άμαξια στην άγροικία του Λόζ. Κ' εκεί, έπαιρνε ή καθιέται το μπάνιο της.

Στην αρχή, μετά το μπάνιο, οι κυρίες έφευγαν. Έπειτα όμως, σιγά-σιγά, άρχισε να τοξ άρέση, να κοιμούνται μερικές ώρες εκεί, να προγευματίζουν και να παίρνουν εν' άλλο μπάνιο το δειλινό.

Αυτό το δεύτερο μπάνιο, το παρακολουθούσαν κι' οι καθαλιέροι, οι οποίοι σε λίγο ριχνόντουσαν κι' αυτοί μέσα στο νερό. «Όλος ο κόσμος ήταν τώρα ξεκούραστος, φρέσκος, ευδιάθετος και—πρέπει να το πούμε τάχα—έτοιμος να ξαναρχίσει το γλέντι της νύχτας. Και σιγά-σιγά ήρθε καιρός που έχασαν όλοι τα κουτούμια του μπάνιου για ν' απολαμβάνουν καλύτερα τη εσοσιά των νεράν και τάν...νυμφή! Και ήρθε κι' άλλος καιρός, που φαντάστηκαν κι' άρχισαν να παίζουν ένα χαριτωμένο παιχνίδι, το έξη: κάθε κυρία, πέφτοντας στο νερό, εφοδιζόταν μ' ένα κοχύλι. Οι κύριοι ψαράδες

ριχνόντουσαν κατόπιν ζιγίσω της και προσπαθούσαν να της το αρπάξουν μ' οποιοδήποτε τρόπο. Αυτό, φαίνεται, ήταν πολύ διασκεδαστικό.

«Φανταζόμαι—γράφει κάποιος από αυτούς τους ψαράδες—τις ωραίες νέμφες του ανατόρου του Φονταινεμπλώ και των κήπων του, γυνινές και ζωντανές: Στήθη φιλιεμένα, σκληρά και τρυφερά, μαλλιά σγουρά, λιμένα κι' ελεύθερα, που χάρειναν υπέροχους όμιους. Ύπνηχαν εκεί ξανθές, που η σάρκα τους ήταν άσπρη σαν το γάλα, μελαχρινές μ' επιδερμίδα χρυσοκίτρινη! Ύπνηχαν κοπέλλες ψηλές, λεπτές, λυγρές, που λύνζαν σαν το καλάμι!...».

Μιά μέρα, ένας πυροβολισμός ρίχτηκε στις λουόμενες

του Λόζ... Η ιστορία εδώ από ρόζ γίνεται κόκκινη. Μά ως διηγηθούμε τα πράγματα με τη σειρά τους.

Εκείνη την εποχή, κατοικούσε στο Άμπλόν ένας ένωμοτάρχης χήρος και συνταξιούχος, που ζούσε μαζί με την κόρη του Λουκία, μία κοπέλλα δεκάξη χρονών. Ήταν ένας καλός και τίμιος άνθρωπος, που το έφτανε η συνταξούλα του, που καλλιεργούσε το χωράφι του και που ψάρευε—δχι βέβαια «κογχυλικά», μά τ' άθωα ψαράκια του Σηκουάνα.

Η Λουκία ήταν λεπτή, γοητευτική, με πόδια σταχτομπούτας, με χέρια νεραϊδένια, με μαλλιά ναιάδος, με μάτια αγέλου, γαλάζια και γλυκά. Τη σεβόντουσαν εξ ένστικτου στο

Φονταινεμπλώ, μολοντί δηλ' η αυτοκρατορική φρουρά, ή οποία δεν διακρινόταν καθόλου για τον Ιπποτισμό της άπέναντι των γυναικών, θρισκόταν εκεί. Όσάκις η ωραία νέα περνούσε στο δρόμο, την κύτταζαν με θαυμασμό.

Μά, για την δυστυχία της, την είδε κάποια μέρα και την έρωτεύθηκε ο συνταγματάρχης οργανωτής των «Κυνηγιών», άνθρωπος που στα έρωτικά του πάθη δεν ήξερε κανένα φραγμό.

Η Λουκία του άρεσε και θέλησε την καταστροφή της. Κ' έπειδή ήταν αδύνατη ή διά της θίας κατ'ακτρί της, φρόντισε ώστε η Λουκία να προσληφθή συνοδός κάποιας κυρίας ντε Τ... φίλης του, γυναικάς διεφθαρμένης μω πάμπλουτης. Η κυρία αυτή δασκάλεσε το άμαθο κορίτσι, το τράβηξε στο άμαθο κορίτσι, το τράβηξε σιγά-σιγά στον κατήφορο, ώσπου μιά μέρα το έρριξε στην άγκαλιά του συνταγματάρχου...

Από κεί και πέρα, τα πράγματα ήταν εύκολα. Κ' έτσι η δυστυχισμένη Λουκία κατάντησε μιά από τις πιο περιζήτητες ήρωίδες του «Κυνήγιου των Ζαρκαδιών» και του «Ψαρέματος των Κογχυλιδών».

Όστόσο, ή συνειδήσι της εξγειρόταν συχνά κατά της άμαρτίας. Και, μόλις περνούσε το γλέντι, την έβλεπαν να τραβιέται παράμερα από τους άλλους και να κλαίη. Μιά μέρα μάλιστα την έπιασε μιά τέτοια άηδία, ώστε πήγε στον πατέρα της, του τ' είπε όλα κι' άρνήθηκε να ξαναγύριση στα όργια του Μπαρμπιζόν και του Λόζ.

Νά γιατί, ενώ έναωραίο δειλινό απλωνόταν πάνω από τις λουόμενες του Λόζ, είδαν έξαφνα να παρουσιάζεται μιά θάρκα, επάνω στην οποία χειρονομούσε έξαλλος ο γέρο ένωμοτάρχης.

Του φώναξαν τί ζητούσε εκεί. Θέλησαν να τον σταματήσουν. Μά εκείνος δεν άπαντούσε καθόλου.

Τον άπειλησαν τότε. Μά εκείνος, άμιλητος πάντα, ύψωσε το τουφέκι του και πυροβόλησε μέσα στο σωρό.

Κραυγές άκούστηκαν... Κι' όλοι κι' όλες σκόρπισαν κακην

Η μαρκησία ντε Γκαλιφέ, κυρία της τιμής της αυτοκρατορικής Εδγενης

κακώς. Μονάχα ο συνταγματάρχης άγροίκος μά θαρραλέος ώρμησε έναντιον του έξαλλου πατέρα. Μιά από τις όρντινάντσες του τον άκολουθήσε. Κ' οι δυο μαζί πήδηξαν μέσα στη θάρκα του γέρο, τον χτύπησαν και τον έρριξαν μέσα στο νερό, με το κεφάλι ξεσκισμένο.

Άμέσως όμως, φοβούμενος τις συνέπειες, τον τράβηξαν και τον μετέφεραν στη χλόη. Έκει έμαθαν ποιός ήταν.

«Άσχημη δουλειά! Ψιθύρισε ο συνταγματάρχης.

Μά, φίλος του αυτοκράτορος, καθώς ήταν, δεν άπελπιζόταν εύκολα. Διέταξε λοιπόν και μετέφεραν τον ένωμοτάρχη σε σύγυρο μέρος και κεί προσέλασαν ένα χειρούργο, άφωσώμένο στο καθεστώς και στο συνταγματάρχη. Ο γιατρός αυτός δεν περιποιήθηκε κ' έπειτ' από όχτω μέρες ο πυρετός έπεσε. Τότε ο πληγωμένος άρχισε να άπειλη ότι θα τ' άποκαλύψη όλα στον αυτοκράτορα και να παραπονήται ότι είχε άτιμαστή, αντί να τον παρασημοφορήσουν για τις ύπηρεσίες που προσέφερε τόσα χρόνια ως ένωμοτάρχης.

Μ' ένα σημείωμα, ο αυτοκράτωρ είδοποιήθηκε σχετικώς. Κ' έπειτα από σαρανταχτώ ώρες, έφτασε ένας καθαλλάρης, ο όποιος παρέδωσε στον ένωμοτάρχη ένα σφραγισμένο φάκελλο κ' έφυγε κατόπιν καλπάζοντας.

Ο φάκελλος αυτός περιείχε ένα δίπλωμα παρασημοφορίας του ένωμοτάρχου!...

«Έπειτ' από μιά στιγμή, ένας άστυνομικός μπήκε μέσα, μίλησε στον ένωμοτάρχη, του προσέφερε το χέρι ενός λοχαγού για την κόρη του και πεινήτα χιλιάδες προίκα. Κι' όλ' αυτά για να επανορθωθεί το κακό που είχε γίνει στη Λουκία.

Αυτά έφτασαν για να σήση όλ' η όργη του ένωμοτάρχου, ο όποιος φώναξε στο τέλος με όλη του τη δύναμη: —Ζήτω ο αυτοκράτωρ!

Μά ως ξαναγύρισουμε τώρα στα έπίσημα αυτοκρατορικά κυνήγια, από τα όποια άπομακρυνθήκαμε.

Τα κυνήγια αυτά δεν ήταν έντελως άκίνδυνα. Ο Ναπολέων Γ' έδειχνε τόση τόλμη σ' αυτά, ώστε εξέθεσε μιά μέρα τη ζωή του σε σοβαρό κίνδυνο. Μιά άλλη φορά λίγο έλειψε να σκοτωθεί ο βαρώνος ντε Λαμπέρ. Νά τέλος ή αφήγησις ενός συγκινητικού έπεισοδίου, όφειλομένη στην πένια του αριστοκράτου.

Τασέρ ντε λά Παζερλ και που έχε ως θύμα την κ. Ταγιέρ.

«Παρευρέθηκα—γράφει ο ντε λά Παζερλ—σ' ένα κυνήγι, στο όποιο δυστυχώς σημειώθηκε ένα άτύχημα και που μ' έκανε να δώ πόσο αυτές ή διασκεδάσεις γίνονται καμιά φορά έπικίνδυνες.

Τίποτε δεν ήταν πιο όραίο και πιο χαριτωμένο άπ' αυτή τη συγκέντρωσι των άλλων των σκύλων, των άκολουθών με τα βούκινα, των κυριών και των κυριών με κυνηγετικά κοστούμια, επάνω σε κομψά άμαξία και όλογα.

Είχα άνοιξει τα μάτια μου δι' άπλστα, γιατί ποτέ μου δεν είχα δη τίποτε παρόμοιο.

Το κυνήγι άρχισε από ένα μεγάλο ξέφωτο του δάσους κι' άπό κεί ξεκινούσαν όλοι, έπί το ίγνη του θηρά ατος.

Εκείνη την ήμέρα, ένα λαχανιασμένο έλάφι που κατεδίωκαν οι αυλικόι, είχε καταφύγει στην αλλη μιάς άγροικίας κ' έμενε μαζεμένο σε μιά γανιά, άντικειμενίζοντας τα μανιασμένα σκυλλιά.

Όλοι οι κυνηγοί το είχαν παρακολουθήσει, έντελως άσυνετα, ως εκεί. Μά έξαφνα το έλάφι, άπάνω στην άπελπισία του, έπεχείρησε μιά έξοδο κι' άρχισε να τρέχει σαν τρελλό άνάμεσα σ' άμαξία και στα όλογα. Η άναστάτωση που έπακολούθησε ήταν άπόλυτη. Το όλογο του πρωθυπουργού Φούλντ τινάχτηκε τρομαγμένο κ' έρριξε κάτω τον καθαλλάρη του.

Μεγάλη συγκίνησις, που όστόσο πέρασε γρήγορα γιατί ο κ. Φούλντ δεν έπαθε τίποτε. Όσο μ' έμπερεσα ν' άντιληφθώ άπό τη στάσι όλων των κυνηγών, ότι ο εύνουόμενος του αυτοκράτορος δεν ήταν καθόλου άγροικός. Έτσι συμβαίνει πάντα στη Γαλλία, στην όποια οι πρωθυπουργοί που πέφτουν έλάχιστη συμπάθεια προκαλούν.

Κοντά στο άμάξι, στο όποιο θρισκόμουν μαζί με το φίλο μου λόρδο Χέρτφορντ στεκόταν ή κ. Ορτανσία Ταγιέρ, κόρη του Μπερτρών, του πιο άφωσώμένου ο στρατηγού του Μεγάλου Ναπολέωντος. Ήταν έφιππη και φάνταζε σαν μιά γοητευτική κ' ύπεροχη άμαξόνα.

Έγώ κι' ο φίλος μου θαυμάζαμε την όμορφιά της και την κομψότητά της, όταν έξαφνα το έλάφι ώρμησε προς το μέρος μας κ' έσπρωξε το όλογο της Ορτανσίας επάνω στο άμάξι μας με τόση δύναμη, ώστε το πόδι της φταγής μας φίλης γαντζώθηκε στα χαλινάρια κ' ή ίδια θρέθηκε με το κεφάλι κάτω.

Ευτυχώς ο σύζυγός της πρόφτασε και την άρπαξε στην άγκαλιά του, γιατί άλλως ός υπήρχε κίνδυνος να σκοτωθώ. Την μετέφεραν έπειγόντως και δεν άργήσαμε να μάθουμε ότι είχε σπάσει το δεξί της πόδι.

Γενική θλίψη άπλώθηκε τότε σ' όλους αυτούς τους ανθρώπους, που πρό όλίγων ακόμα λεπτών ήταν τόσο εύθυμοι. Είδα μάλιστα τον αυτοκράτορα ν' άρπάξη μιά καραμπίνα, να σημαδεύη το έλάφι και να το σκοτώνη, για να τελειώσει μιά ώρα ναρίτερα το κυνήγι.

Όλοι κατόπιν ξαναγύρισαν κατσουφιασμένοι στον ανατορικό πυργο. Το γεύμα που έπακολούθησε ήταν πένθιμο, χωρίς ύπόκρουσι στρατιωτικής μουσικής και στις δέκα ή ώρα όλος ο κόσμος είχε άποσυρθή στα διαμερίσματά του.

Ένα ειδικό τραίνο, παραγαγμένο από το αυτοκράτορα, μετέφερε την πληγωμένη στο άνάκτορό της στο Παρίσι, σύμφωνα με την έπιθυμία που εξέδήλωσε ή ίδια.

«Ας άναφέρουμε τώρα κι' ένα χαριτωμένο έπεισόδιο από τα κυνήγια αυτά.

Καθώς όλοι οι κυνηγοί κάπαζαν, έξαφνα φάνηκε ένας νέος, ο όποιος άκολουθώντας ένα κάθετο δρόμο, προσπαθούσε να φτάση μιά κυρία που κάπαζε στο πλευρό του αυτοκράτορος. Ο άστυνομικός Γκριτσέλλι, νομίζοντας πως ή ζωή του κυρίου του κινδύνευε από τον άγνωστο αυτό—πρέπει πάντα να φοβάται κανείς τους συνωμώτας—έφτασε τον άγνωστο, ο όποιος πλησίαζε πια στον όμιλο του αυτοκράτορος και της κυρίας. Έκείνος, θλέποντας τον άστυνομικό να φτάνη τόσο ξαφνικά, άρχισε να φωνάζη: —Δολοφόνος! Δολοφόνος!

Ο Ναπολέων Γ', άκούγοντας αυτές τις φωνές, γύρισε πίσω, κατ'άγλωμος από την ταραχή του. Ή κυρία που ήταν έπίπτα του, στάθηκε τροικρατημένη κι' αυτή.

Ο Γκριτσέλλι είπε τότε στον άγνωστο: —Κύριε, δεν φοβάτε την έπίσημη στολή; Έχω λοιπόν το δικαίωμα να σας ρωτήσω πως θρισκόσαστε μεταξύ των προσκεκλημένων.

Ο αυτοκράτωρ έσκασε στα γέλια και είπε:

—Μά ο κύριος είναι ο πρίγκηψ Μεσενικόφ!

Ήταν ο πρίγκηψ πράγματι. Ήταν προσκεκλημένος άπ' τον αυτοκράτορα στο κυνήγι, μά, έπειδή είχε φτάσει άργά, δεν είχε προφτάσει να φορέση το έπίσημο κυνηγετικό κοστούμι.

Κ' έτσι όλοι ήσυχασαν.

Πώς τώρα ο Ναπολέων Γ' χρησιμοποίησε τις ήμέρες του, έκτός από τις ύποχρεώσεις του ως άρχηγού κράτους; Με τον πιο άστικό

τρόπο του κόσμου.

Όπως άλλοι, έπειτ' άπό έπιτυχία στο έμπόριο πηγαίνουν να περάσουν τις ώρες ήμέρες του καλοκαιριού στην έξοχή, έτσι κι' αυτός πήγαινε στο Φονταινεμπλώ. Πήγαινε να ξεχάση εκεί τις άναριθμητες πολιτικές δυσκολίες, στις όποιες σκόνταφτε άδιάκοπα.

Συχνά άναιρεπολούσε με το αλάνιο σιγαρέττο στα χεylli πράγματα νεφελώδη σαν το καπνό, σχέδια πολιτικά άπραγματοποίητα, την αλάνια ελπίη και άδελφοσύνη των λαών.

Επί ένα διάστημα, ή πιο μεγάλη του άσχολία ήταν το άνοιγμα άρτεσιανών φρεάτων για τα στρατεύματα εν ώρσ πολέμου.

Είχε σχεδόν πάντοτε άφελές παιδιάτικο ύφος, πράγμα που ούτε ό πιο μανιασμένοι του αντίπαλοι μπορούσαν να του άρνηθούν κι' αυτό τον έκανε προσιτό κι' άγαπητό σε όλους.

Όλοι τον έβλεπαν ναστειύεται με τους πιο σοβαρούς τιτλούχους, ώργάνωνε συχνά μικρές λοταρίες προς όφελος του έθνός ή του άλλου και φώναζε μάλιστα ο ίδιος τους κερδισμένους αριθμούς. Και με τις λοταρίες αυτές ο Ναπολέων Γ' διασκεδάζε τόσο, όσο κι' ο μικρός γιουός του και διάδοχός του. Μά αυτά συνέβαιναν στον καλό καιρό της αυτοκρατορίας, την έπαύριον της νίκης της Σεβάστοπούλεως ή του Σαλφερίνο, όταν ή Εύρώπη είχε άρχεισει να φοβάται τον Ναπολέοντα Γ' κι' οι έσωτερικοί του έχθροί ήταν σκορπισμένοι και χωρίς καμιά δύναμη. Μιά άχτίνα του ήλιου του Αούστερλιτς φαινόταν τότε να τον φωτίζει. Μά, αλλοίμονο! Το δειλινό πλησίαζε. Σε λίγο άρχισαν ή περιπλοκές: Ή άποτυχία της πολιτικής της Γαλλίας στο ζήτημα του Μεξικού, ή δημοκρατικές ταραχές στη Γαλλία, ή καινούργιες ιδέες...

Ναί, οι δύσκολοι καιροί πλησίαζαν και μαζί μ' αυτούς ή ώρα των μεγάλων θλίψεων.

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΧΑΡΙΤΕΣ
Η ΚΥΡΙΕΣ ΝΤΕ ΜΕΤΤΕΡ-
ΝΙΧ, ΝΤΕ ΓΚΑΛΛΙΦΕ, ΝΤΕ
ΠΟΥΡΤΑΛΕΣ

Η λέξις χάρις, χρησιμο-
ποιούμενη γ' αυτές τις τρεις
περιφημες γυναικές της Δευ-
τέρας Αυτοκρατορίας—τις κυ-
ρίες Μέττερνιχ, Γκαλλιφέ και
Πουρταλές—πρέπει να παίρνη
και κάπως ξεχωριστή σημασία
για καθενιά από τις τρεις.
(Άκολουθεί)

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η "ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΟΥ ΔΑΣΟΥΣ,"

ΙΑ φορά κι 'ε-
ναν καρό, ή-
ταν ένας ευτυ-
χιμένος βα-
σιλιάς και μια
ευτυχισμένη η
βασιλισσα. Την
ευτυχία τους
δωσαν την πι-
κρανία μια κα-
κοτυχία: Δεν
έχαναν καθό-
λου παιδιά !
Τέλος, και
ύστερα από
πολλά ταξίμα-
τα και παρα-
κάγια και λιτα-
νείες, ο Θεός
τους χάρισε ε-
να χαριτωμένο
κορίτσι κι έναν
Τρελλό παιδί
από χωρά, ή
βασιλιάς κι ή
βασιλισσα έ-
περίσταξαν να γίνουν τελετές και
πανηγύρια σ' όλη τη χώρα, την
ημέρα του βαπτίσματος της νεο-
γέννητης βασιλοπούλας. Συγχρό-
νως δίδαν και στο Παλάτι ένα
μεγάλο τραπέζι, στο οποίο κάθισαν
— μαζί με τους μεγαλύτερους άρ-
χιοντες του τόπου — και τις έφτά
εξωτικές Μοίρες, για να κωλύ-
νουν το παιδί.

Η ημέρα του βαπτίσματος ήρ-
θε. Ανάμεσα στη γενική χαρά,
ή βασιλοπούλα βαπτίστηκε, κι έλοι
οι καλεσμένοι ύστερα κάθισαν στο
άπειρο τραπέζι, για να φάνε και
να διασκεδάσουν...

Για τις έφτά Μοίρες, ο βασι-
λιάς είχε διατάξει να κατασκευά-
σουν έφτά όληχρυσά πατά, για να
τις καλοπιάσει. Αιτός, ή γυναίκα
του, κι όλοι οι άλλοι θάνατοι, αν
σε πάντα άσημένια. Έκει όμως πού
έτσιονταν κι έτοιμαζόντουσαν ή
Μοίρες να μοιράσουν το κοριτσάκι
μήτρης μέσα μια γρηά μονόφθαλμη,
ψηλή, και κοκαλιάρικη: Ήταν ή
αγδρή Μοίρα !

Με ξεχάσατε, έμένα ; ούτη-
σε θνητόν.

— Όχι, καλή γοητούλα ! άπο-
κριθήκε ο βασιλιάς. Ούτε σε ξε-
χάσαμε, ούτε σε περιφρονήσαμε !...
Μονάχα δεν ξέραμε καθόλου, αν
υπόρχη !... Γι' αυτό δεν σε κα-
λέσαμε !... Καλώς όρισες, όμως !

— Μι... Τώρα θα με μάθετε κι
έννοια σας ! ελπε μέσα της άπει-
λητα ή στανική γοητιά, και κά-
θισε στο τραπέζι για να φάει.

Φυσικά, δεν είχαν ηνυόδ πιάτο
να της δώσουν, και της έδωσαν
ένα άσημένο. Τό νόμισμα για κα-
νορία περιφρόνησι αυτό, ή γοητιά
Μοίρα, κι' ο κρυφός θυμός της
μεγάλωσε...

Ήθεε τέλος ή ώρα να μοιρά-
νουν ή Μοίρες το παιδί. Η βα-
σιλισσα μπήκε του το κοριτσάκι
στην αγκαλιά της, κάθισε στο
θρόνο της, και πλάι της στάθηκε
ήθεε ή βασιλιάς.

Η Μοίρες τότε, άρχισαν να
περνούν μια-μια μπρος και τó θρό-
νο, και να τού χαρίζουν τα δώρα
τους :

— "Όταν θα μεγαλώσεις, θα γί-
νεις ή πιο όμορφη βασιλοπούλα του

κόσμου ! ελπε ή πρώτη Μοίρα.

— Θα γίνης έξυπνη, ή έξυπνό-
την άπ' όλες ! ελπε ή δεύτερη.

— Θα είσαι ή πιο χαριτωμένη
κοπέλλα, άπ' όλες γεννηθήσαν πο-
τέ ! ελπε ή τρίτη.

— Θα χορεύης τέλεια κι' ακού-
ραστα ! μοίρανε ή τετάρτη.

— Θα τραγουδάς γλυκύτερα
κι' από άηδονή ! μοίρανε ή πέμπτη.

— Δεν θα υπάρχη όργανο, πού
να μην ξέρης να το παίζης θεϊκά !
μοίρανε ή έκτη.

Η έβδομή Μοίρα τότε, ή όποια
είχε μαντέψει τους κακούς σκοπούς
της γοητιά-Μοίρας, σκέφθηκε :

— Θ' αφήσω τη γοητιά να μοι-
ράνη πρώτη, για να δώ τί θα πηλ !.

Κι' έτσι, όταν θάρη ή σειρά μου,
θα ξέρω τί να κάνω, για να έπα-
νορθώσω τις κακές προθέσεις της !

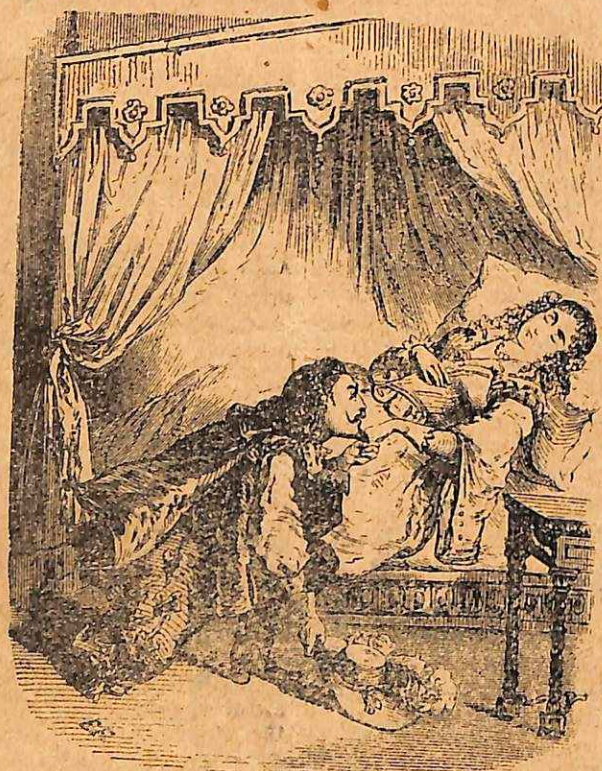
Πραγματικά, αποτραβήχτηκε
παράμερα με τρόπο, και ήθεε ή

αλλά δεν θα πεθάνη !... Μονάχα,
ΘΑ ΚΟΙΜΗΘΗ ΒΑΘΕΙΑ ΕΚΑ-
ΤΟ ΧΡΟΝΙΑ και τότε θα παρου-
σιαστή ένα όμοιο βασίλειο να
την ξυπνήση !

Κι' έγινε άφαντη κι' αυτή...

Παρηγορημένοι οι γονείς λίγο,
θέλησαν όστόσο, — αν ήταν δυ-
νατόν — να ματαιώσουν έντελώς
την άπαισία προφητεία. Γι' αυτό,
ο βασιλεύς διατάξε να κωούν δια
τά άδράχτια πού ύπάρχον στο βα-
σιλείο του. Επίσης, έβγαλε κι' έ-
ναν νόμο σύμφωνα με τον όποιο θα
έπαινορε το θάνατο, όποιος θα
έπαινε άδράχτια και ράκες !...

Τό κοριτσάκι έγινε κοπέλλα κι'
από κοπέλλα μεγάλωσε περισσότε-
ρο κι' έγινε σωστή νέα... Τα δώ-
ρα των Μοιρών ξεχνόντουσαν ά-
φωνα, στην έκλεκτή της ύπαρξη...
Θάμπωνε όλους με τα θεϊκά χαρί-

Γονάτισε μπροστά της.

της φίλησε το χέρι...

σειρά της γοητιάς. Πεισιμονή ή
κίνη, στογγύλισε :

— Κοπέλλα μου, έσύ θα τραυτή-
σης το χέρι σου με άδράχτι και ή
πληγή αυτή θα σε θανατώση !

Και μόλις πρόφερε την τρομερή
εγγή της, έγινε άφαντη σαν κα-
νός...

Θοήνος ξεγύθησε τότε σ' όλο το
παλάτι... Η δυστυχής βασιλισσα
έχθηκε δάκρυα ποτάμι και ο βα-
σιλιάς χτυπούσε τα στήθη του στε-
νάζοντας...

Ξαφνικά τότε, παρουσιάστηκε ή
καλόκαρη έβδομη Μοίρα, και φώ-
ναξε με τη γλυκύη δαλιά της :

— Μην απελιάζεστε, μεγαλειό-
τατοι !... Δεν θα πεθάνη το πα-
ιδάκι σας !... Ελπε ή αλήθεια, ότι
δεν έχω τη δύναμη να ματαιώσω
έντελώς, την τρομερή εγγή της
γοητιάς αδελφής μου !... Μπορώ ό-
μως, να την τροποποιήσω στο κα-
λύτερο ! Λοιπόν, ή κόρη σας θα
τραυτήση το χέρι της με άδράχτι,

και χαμιά στον κόσμο
δεν ήσαν καλύτερη της ! στην κα-
λονή της, στη χαρή, στη φωνή και
στ' άλλα πρετεργήματα...

Μια ημέρα όμως, έκει πού κί-
ταζε τις ζωγραφίες σ' ένα σάβαν
— και σαν τραβηγμένη από άδρα-
τη δύναμη — μπρος σ' έναν πίνα-
κα, ο βασιλιάς αυτός, έργο υπέ-
ροχον ζωγράφου, παρίστανε μια
νεαρή χωριατοπούλα να κρατά ή-
κα κι' άδράχτι και να γνέθη μαλ-

— Έκθαμβη για τό πρωτοφανές
φυσικά θέημα αυτό ή βασιλοπού-
λα, κούταζε καλύτερα τον σαν
όντονο αυτόν πίνακα... Ελπε πως
ήταν ή εσχα και τó άδράχτι... Και
κατεβαίνοντας στον κήπο, έκοψε διό
έξω, τα πέλεχσε σύμφωνα με την
εικόνα και κατασκευάζοντάς τα σε
ράκια, και σ' άδράχτι, θέλησε να
μυηθή, κι' αυτή τη χωριατοπού-

λα...

Τά έκατό χρόνια πέρασαν.

Έπιτομαξέ, γύρω άπ' τó κοι-
μισμένο παλάτι, το κοιμισμένο έπί-
σης δάφος είχε πικνοθή άφάντα-
στα... Θάλας κανένας, ότι σίδερα
και σήματα άσπυμένα είχαν πλε-
ρύνει ούτε μινύα να πωρήση ανά-
μεσα τους...

Έπιτομαξέ επίσης, άλλοι άν-
θρωποι, άλλες πολιτείες, άλλες γε-
νές είχαν δημιουργηθή γύρω από
την κοιμισμένη έκστη έκταση... Και
έξω, τα πέλεχσε σύμφωνα με την
εικόνα και κατασκευάζοντάς τα σε
ράκια, και σ' άδράχτι, θέλησε να
μυηθή, κι' αυτή τη χωριατοπού-

λα...

Τά έκατό χρόνια πέρασαν.

Έπιτομαξέ, γύρω άπ' τó κοι-
μισμένο παλάτι, το κοιμισμένο έπί-
σης δάφος είχε πικνοθή άφάντα-
στα... Θάλας κανένας, ότι σίδερα
και σήματα άσπυμένα είχαν πλε-
ρύνει ούτε μινύα να πωρήση ανά-
μεσα τους...

Έπιτομαξέ επίσης, άλλοι άν-
θρωποι, άλλες πολιτείες, άλλες γε-
νές είχαν δημιουργηθή γύρω από
την κοιμισμένη έκστη έκταση... Και
έξω, τα πέλεχσε σύμφωνα με την
εικόνα και κατασκευάζοντάς τα σε
ράκια, και σ' άδράχτι, θέλησε να
μυηθή, κι' αυτή τη χωριατοπού-

λα...

Έκει όμως πού πελεκούσε πού
κομψό τó άδράχτι, τραυτήθηκε στο
χέρι της άπ' τη μύτη του... κι' ά-
μύπως... κούστηκε ΒΑΘΕΙΑ ΚΟΙ-
ΜΙΣΜΕΝΗ, σύμφωνα με τις προ-
φητείες των δυό Μοιρών !

Μά τότε συνέβη άμέσως, και
τό καταπληκτικό : Σάν άστραπή
παρουσιάστηκε, ή καλή έκείνη Μοί-
ρα... Με τό μαγικό ραβδί της, άρ-
χισε ν' άγγίξη τους τοίχους, τους
αίλους, τους άξωματικούς, τους
φρουρούς, τις χαμαριές, κι' όλα
γενικά τα πρόσωπα τού παλατιού,
έκτός από τó βασίλειο και τη βα-
σιλισσα !...

Κι' ενώ αυτοί, κεραινωμένοι από
την συμφορά τους — πού έπρεπε ό-
στόσο να την περιμένουν, μια ή-
μέρα — έξακολουθούσαν να κλά-
νε και να θρηνούν για τόν βαθύ
ύπνο της κόρης των, ή Μοίρα τους
είπε χαμογελαστή :

— Μην κλαίτε !... Ξαπλώστε τη
μονάκριβη κι' άγαπημένη κόρη σας
στο πού πλούσιο κρεβάτι... Αφή-
στε την έκει, να κοιμηθή γαλήνια...
Έγώ με τό ραβδί μου, στοίχειωσα
και κοίμισα όλο τó προσώπο τού
παλατιού... "Όλοι αυτοί, θα ξυπνή-
σουν — ύστερα από έκατό χρόνια
— μαζί με τη βασιλοπούλα, έτοι-
μοι όλοι να την ξεπληρετήσουν !...

Βλέπετε ;... "Ο καθένας κομμάτι
έκει άκριβώς πού θεόθηκε !... "Α-
κόμη και τα φαγητά κάτω στά μα-
γειρεία, τα μάγερα κι' ένεινα !...
Και θ' άποτελειώσιν τó θρόναμά
τους ύπερα άπ' τά έκατό χρόνια,
σαν να μεσολάβησε μονάχα μια ό-
ρα !... "Έννοια σας !... Έσεις να
βγείτε από τó παλάτι, και να πάτε
σε άλλη πόλη τού βασιλείου σας να
χτίσετε κανούργιο !... Έγώ θα τó
προστατεύσω αυτό, ώστε ούτε ή
πολικαρία, ούτε οι περίεργοι, να
τό θλάσουν !...

Πραγματικά, έτσι έγινε : Μόλις
σταμάτησε πού κάθε ζωή μέσα στο
παλάτι, ή Μοίρα τους άφησε ό-
λους να κοιμούνται γαλήνια και ή-
συχα, και βγήκε έξω... Με τό μα-
γικό ραβδί της, χτίστηκε τη γή ό-
λόκληρα... Κι' άμύπως σχηματίστη-
κε γύρω άπ' τó παλάτι, ένα πικνό-
τατο, θεόρατο δάφος, από δένδρα
κάθε λογής κι' από θάμνους πελώ-
ριους κι' άγκυρατότας : "Έτσι, ούτε
άνθρωποι πειά, ούτε θηρία, θα μπο-
ρούσαν να πλησιάσουν τó παλάτι
και να μπειν σ' αυτό, είτε για να
κλέψουν, είτε για να ταραξούν τόν
έκατόχρονο ύπνο των υπάρεον έ-
κείνων !

Τά έκατό χρόνια πέρασαν.

Έπιτομαξέ, γύρω άπ' τó κοι-
μισμένο παλάτι, το κοιμισμένο έπί-
σης δάφος είχε πικνοθή άφάντα-
στα... Θάλας κανένας, ότι σίδερα
και σήματα άσπυμένα είχαν πλε-
ρύνει ούτε μινύα να πωρήση ανά-
μεσα τους...

Έπιτομαξέ επίσης, άλλοι άν-
θρωποι, άλλες πολιτείες, άλλες γε-
νές είχαν δημιουργηθή γύρω από
την κοιμισμένη έκστη έκταση... Και
έξω, τα πέλεχσε σύμφωνα με την
εικόνα και κατασκευάζοντάς τα σε
ράκια, και σ' άδράχτι, θέλησε να
μυηθή, κι' αυτή τη χωριατοπού-

λα...

Τά έκατό χρόνια πέρασαν.

Έπιτομαξέ, γύρω άπ' τó κοι-
μισμένο παλάτι, το κοιμισμένο έπί-
σης δάφος είχε πικνοθή άφάντα-
στα... Θάλας κανένας, ότι σίδερα
και σήματα άσπυμένα είχαν πλε-
ρύνει ούτε μινύα να πωρήση ανά-
μεσα τους...

Έπιτομαξέ επίσης, άλλοι άν-
θρωποι, άλλες πολιτείες, άλλες γε-
νές είχαν δημιουργηθή γύρω από
την κοιμισμένη έκστη έκταση... Και
έξω, τα πέλεχσε σύμφωνα με την
εικόνα και κατασκευάζοντάς τα σε
ράκια, και σ' άδράχτι, θέλησε να
μυηθή, κι' αυτή τη χωριατοπού-

λα...

Τά έκατό χρόνια πέρασαν.

Έπιτομαξέ, γύρω άπ' τó κοι-
μισμένο παλάτι, το κοιμισμένο έπί-
σης δάφος είχε πικνοθή άφάντα-
στα... Θάλας κανένας, ότι σίδερα
και σήματα άσπυμένα είχαν πλε-
ρύνει ούτε μινύα να πωρήση ανά-
μεσα τους...

Έπιτομαξέ επίσης, άλλοι άν-
θρωποι, άλλες πολιτείες, άλλες γε-
νές είχαν δημιουργηθή γύρω από
την κοιμισμένη έκστη έκταση... Και
έξω, τα πέλεχσε σύμφωνα με την
εικόνα και κατασκευάζοντάς τα σε
ράκια, και σ' άδράχτι, θέλησε να
μυηθή, κι' αυτή τη χωριατοπού-

λα...

Τά έκατό χρόνια πέρασαν.

Έπιτομαξέ, γύρω άπ' τó κοι-
μισμένο παλάτι, το κοιμισμένο έπί-
σης δάφος είχε πικνοθή άφάντα-
στα... Θάλας κανένας, ότι σίδερα
και σήματα άσπυμένα είχαν πλε-
ρύνει ούτε μινύα να πωρήση ανά-
μεσα τους...

Έπιτομαξέ επίσης, άλλοι άν-
θρωποι, άλλες πολιτείες, άλλες γε-
νές είχαν δημιουργηθή γύρω από
την κοιμισμένη έκστη έκταση... Και
έξω, τα πέλεχσε σύμφωνα με την
εικόνα και κατασκευάζοντάς τα σε
ράκια, και σ' άδράχτι, θέλησε να
μυηθή, κι' αυτή τη χωριατοπού-

λα...

Τά έκατό χρόνια πέρασαν.

Έπιτομαξέ, γύρω άπ' τó κοι-
μισμένο παλάτι, το κοιμισμένο έπί-
σης δάφος είχε πικνοθή άφάντα-
στα... Θάλας κανένας, ότι σίδερα
και σήματα άσπυμένα είχαν πλε-
ρύνει ούτε μινύα να πωρήση ανά-
μεσα τους...

Έπιτομαξέ επίσης, άλλοι άν-
θρωποι, άλλες πολιτείες, άλλες γε-
νές είχαν δημιουργηθή γύρω από
την κοιμισμένη έκστη έκταση... Και
έξω, τα πέλεχσε σύμφωνα με την
εικόνα και κατασκευάζοντάς τα σε
ράκια, και σ' άδράχτι, θέλησε να
μυηθή, κι' αυτή τη χωριατοπού-

λα...

Τά έκατό χρόνια πέρασαν.

Έπιτομαξέ, γύρω άπ' τó κοι-
μισμένο παλάτι, το κοιμισμένο έπί-
σης δάφος είχε πικνοθή άφάντα-
στα... Θάλας κανένας, ότι σίδερα
και σήματα άσπυμένα είχαν πλε-
ρύνει ούτε μινύα να πωρήση ανά-
μεσα τους...

Έπιτομαξέ επίσης, άλλοι άν-
θρωποι, άλλες πολιτείες, άλλες γε-
νές είχαν δημιουργηθή γύρω από
την κοιμισμένη έκστη έκταση... Και
έξω, τα πέλεχσε σύμφωνα με την
εικόνα και κατασκευάζοντάς τα σε
ράκια, και σ' άδράχτι, θέλησε να
μυηθή, κι' αυτή τη χωριατοπού-

λα...

Τά έκατό χρόνια πέρασαν.

Έπιτομαξέ, γύρω άπ' τó κοι-
μισμένο παλάτι, το κοιμισμένο έπί-
σης δάφος είχε πικνοθή άφάντα-
στα... Θάλας κανένας, ότι σίδερα
και σήματα άσπυμένα είχαν πλε-
ρύνει ούτε μινύα να πωρήση ανά-
μεσα τους...

Έπιτομαξέ επίσης, άλλοι άν-
θρωποι, άλλες πολιτείες, άλλες γε-
νές είχαν δημιουργηθή γύρω από
την κοιμισμένη έκστη έκταση... Και
έξω, τα πέλεχσε σύμφωνα με την
εικόνα και κατασκευάζοντάς τα σε
ράκια, και σ' άδράχτι, θέλησε να
μυηθή, κι' αυτή τη χωριατοπού-

λα...

Τά έκατό χρόνια πέρασαν.

Έπιτομαξέ, γύρω άπ' τó κοι-
μισμένο παλάτι, το κοιμισμένο έπί-
σης δάφος είχε πικνοθή άφάντα-
στα... Θάλας κανένας, ότι σίδερα
και σήματα άσπυμένα είχαν πλε-
ρύνει ούτε μινύα να πωρήση ανά-
μεσα τους...

Έπιτομαξέ επίσης, άλλοι άν-
θρωποι, άλλες πολιτείες, άλλες γε-
νές είχαν δημιουργηθή γύρω από
την κοιμισμένη έκστη έκταση... Και
έξω, τα πέλεχσε σύμφωνα με την
εικόνα και κατασκευάζοντάς τα σε
ράκια, και σ' άδράχτι, θέλησε να
μυηθή, κι' αυτή τη χωριατοπού-

λα...

Τά έκατό χρόνια πέρασαν.

Έπιτομαξέ, γύρω άπ' τó κοι-
μισμένο παλάτι, το κοιμισμένο έπί-
σης δάφος είχε πικνοθή άφάντα-
στα... Θάλας κανένας, ότι σίδερα
και σήματα άσπυμένα είχαν πλε-
ρύνει ούτε μινύα να πωρήση ανά-
μεσα τους...

Έπιτομαξέ επίσης, άλλοι άν-
θρωποι, άλλες πολιτείες, άλλες γε-
νές είχαν δημιουργηθή γύρω από
την κοιμισμένη έκστη έκταση... Και
έξω, τα πέλεχσε σύμφωνα με την
εικόνα και κατασκευάζοντάς τα σε
ράκια, και σ' άδράχτι, θέλησε να
μυηθή, κι' αυτή τη χωριατοπού-

λα...

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

"Όπως σας ύποσχεθήκαμε, τó «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή ΟΙΚΟ-
ΓΕΝΕΙΑ» ήρχισαν την διανομή εις τούς αναγνώστας των
σειράς περιφύμων άριστουργημάτων της ξένης φιλολογίας. Τά
πρώτα βιβλία, τά όποια διανέμονται ήδη στους αναγνώστας
των περιοδικών μας, είναι τά υπέροχα αισθηματικά άριστουρ-
γήματα :

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ"

Του ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

"Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ"

Του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού

"Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ"

Του ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

"ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ"

Του ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

"Όπως σας είχαμε ειδοποιήσει, για ν' άποκτήσετε τά άρι-
στουργήματά μας, πρέπει ν' άποκόπτετε από τó «Μπουκέτο
ή την «Οικογένεια» 4 έκ των δημοσιευόμενων εις την 3ην σε-
λίδα του έξωφύλλου δελτίων και να τά φέρετε εις τά Γραφεία
μας, καταθέτοντες συγχρόνως και 8 δραχμάς.

Οί έν ταίς έπαρχίαις αναγνώσται μας θα προσκομίζουν τά
4 δελτία και 8 δραχμάς εις τά "Υποπρακτορεία των Έφημερί-
δων και θα λαμβάνουν τά βιβλία των.

Επίσης άρχισε ή διανομή του νέου αισθηματικού άριστουρ-
γήματος του ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ :

"ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ"

Προσεχώς θα κυκλοφορήση

"Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ"

της ΝΤΕΛΛΥ, κτλ. κτλ.

Οί έν τώ Έξωτερικώ αναγνώσται των περιοδικών μας πρέπει να
στέλνουν, μαζί με τά δελτία και τας 8 δραχμάς, και τά έξοδα άποστο-
λής των βιβλίων, και τούτο, διότι θα ήτο λίαν έπιβάρυνση διά τó Γρα-
φείον μας μία τούτη επίδρομσις. Είς τας πόλεις τού Έξωτερικού
δπου υπάρχουν "Υποπρακτορεία τού Κεντρικού Πρακτορείου Αθηνών,
οί αναγνώσται μας θα παραλάβουν τά βιβλία των από τούς κ. κ. ύπο-
πρακτορας.

Τά δελτία δημοσιεύονται στην 3ην σελίδα του έξωφύλλου.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΙΑΤΡΩΝ

Η ΣΑΥΡΑ ΚΑΙ Ο ΜΟΝΟΜΑΝΗΣ

Όποιος είχε φρονήσει να προμηθευ-
θή άπ' άπιν κι' έτσι ή άπινής γυ-
γοπαίης ήσυχασε για άρκετους μή-
νες...

Ξαφνικά όμως, ένα ποσί, ό μο-
νομανής αυτός παρουσιάστηκε, με-
ταγγελάτος και θλιμμένος, στον
Κλωέ...

— Γιατρέ μου, ελπε, με τρώει
άσπιν μια ιδέα και μού φαίνεται
πως δεν ζώωμε τίποτε... Μήπως
ή σάυρα έξω μου γέννησε στην κοι-
λιά μου !... Και τότε, τά μαρά της,
παιδί δεν τά βγάλατε, θα βόσκονταν
άσπινως άδωκα μέσα μου...

— Αδύνατον, αυτό ! Ξεφάνισε
ν' έτοιμάστη και πεταχθή ο Κλωέ.
Η σάυρα έπειτα ήταν... άσπιν-
κη...

Και μόνον έτσι ό άρρωστος ή-
συχασε όριστικά παιά.

Τέλος, όταν τελείωσε, παρουσι-
άσε στο φίλο του μια σάυρα, την
ήσυχασε όριστικά παιά.

του Κόσμου !... Η «Νεράιδα τού
Κοιμισμένου Δάσους» !...

Ποιά όμως ήταν αυτή, και πως
είχε άποκοιμηθή, ούτε κανένας ήξε-
ρε, ούτε και τó κατάνυνο δάσος
τόν άφηνε να πλησιάση έκει και να
μάθη...

Τέλος, στα έκατό χρόνια άπάνω,
σ' ένα μακρινό άλλα άπέραντο βα-
σιλείο βασίλευε ένα όμορφο και
φοβερό παλληκάρι, τόσο όμορφο ό-
σο και καλόκαρδο... Όλοι τó λά-
τρευαν και στο δικό του άλλα και
στα γειτονικά βασίλεια... Κι' όλοι
μακάριζαν την πριγκιπατούλα, πού
θα τύχανε να παντρευτή...

Θέλοντας ν' άνταμείνη τις πό-
σες χάρες του ή «Καλή Μοίρα»,
τού φανερώθηκε μια νύχτα στον ύ-
πνο του, και τού είπε :

— Ξύπνα, τη στιγμή αυτή...
Κάτω θα βρής τó πτεροπό μου ά-
λογο !... Καβαλλώνε το άρόβα,
και τη χαρηνή θα βρεθής στο
τάδε μέρος... Έκει θ' άντιμετώσης
ένα μεγάλον σκοτεινό και κατάνυ-
νο δάσος... Προχώρησε μέσα ά-
δισταχτα... Τά κλαδιά και τά δέν-
δρα και τ' άγκυθία, θ' άνοίγουν
δρόμο στο διάβα σου !... Πού μέ-
σα, θα δής ένα παλάτι... Έμπα !...
Μην ξεφρανστής άπ' ότι θα δής
έκει... Πρόσεξε πού πάντων, μη
βγάλης μυλιά, γιατί δια είνε στοι-
χειώμενα έκει, και θα χάσης τη
λαλιά σου !... Στη βασίλειο κρεβ-
βατοκάμαρα πού θα φτάσης θα
βρής μια πεντάμορφη βασιλοπούλα
να κοι

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

(Συνέχεια εκ της σελ. 1499)

Ο Ντίκ, που επέβλεπε τους βισταστές, οι οποίοι κοιτούσαν τις άπειρες βαλίτσες της Μώδ, στάθηκε παραξενεμένος και κούταξε τη γυναίκα του.

—Αντιπαύμαι, γιατί δεν έτοιμάστηκα εγκαίρως, είπε η Δρουσίλλα, αλλά το κοριτσάκι του επιστάτη αρρώστησε ξαφνικά... Φαντάσου, Ντίκ, ότι η Άννα ή Μα Τούτ έδινε όλο στη Λορίν, για να την κοιμάται. Σήμερα κόντευε να την σκοτώσει. Μόλις την προσφάσαμε! Ο γιατρός έφερε μια νοσοκόμα μαζί του. Τους παραχώρησα την κλινική μου. Έλπιζω, Μώδ, να μπορέσεις να βολευτείς απόψε στο νιόβαν της τραπέζιας. Ο Ντίκ μπορεί να πάει να κοιμηθεί στο δωματίο του Τζέρεμ. Έγώ θα βολευτώ όπουδήποτε...

—Μά φαντάζομαι πως είναι προτιμότερο να φύγω με το νυχτερινό τραίνο από το Ρανζόν, είπε η Μώδ μονοτονικά. Φοβάμαι πως δεν θα βολευτώ εδώ. Εύτυχως η περισσότερες άποσιες μου έμειναν στο σταθμό... Θα δειπνήσω μαζί σας, κι' ο Ντίκ κατόπιν, αν θέλει, με συνοδεία...

Καθ' όλο το διάστημα του δείπνου, η Μώδ φλεγματικά φανερώνε με τον Ντίκ κ' όλο του θυμώ τα περασμένα χρόνια. Επείλυνση σηκώθηκε :

—Εύχαριστήθηκα που σ' είδα, είπε. Ωστόσο, διολογώ ότι δεν ξηλεύω τη ζωή που κάνετε εδώ, σ' αυτό τον άγριο τόπο. Άντιο, Δρουσίλλα... Κούταξε μη χαλάς την καρδιά σου μ' αυτό το παιδί...

Όταν έμεινε μόνη της η Δρουσίλλα, έκρυψε το πρόσωπό της με τα χέρια της. Με το νύ της παρακολούθησε τώρα τον άνδρα της και τη Μώδ, καθώς έφευγαν, μέσα στη μαγεία της φεγγαρόλουστης νύχτας. Άκουσαν λίγες λέξεις, έ-

να φίλη, και όλα θα τελείωναν. Η Μώδ, η πάντοτε γοητευτική, θα κέρδιζε πάλι τον Ντίκ... Για πολλή ώρα η Δρουσίλλα έμεινε εκεί αλκήνη... Όταν τέλος επέστρεψε ο Ντίκ, την βρήκε να τον περιμένει.

—Γιατί δεν πλάγιασες; ρώτησε ο νέος. Σε νόμισα κοιρασμένη...

Δρουσίλλα, έχω κάτι σπουδαίο να σου πω.

—Με σσημαμένη φωνή, βέβαιη πως θα της ζητούσε το διαζύγιο, η νέα απάντησε :

—Τό φαντάζομαι...

—Δεν το πιστεύω, είπε ο Ντίκ, και κούνησε δίπλα της. Οπωσδήποτε πρέπει να σου το πω. Άκουσε. Η Μώδ απόψε μου αποκαλύφθηκε όπως είνε πραγματικός. Όμορφη πάντοτε, αλλά μου φαίνεται πως το πέρασμα του χρόνου, ο εγωισμός της, αποτιμώθηκε στο πρόσωπό της.

Την φανταζόμουν πάντοτε σαν ένα όντισμένο, ένα άφραστο πλάσμα, αλλά έσι Δρουσίλλα, είσαι η πραγματική... Απάντησε έκανα τη σύγκριση μεταξύ σας... Μου φάνηκε απόψε υπέροχη στο όλο σου, της αυτοθυσίας, για το φτωχό παιδί ενός υπαλλήλου μου... Είδα επίσης όλο τον εγωισμό της Άλλης... Δρουσίλλα, θα μπορέσεις τάχα να μ' αγαπήσεις, όπως ίσως ν' αγαπήσεις όταν ήσουν είκοσι χρόνων;...

Τώρα που άνοιξαν τα μάτια μου, και καταλαβα... Κλαίς, Δρουσίλλα, γιατί;...

—Ντίκ, μά δεν κατάλαβες λοιπόν ακόμα ότι εσύ είσαι η πρώτη κι η μοναδική αγάπη μου; Πάντοτε σε σένα αγαπούσα, αλλά εσύ... έσύ...

—Δακρυϊτή μου, φώναξε ο νέος, ενώ την έσφιγγε παραφορα πάνω στο στήθος του και την γέμιζε φιλή. Θαρρώ, μά την πίστι μου, πως δεν αγάπησα ποτέ τη Μώδ, με το βαθύτατο αίσθημα της λατρείας που νοιώθω για σένα, πολυαγαπημένη μου...

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΣΙΩΠΗ ΤΗΣ ΕΡΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελ. 1490)

άρχισε να σκαρφαλώνει. Με τα πόδια του αγκάλιασε τον κορμό και σπρωξόντας τα δυο χέρια του στους κλώνους, αναρριχόταν με δυσκολία. Το χιόνι έπεφτε πυκνό και θα σκέπαζε άμεσως τα ίχνη των βηματων του, ώστε ο Κλόβερ να μην ξέρει πού να ψάξει για να τον βρει. Σαν έφθασε σε καμιά δεκαπενταριά πόδια ύψους, στήριξε το σώμα του όπως μπόρεσε στον κορμό που ταλαντεύονταν κάτω από το βάρος του, γιατί το δένδρο δεν ήταν μεγάλο, και περιμένε...

—Νόρτον!... Νόρτον!... Ξεφώνισε ο Κλόβερ μ' απελυσία. Πού είσαι; Έλα, γύρισε πίσω, μη φύγεις! Σου δίνω το λόγο μου να ωή σε σκοτώσω... Νόρτον!... Αυτή σου με. Μη μ' αφήνεις μόνο μου... Αν δεν έρθεις, θα σε σκοτώσω μόλις σε βρω. Άκουσε!... Αυτός εκεί κάτω είναι ένας Γάλλος. Δεν καταλαβαίνω τί λέει. Σε παρακαλώ, Νόρτον, που πήγες;...

—Ενας κλώνος, που έσπασε ξαφνικά, πρόσφερε το καταφύγιο του νέου. Μανιασμένος ο Κλόβερ, άρπαξε το τουφέκι του και πυροβόλησε. Η σφαίρα πέρασε σε λίγη απόσταση από το κεφάλι του Νόρτον.

—Ενας κλώνος, που έσπασε ξαφνικά, πρόσφερε το καταφύγιο του νέου. Μανιασμένος ο Κλόβερ, άρπαξε το τουφέκι του και πυροβόλησε. Η σφαίρα πέρασε σε λίγη απόσταση από το κεφάλι του Νόρτον.

—Ενας κλώνος, που έσπασε ξαφνικά, πρόσφερε το καταφύγιο του νέου. Μανιασμένος ο Κλόβερ, άρπαξε το τουφέκι του και πυροβόλησε. Η σφαίρα πέρασε σε λίγη απόσταση από το κεφάλι του Νόρτον.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

—Ηταν συνηθισμένοι. Μις Γκούς.—Ποιν σ' απαντηνέ, ο σ' είνε σ' απαντηνέ. Την εντόπωσι ότι θα τον υπακούατε.

Κυρία Μπρένς.—Δεν το πιστεύω. Γιατί...Ηταν ή δευτέρα φορά που παντρεύονταν.

Ντασαβέρι.

Πελάτις.—Έχετε τυρί;

Κυρία.—Ένα ξηραυτενής ποιότητος τυρί. Κατασκευάζεται στην ιδιότητα φάρμα μου και από την προσωπική μου επίβλεψη. Το άρωμά του είναι σπάνιο. Πόσο θέλετε;

Πελάτις.—Ω, λιγάκι... για να βάλω στη φάρμα μου!...

Προσόντα μόντερον.

—Κοιμήσου εδώ, παιδάκι μου! ψιθύρισε. Δεν κάνει να γυρίσεις σπίτι! Η μητέρα σου σ' έδιωξε... Έγώ, όμως, δεν θέλω να μωδ κρυώσης...

Και ο συνταγματάρχης ξεθγαλε την ρεντιγκά του και σκέπασε μ' αυτήν το πτώμα...

Τα μάτια του ήσαν βουρκαμένα. Η λύπη είχε θολώσει το μυαλό του...

Και το χιόνι έπεφτε γύρω, έπεφτε άργα, βουβά, πένθιμα.

Και το χιόνι έπεφτε γύρω, έπεφτε άργα, βουβά, πένθιμα.

Και το χιόνι έπεφτε γύρω, έπεφτε άργα, βουβά, πένθιμα.

Τότε ο νέος, προτού προλάβει ο Κλόβερ να πυροβολήσει για δεύτερη φορά, ούχτηκε από εκεί που βρισκόταν πάνω στον Κλόβερ, με κίνδυνο να σκοτωθεί. Μαζί κύλισαν χάμω. Ο Νόρτον κατόρθωσε και άρπαξε το τουφέκι, το οποίο είχε ξεφύγει από τα χέρια του Κλόβερ. Σηκώθηκε και σημάδεψε τον αντίπαλό του.

—Σήρω, τον διάταξε. "Αν έσπασες κανένα πλευρό σου, δεν θα πεθάνεις βέβαια απ' αυτό! Έμπρός! Λύσε τα χέρια μου... Ωραία! Τώρα θα πάμε μαζί στην κατασκήνωση του Γάλλου.

—Αλλά, τραύλισε ο Κλόβερ, αυτόν... δεν τον καταλαβαίνω τί λέει.

—Θα του μιλήσω εγώ. Κι' έτσι τα δεν θα μείνουμε πολύ μαζί του. Θα σε οδηγήσω έξω από την περιφέρεια αυτή.

—Μιλās σοβαρά;... Δέν... δεν θα με σκοτώσεις, λοιπόν; Και θα μωδ μιλάς;

—Ναι, απάντησε ο νέος, θα σου μιλάω.

Ο Νόρτον δεν είχε ανάγκη να εκδικηθεί. Η σιωπή των παγωμένων έκτασεων του Βορρά είχε αλλαβάσει να εκδικηθεί τον Ντίκ. Ο Κλόβερ ήταν τρελλός. Αυτός θα τον χάριζε την ελευθερία του. Άς φροντίζε η αστυνομία να τον συλλάβει...

—Ενας κλώνος, που έσπασε ξαφνικά, πρόσφερε το καταφύγιο του νέου. Μανιασμένος ο Κλόβερ, άρπαξε το τουφέκι του και πυροβόλησε. Η σφαίρα πέρασε σε λίγη απόσταση από το κεφάλι του Νόρτον.

—Ενας κλώνος, που έσπασε ξαφνικά, πρόσφερε το καταφύγιο του νέου. Μανιασμένος ο Κλόβερ, άρπαξε το τουφέκι του και πυροβόλησε. Η σφαίρα πέρασε σε λίγη απόσταση από το κεφάλι του Νόρτον.

—Ενας κλώνος, που έσπασε ξαφνικά, πρόσφερε το καταφύγιο του νέου. Μανιασμένος ο Κλόβερ, άρπαξε το τουφέκι του και πυροβόλησε. Η σφαίρα πέρασε σε λίγη απόσταση από το κεφάλι του Νόρτον.

—Ενας κλώνος, που έσπασε ξαφνικά, πρόσφερε το καταφύγιο του νέου. Μανιασμένος ο Κλόβερ, άρπαξε το τουφέκι του και πυροβόλησε. Η σφαίρα πέρασε σε λίγη απόσταση από το κεφάλι του Νόρτον.

—Ενας κλώνος, που έσπασε ξαφνικά, πρόσφερε το καταφύγιο του νέου. Μανιασμένος ο Κλόβερ, άρπαξε το τουφέκι του και πυροβόλησε. Η σφαίρα πέρασε σε λίγη απόσταση από το κεφάλι του Νόρτον.

—Ενας κλώνος, που έσπασε ξαφνικά, πρόσφερε το καταφύγιο του νέου. Μανιασμένος ο Κλόβερ, άρπαξε το τουφέκι του και πυροβόλησε. Η σφαίρα πέρασε σε λίγη απόσταση από το κεφάλι του Νόρτον.

—Ενας κλώνος, που έσπασε ξαφνικά, πρόσφερε το καταφύγιο του νέου. Μανιασμένος ο Κλόβερ, άρπαξε το τουφέκι του και πυροβόλησε. Η σφαίρα πέρασε σε λίγη απόσταση από το κεφάλι του Νόρτον.

—Ενας κλώνος, που έσπασε ξαφνικά, πρόσφερε το καταφύγιο του νέου. Μανιασμένος ο Κλόβερ, άρπαξε το τουφέκι του και πυροβόλησε. Η σφαίρα πέρασε σε λίγη απόσταση από το κεφάλι του Νόρτον.

—Ενας κλώνος, που έσπασε ξαφνικά, πρόσφερε το καταφύγιο του νέου. Μανιασμένος ο Κλόβερ, άρπαξε το τουφέκι του και πυροβόλησε. Η σφαίρα πέρασε σε λίγη απόσταση από το κεφάλι του Νόρτον.

—Ενας κλώνος, που έσπασε ξαφνικά, πρόσφερε το καταφύγιο του νέου. Μανιασμένος ο Κλόβερ, άρπαξε το τουφέκι του και πυροβόλησε. Η σφαίρα πέρασε σε λίγη απόσταση από το κεφάλι του Νόρτον.

—Ενας κλώνος, που έσπασε ξαφνικά, πρόσφερε το καταφύγιο του νέου. Μανιασμένος ο Κλόβερ, άρπαξε το τουφέκι του και πυροβόλησε. Η σφαίρα πέρασε σε λίγη απόσταση από το κεφάλι του Νόρτον.

—Ενας κλώνος, που έσπασε ξαφνικά, πρόσφερε το καταφύγιο του νέου. Μανιασμένος ο Κλόβερ, άρπαξε το τουφέκι του και πυροβόλησε. Η σφαίρα πέρασε σε λίγη απόσταση από το κεφάλι του Νόρτον.

—Ενας κλώνος, που έσπασε ξαφνικά, πρόσφερε το καταφύγιο του νέου. Μανιασμένος ο Κλόβερ, άρπαξε το τουφέκι του και πυροβόλησε. Η σφαίρα πέρασε σε λίγη απόσταση από το κεφάλι του Νόρτον.

—Ενας κλώνος, που έσπασε ξαφνικά, πρόσφερε το καταφύγιο του νέου. Μανιασμένος ο Κλόβερ, άρπαξε το τουφέκι του και πυροβόλησε. Η σφαίρα πέρασε σε λίγη απόσταση από το κεφάλι του Νόρτον.

—Ενας κλώνος, που έσπασε ξαφνικά, πρόσφερε το καταφύγιο του νέου. Μανιασμένος ο Κλόβερ, άρπαξε το τουφέκι του και πυροβόλησε. Η σφαίρα πέρασε σε λίγη απόσταση από το κεφάλι του Νόρτον.

—Ενας κλώνος, που έσπασε ξαφνικά, πρόσφερε το καταφύγιο του νέου. Μανιασμένος ο Κλόβερ, άρπαξε το τουφέκι του και πυροβόλησε. Η σφαίρα πέρασε σε λίγη απόσταση από το κεφάλι του Νόρτον.

—Ενας κλώνος, που έσπασε ξαφνικά, πρόσφερε το καταφύγιο του νέου. Μανιασμένος ο Κλόβερ, άρπαξε το τουφέκι του και πυροβόλησε. Η σφαίρα πέρασε σε λίγη απόσταση από το κεφάλι του Νόρτον.

Σατυριική Σελήνη

ΣΑΤΥΡΕΣ

ΚΛΕΦΤΕΣ

—Ας βγή λοιπόν στη μέση κ' η τά... (Είς η τιμή.)

—Τώρα που τέλος πάντων σ' αλή... (θεία μουφλουζήσαμε)

—Και στέκουν ανοιγμένα τον κα... (τους τα ταμεία, να μετρηθούμε βίαι, να δοίμε πό... (σα κλέψαμε.

—Και πούς υπάρχει τάχα διά να... (τον ντραπούμε

—Αυό λέξεις μεταξύ μας κρυφά-κρυ... (φά θα πούμε

—Κ' ύπερα ύποιος θέλει άς πάλι να... (μεταλάβη.

—Ο κάθε λοποδότης μισοστά άς ξε... (προβάλη

—Κ' η κλεφτουργιά κατόπιν άς έχε... (ται ή άλλη

—Κ' έκείνοι που φρόντισαν ταμεία να... (παστρέψουν

—Κ' αίτοι όπου ακόμα δεν πρόφτα... (σαν να κλέψουν.

—Ίδου οι κλέφτες όλοι, τα μάτια... (μου θαμπνώνουν!

—Ίδου κ' όσοι δικάζουν, ίδου και... (όσοι δικάζονται

—Και όσοι συμβουλεύουν τους άλλους... (νι συγκρώνουν

—Και ύστερα με τούτους άντάμα τα... (μιοράζονται.

—Τι κλεφτουργιά πακίλη! Βαρδ... (τε να περάση...

—Τι κλέφτες ξεπεσμένοι και κλέφτες... (θανιαστοί,

—Κ' αν ήθελε κανένας όλους να τους... (δικάση

—Δέν θα μπορούσε ναόρη στο κρά... (τος δικαστή!

—Ο ΚΡΥΟΣ

—Ο ΚΡΥΟΣ

—Άλήθεια; Έκανε ο άλλος με δυσπιστία. Και κούταξε το σκίλο, ο όποιος τη στιγμή αυτή άκριβώς μυρίζονταν τον άέρα και φαινόταν άνησυχος.

—Αυτό το σκίλλι μυρίζεται τον άέρα σαν να κάθεται κανένα που... (λί άπάνω στη μύτη του! έστε ειρωνικά στον κύριο του σκαλλίου. Κι' όμως έγω δέν βλέπω να υπά... (ρη κανένα πουλί εδώ κοντά.

—Ο κάτοχος του σκαλλίου, σαστισμένος, έροίξε μια έρευνήτική μα... (τιά γύρω και βλέποντας τρεις κυ... (ρίους οι όποιοι συζητούσαν λίγο πιο... (πέρα, πληχάσε τον έναν από αυ... (τούς και τον ρώτησε:

—Συγγνώμη, κύριε. Μήπως... (νυχόν έχετε κανένα πουλί μέσα στη... (τσέπη σας;

—Όχι, του απάντησε ο άγνω... (στος, παραξενεμένος.

—Και πάλιν συγγνώμη, κύριε. Άλλά δέν μου λέτε, σ' άς παρακα... (λώ, π' όνομάζεστε;

—Πέριδικας! απάντησε εκεί... (νος.

—Άκουσε; γύρισε και έλπε... (στο φίλο του ο Γιώργος. Π έφ... (δικα τον λένε! Είδες τί σκίλλι... (έχω; Μυρίζεται ακόμα και τα ό... (νόματα των πουλιών!...

—Για να βγάλη την ύποχρεωσι... (Ενας πάστορ, έφημέριος σε... (μια συνακική έκκλησία του Λον... (δίνου, συνάντησε μια μέρα στο... (δρόμο έναν παλιό ένορήτη του, έ... (ναν τύπο εϊθιμου εργατικού άν... (θρώπου.

—Καλημέρα, Τζόν! του είπε. Γιατί τον τελευταίο καιρό δέν σε... (βλέπω στην έκκλησία;

—Δέν έχω κυριακάτικο παντα... (λόν, του απάντησε ο Τζόν.

—Ωραία! του είπε τότε ο πά... (στορ. Έχω εγώ ένα περισευοίμε... (νο παντάλιν που θα σου πωγαίνι... (θανάσια. Θα σου το στείλω α... (ριο.

—Καλημέρα, Τζόν! του είπε. Γιατί τον τελευταίο καιρό δέν σε... (βλέπω στην έκκλησία;

—Δέν έχω κυριακάτικο παντα... (λόν, του απάντησε ο Τζόν.

—Ωραία! του είπε τότε ο πά... (στορ. Έχω εγώ ένα περισευοίμε... (νο παντάλιν που θα σου πωγαίνι... (θανάσια. Θα σου το στείλω α... (ριο.

—Καλημέρα, Τζόν! του είπε. Γιατί τον τελευταίο καιρό δέν σε... (βλέπω στην έκκλησία;

—Δέν έχω κυριακάτικο παντα... (λόν, του απάντησε ο Τζόν.

—Ωραία! του είπε τότε ο πά... (στορ. Έχω εγώ ένα περισευοίμε... (νο παντάλιν που θα σου πωγαίνι... (θανάσια. Θα σου το στείλω α... (ριο.

—Καλημέρα, Τζόν! του είπε. Γιατί τον τελευταίο καιρό δέν σε... (βλέπω στην έκκλησία;

—Δέν έχω κυριακάτικο παντα... (λόν, του απάντησε ο Τζόν.

—Ωραία! του είπε τότε ο πά... (στορ. Έχω εγώ ένα περισευοίμε... (νο παντάλιν που θα σου πωγαίνι... (θανάσια. Θα σου το στείλω α... (ριο.

Πράγματι, το παντελόνι εστάλη και έτσι τις επόμενες τρεις Κυριακές ο Τζόν έκανε την εμφάνισή του στην έκκλησία και παρακολούθησε ολόκληρη την λειτουργία.

Κατόπιν όμως, αφού άκουσαν πάλι για κάμποσον καιρό, ο πάστορ τον ξανασημάνει...

—Τζόν... του είπε. Τι έγινε; τόσον καιρό; Δέν πιστεύω να μω... (της π' ός δέν πατάς στην έκκλη... (σία τον τελευταίο καιρό, γιατί σου... (λείπει τίποτε.

—Άκουσε εδώ, πάτερ μου, του απάντησε ο Τζόν, καθώς απότομα...

—Πήδα στην έκκλησία τρεις Κυρια... (κές συνέχεια και νόμισα π' ός είνε... (όριζετε να νά... πατίσουμε το... (παντελόνι! "Αν όμως δέν είσαι... (της ίδιας γνώμης, π' ός μου, έπί... (τέλους, πάτερ Κυριακές πρέπει να... (άδωκα στην έκκλησία για να τε... (λειώνη αυτή ή ύπόθεσις μια για... (πάντα!...

—Κόκκολο ο έφημέριος.

—Τι κάνει ή υπερβολική διαφήμισ... (μα τα πράγματα; ρώτησε τον ξε... (νοδόχο ο δικαστικός κλητήρας, που... (καλάσκε στην πόρτα του έστιατο... (ρίου «Γκούμπερν» στη Λίβερπουλ,

την έξοσιτική άπόφασι του δικασ... (τηρίου. Γιατί οι πελάτες σου μπο... (υπόκαρνε το μαγαζί σου;

—Δέν έγινε τέτοιο πράγμα, ά... (παράθηκε μελαγχολικά ο διευθι... (ντής του έστιατορίου. Ένα άση... (μαντο λάθος με κατάστρεψε.

—Τι έννοεις με αυτό; ρώτη... (σε ο δικαστικός κλητήρας.

—Νά, του έξηγησε θλιβικά ο... (έστιατωρ. Έδώ κ' ένα μήνα ένα... (άλητοπαιδο, άπ' αυτά που τρέφον... (ται με τ' άποράγια της κοιλίας... (μου, είχε τόσο πολύ παχύνει, ώστε... (σκέφτηκα να ξεμεταλευτώ το π... (αί.

—Περίεργο! Έκανε με άπορία ο κλητήρας. Π' ός συνέβη αυτό, ή... (στερα από μια τόσο τεραστία και... (πρωτότυπη ρεκλάμα;

—Απλοστάσια, φίλε μου. Τα... (καλοπαιδα αντιλάλασε τις ρε... (κλάμες τους!...

—Όταν δέν συμφέρει στη γυναί... (κα.

—Την όσα που ο Σίμπσον με την... (γυναίκα του διέσχισαν άμέσως έ... (ναν δρόμο του Λονδίνου, τους χ... (πήσε με το φτερό του έγα αυτοκί... (νητο και τ' ός τ' άναξε πέντε μέτρα... (μακριά! Εύτυχως δέν έπαθαν τί... (ποτα το σοβάρο. Εύθις άμέσως μά... (λιστα έτρεξε ένας πόλις και τον... (τους βοήθησε να σηκωθούν.

—Έξοστε τον άρμό του άυ... (τοκιστή; ρώτησε κατόπιν τον μ... (στερ Σίμπσον ο πόλις.

—Μάλιστα, απάντησε ο Σίμπ... (σον. Κατά παράξενη σύμπτωση τα... (δυό πρώτα ψηφία του άριθμού του... (σηματίσαν την ηλικία μου, και τα... (δυό τελευταία την ηλικία της γυ... (νακάς μου!

—Τζόν! έκρυψε απότομα ή... (κυρία Σίμπσον τον άνδρα της. Κα... (λήτερα να ε' άμψουμε το πράγμα... (όπως έχει!

—Και τον τραβήξε μαζί της γρή... (γορα γρήγορα.

—Και τον τραβήξε μαζί της γρή... (γορα γρήγορα.

—Και τον τραβήξε μαζί της γρή... (γορα γρήγορα.

χος του κάνοντας μια ρεκλάμα για το μαγαζί μου... Το προσέλαβα, λοιπόν στην υπηρεσία μου, το έσω... (ράισα και το έδωσα μια ταμπέλα, με την όποια γύριζε όλους τους... (δρόμους της Λίβερπουλ. Η ταμπέ... (λα αυτή έγραφε τα έξης:

—Πρώτης τάξεως ιδέα! φώ... (ναισε ο κλητήρας Σε συγχάρω!... (Λοιπόν;

—Πράγματι ή ρεκλάμα αυτή... (σημαίωσε μεγάλη επιτυχία και ή... (πελατεία μου αυξήθηκε. Τότε, λοι... (πόν, σκέφτηκα, να κλείσω όλους... (τους άλλους έστιατορας της Λί... (βερπουλ, διαφημιζοντας συγχρόνως... (άκομη καλύτερα το δικό μου μα... (γαζί: Προσέλαβα λοιπόν ένα δ... (τερο αλητοπαιδο, το όποιο μο... (νοτι τρέφονταν κ' αυτό από άπο... (ρμα της κοιλίας μου ήταν άπο... (ρομένο άδύνατο.

Το έσωράισα και αυτό και το... (δωσα να κρατάει και να γυρί... (στοις δρόμους μια δεύτερη ταμπέ... (λα ή όποια έγραφε:

—Εδών τρώγω στο ξενοδοχείο... (Γκούμπερν.

—Μά είσαι μεγαλοφυία! βρυ... (χήθηκε ο κλητήρας.

—Όλα πηγαίνουν θανιάπια, συ... (νέχισε, όταν έφαγα ή πελατεία... (μου άρχισε ν' άραιώνη και στο... (τέλος δέν πάταγε κανείς στο μαγαζί... (μου.

—Περίεργο! Έκανε με άπορία ο κλητήρας. Π' ός συνέβη αυτό, ή... (στερα από μια τόσο τεραστία και... (πρωτότυπη ρεκλάμα;

—Απλοστάσια, φίλε μου. Τα... (καλοπαιδα αντιλάλασε τις ρε... (κλάμες τους!...

—Όταν δέν συμφέρει στη γυναί... (κα.

—Την όσα που ο Σίμπσον με την... (

ΠΟΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ
ΤΑ ΚΑΛΑΚΑΤ/ΜΑΤΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Ζητήσατε βιβλιογραφίαν
δωρεάν από τον προμηθευτήν
δός

ΚΑΝΟΝΗΤΙΚΑ
GEORGE
ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Α. ΣΑΡΟΓΛΑΟΥ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5 - ΤΗΛ. 20-918

ΠΡΟΣΟΧΗ !!!!!

Τὸ Ἰνδικὸν ἔλαιον ΤΡΙΧΟ-ΦΟΙΝΙΞ, ἐγκεκριμένον παρὰ τοῦ Υπουργείου Ὑγιεινῆς, εἶνε τὸ μόνον ἀδολοφές φυτικὸν παρασκευάσμα, ἀνευ οὐδεμιᾶς θαφῆς καὶ χημικῆς οὐσίας, καὶ τὸ ὁποῖον μεταβάλλει φυσιολογικῶς τὰς λευκανθεῖσας τρίχας εἰς τὸ προηγούμενον χρῶμα αὐτῶν, ἐξανθόν, μέλλαν ἢ κατανόν. Δίδει νέαν ζωὴν εἰς αὐτὰς ὥς καὶ στυλινότητα.

Τὸ ὡς ἔνω Ἰνδικὸν ἔλαιον, λόγῳ τῶν φυτικῶν οὐσιῶν αὐτοῦ ἀπαλλάσσει τελείως καὶ ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος τὴν πιτυρίαν καθὼς καὶ τὰς λοιπὰς παθήσεις τοῦ δέρματος τῆς κεφαλῆς, ἀναπτύσσων ἀματωδῶς τὴν τριχοφυΐαν.

Πωλῆσεις καὶ πληροφῶραι παρὰ τῶν Γενικῶν Ἀντιπροσώπων: Φ. Φωτιάδης καὶ Ο. Γ. Βεϊνόγλου ἐν Ἀθήναις ὁδὸς Πειραιῶς 28. ἐν Πειραιῇ Μακρὰς Στῆς 42 καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ Βικτωρὸς Οδοῦ 1.

Ἐπίσης καὶ παρὰ τῷ ἱατρῷ κ. Α. Χαλιάρῳ, Ἀνακρέοντος 78, Καλλιθέα, καὶ παρὰ τῇ φαρμακοποιῇ Γ. Κρασσοπούλου, Πειραιῶς 18.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Ε. Ι. ΚΟΜΝΗΝΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 48Α
ΑΘΗΝΑΙ

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ
ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΜΕ 50
ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΧΡΥΣΑ
ΒΡΑΒΕΙΑ
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ
ΑΘΗΝΑΙ - ΚΟΡΝΑΡΟΥ 4
Τηλέφ. 21.417

ΘΕΡΑΠΕΥΣΑΤΕ ΑΠΟ-
ΣΤΗΜΑΤΑ ΔΟΘΙΝΑΣ,
ΠΑΓΓΑΣ ΚΛΠ. ΜΕ ΤΟ
ILON

Διὰ τὴν τελείαν καταστροφὴν
τῆς πιτυρίδος μεταχειρίζεσθε
τὸ ΥΔΡΟ ΚΙΝΙΝΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ
Πλάτεια Παλ. Δημοπρατηρίου
ἀριθ. 103-104.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟ-
ΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗ-
ΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑψηλτοῦ τῆς
Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστη-
μίῳ. Μανάνδρου 27-Ἀθήναι. Τηλ.
1.60.

ΧΑΡΤΙΑ ΤΟΙΧΩΝ

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

Καὶ τιμὰς Ἀσυναγωνίστους

Α.Χ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΡ. ΤΗΛ. 23-038

Γυναικεῖα Φορέματα
Ἔτοιμα καὶ ἐπὶ Πα-
ραγγελίᾳ
ΣΤΟΝ
ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ-ΜΑΡΣΕ
Εὐαγγελιστρίας - Περικλέους 58.

Φορέματα ἐμπριμέ ἀπὸ δοχ. 275.—
Ρούπες Ζαρονέ > > 125.—
Κρέπ - Ζορζέτ ἐμπριμέ > > 450.—
Φορέματα Μαροκέν ἀπὸ δοχ. 810.—
Ἐλαιοφόρια μετὰξωτὰ > > 950.—
Φορέματα μετὰξωτὰ κρέπ
ντὲ σὺν > > 550.—
Παλὰ μάλλινα σπόρ > > 475.—
Φορέματα κουκουλάρικα > > 350.—
Κορσέδες ἐπὶ μέτρῳ > > 250.—
Δεχόμεθα φασόν
Παράδοσις ἐντὸς 24 ὡρῶν
Ζητοῦνται πεπειραμέναι μοδίσται

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΦΟΤΑ

Ἐξαιρετικὴ ποικιλία
ἐμπριμέ μὲ ἀποκλειστί-
κότητα σχεδίων.
Κουκουλάρικα ἀπὸ
καθαράν μετάξαν.
Σεμιζιὲ ὑποκαμίσαν
δλομέταξα.

Γ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
ΕΡΜΟΥ 3 (Πλάτεια
Συντάγματος)
Τηλ. 20-579

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ο "ΦΟΙΝΙΞ,"

Ἀποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εἰς τὰς διαφόρους
ἱαματικὰς πηγὰς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὴν
ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 5, πα-
ραπλευρῶς θεάτρου Κοιτοπούλῃ. Τὰ ἱαματικὰ τεχνητὰ Λουτρή-
των διαφόρων Λουτροπόλεων, ΑἰΔΗΨΟΥ - ΜΕΘΑΝΩΝ -
ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ-ΥΠΑΤΗΣ, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἱαματικὰ
λουτρά τῶν ὧς ἔνω ἀναφερομένων ἱαματικῶν πηγῶν.
Ἱατρικαὶ συμβουλαὶ δωρεάν. Τελεῖα ἀνακρίσεις.
ῥωρα ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ. - 8 μ. μ.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ"

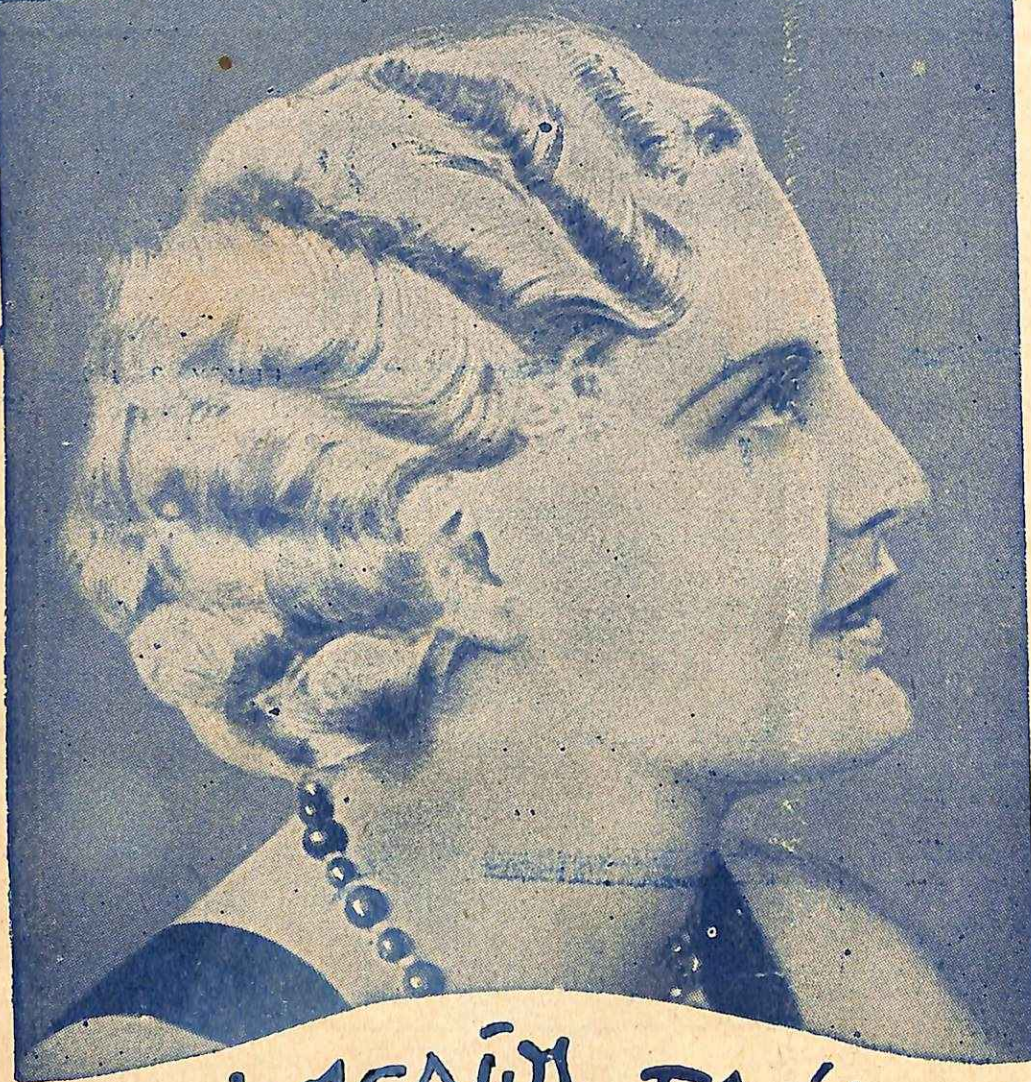
ΔΕΛΤΙΟΝ Ζ' ΒΙΒΛΙΟΥ
«ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ»
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Με 4 τοιαῦτα δελτία μπορεῖτε νὰ πάρετε ἐκτὸς τοῦ βι-
βλίου «Δύο καρδιές ποὺ ἀγαπήθηκαν» καὶ οἰονδήποτε ἄλ-
λο βιβλίον τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου» τῆς ἐκλογῆς
σας.

Ἀποκόπτετε καὶ κρατεῖτε τὸ παρὸν ΔΕΛΤΙΟΝ.

ΙΣ Β. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Θεμιστοκλέους 1 - Ἀθήναι
ἑως πάσης φύσεως. Ἀριθ. Τηλ. 23080.

Θέλειε μία καλή Περμανάντ;

Η νέα
Περμανάντ
ευδηήματος
EUGENE
δὰς δίδει τὴν
εὐχαιρία νὰ
υάμειε καί
δεῖς ὑψρία
μου τὰ μαλλιά

δὰς ἐντελῶς πλάι μέ ὠραιότατες
φαρδιές ondulation.

ΧΑΠΑΡΑΚΗΣ

Λεωδίου 37.

Τηλ. 23-208

ΥΠΟΚΑΤ. ΚΗΦΙΣΣΙΑ [ΚΕΦΑΛΑΡΙ] καὶ ὡς Ζενοδ. ΠΑΛΛΑΣ Τηλ. 01-302